

KONTRA

Προειδοποιητική τιμωρία από το Eurogroup

Προς γνώση και συμμόρφωση

ΣΕΛΙΔΑ 16

Κοινοβουλευτικό σόου μακριά από την ουσία του σκανδάλου

ΣΕΛΙΔΑ 3

Οι ομάδες της αστικής Δικαιοσύνης στα χαρακώματα

ΣΕΛΙΔΑ 16

«Ανακάλυψαν» τη Διεύθυνση Μελετών του ΕΦΚΑ, αλλά λογοκρίνουν τα στοιχεία της

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Πυρετώδες παρασκήνιο για το «Μακεδονικό»

ΣΕΛΙΔΑ 13

Ο Περισσός «δολοφονεί» τον Λένιν με όπλο τον εθνικισμό

ΣΕΛΙΔΑ 7

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

22ος χρόνος - αρ. φύλλου 952 - 24 Φλεβάρη 2018

www.eksegersi.gr

Scripta... Verba...

Είναι η δεύτερη φορά που η Επιτροπή (σ.σ. πόθεν έσχες) με κατάπτυστες νομικά αποφάσεις σταματάει υποθέσεις από το να πάρουν το δρόμο της Δικαιοσύνης και υποκαθιστά τη Δικαιοσύνη. Επί ΣΥΡΙΖΑ φυσικά. Ενα μεγάλο μπράβο στον Γιάννη Στουρνάρα που τα κατάφερε. Σε αυτούς που ξέρουν τι έχει συμβεί αλλά επιτρέπουν να είναι η Βουλή και οι Επιτροπές της παραμύγαζα ιδιοτελών στόχων και προσωπικών deals δεν θα πω φυσικά μπράβο.

Κώστας Βαξεβάνης

Τι ακριβώς deal και με ποιους έκαναν ο πρόεδρος της Βουλής Βούτσης και η πρόεδρος της Επιτροπής Τασιά Χριστοδουλοπούλου;

Αυτοί που θέλουν να συνυπάρξουν στις νέες πλατείες με τους εθνικιστικά αγανακτισμένους δεν είναι σύμμαχοί μας, είτε λέγονται κεντρώοι, είτε λέγονται κεντροαριστεροί, είτε λέγονται κεντροδεξιοί.

Σταύρος Θεοδωράκης

Πανέτοιμη για θετική ψήφο η ΚΟ του Ποταμιού. Παρά τους κυβερνητικούς χειρισμούς περί τη Novartis.

Δεν μπορεί αυτή η ανεκδιήγητη, κατά την άποψή μου, διένεξη μεταξύ Αθήνας και Σκοπίων να παρατείνει την αστάθεια στην περιοχή. Θα πρέπει να βρεθεί φόρμουλα αποδεκτή και από τις δύο πλευρές προκειμένου να ανοίξει ο δρόμος για τα Σκόπια να ενταχθούν στις δομές της ΕΕ και του ΝΑΤΟ.

Βόλφγκανγκ Ισινγκερ
(πρόεδρος Διάσκεψης
Μονάχου για Ασφάλεια)

Οι ιμπεριαλιστές έχουν τις δικές τους προτεραιότητες. Και οι άνθρωποί τους δε διακρίνονται για την ευγένειά τους.

Με αυτό το «στοιχείο» θέλησαν να βάλουν στη δικογραφία Νοβάρτις το όνομα του πολιτικού που έκανε τη μεγαλύτερη εφάπαξ περικοπή της φαρμακευτικής δαπάνης στα χρονικά.

Ευάγγελος Βενιζέλος

Μην υπερδευτείτε. Για τον εαυτό του μιλάει. Αλλά μιλάει σε τρίτο πρόσωπο, όπως οι αυτοκράτορες.

Ω Θεέ μου. Δεκαεπτά συμμαθητές μου και φίλοι χάθηκαν και έχεις το θράσος να μιλάς για τη Ρωσία; Δεν έχεις καρδιά;

Μόργκαν Ουίλιαμς

Ο πρόεδρος Τραμπ προσπαθεί να ρίξει αλλού το φταίξιμο. Τα λόγια του είναι αισχρά. Το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να τον αγνοήσουμε και να συνεχίσουμε τον αγώνα, έναν αγώνα που αρνείται να αναγνωρίσει.

Εμα Γκονζάλες

Ζόρικα τα πράγματα για τον Τραμπ στο πεδίο της προπαγάνδας. Μιλούν μαθητούδια...

ΡΙΠΕΣ

◆ Βγαίνει κι ο Φλεβάρης κι ακόμα να κλείσει η τρίτη αξιολόγηση που... είχε κλείσει τον Δεκέμβρη ◆ Εντάξει, θα την κλείσουν κάποια στιγμή και θα δώσουν τη δόση, όμως προς τι η προμύρα της κυβέρνησης τον Δεκέμβρη; ◆ Για λόγους προπαγάνδας και μόνο ◆ Και βέβαια, οι ιμπεριαλιστές ψήνουν το ψάρι στα χείλη του Τσακαλώτου ◆ Δείχνοντας με κάθε τρόπο πώς θα είναι το... «τέλος της επιτροπείας» ◆ Σιγά που θα πήγαινε ο Αβραμό στη Βουλή για να δώσει εξηγήσεις ◆ Να μπει στο ίδιο κάδρο με τους «λαδιάρηδες»; ◆ Oh mon Dieu! ◆ Οι αυτοκράτορες είναι υπεράνω ελέγχου και κριτικής ◆ Καλού-κακού, πάντως, είχε φροντίσει να τον «καθαρίσει» προηγουμένως ο Καραμανλής ◆ Τα υπόλοιπα τα αναλαμβάνει το σύστημα υπόγειων διαδρομών Μαξίμου-Ραφήνας ◆ «Ημιεπίσημο έντυπο της τρίτης δεξιάς συνιστώσας της κυ-

βέρνησης» χαρακτήρισε ο Βενιζέλος την εφημερίδα «Δημοκρατία» ◆ Ο Καραμανλής και οι άνθρωποί του είναι η τρίτη δεξιά συνιστώσα της κυβέρνησης! ◆ Γιάννης Μπουτάρης ◆ Πότε Βούδας πότε Κούδας πότε Ιησούς κι Ιούδας ◆ Αλλά πάντοτε καπιταλιστής, κοσμοπολίτης, κοινωνικά σταρχειδιστής ◆ Αυτό θα πει υπερασπιστής ◆ Από την τσέπη μου πλήρωσα την πορνοστάρ, δήλωσε ο δικηγόρος του Τραμπ ◆ Κι όχι τίποτα ψίχουλα, εκατόν τριάντα ολοσπρόγγυλα χιλιάδικα δολάρια ◆ Αμα όμως δεν είχε τρέξει τίποτα, όπως λέει ο Λευκός Οίκος, γιατί χρειάστηκε να την αποζημιώσει ◆ Εστω, από την τσέπη του; ◆ Όλα μοιάζουν μαγικά, είναι μαγικά και προπαντός αμερικανικά ◆ Το έχει πει άλλωστε και η first lady Μελάνια ◆ Εγώ τον πήρα γιατί είχε λεφτά κι αυτός με πήρε γιατί ήμουν όμορφη! ◆ Ε, υπάρχουν κι άλλες όμορφες ◆ Με τρία ευρώπouλα

αγοράζεις μάσκα «Μπουμπούκος» για τις απόκριες ◆ Να του έβγαλαν, άραγε και ποσοστά; ◆ Ή έδωσε κι αυτός τα δικαιώματα «αφιλοκερδώς», όπως ο Πανίκας; ◆ Ο οποίος κάνει ό,τι μπορεί για να βγει στο γυαλί, αλλά επειδή δεν τον βγάζουν, γυρίζει μόνος του βίντεο και τ' ανεβάζει στο Διαδίκτυο ◆ Γύρισε ακόμα και βίντεο που τον έδειχνε ν' αγοράζει στολές Ζορό για να τις στείλει στα... παιδιά του Τσίπρα! ◆ «Μπουτάρη, Καμίνη, φορέστε τα μίνι» φώναζαν οι (λιγοστοί) εθνικοφασισταράδες που μαζεύτηκαν έξω από το δημαρχείο της Θεσσαλονίκης ◆ Πάντοτε το φασισταριό ήταν γεμάτο από «άντρακλες» ◆ Δωσίλογοι, μαυραγορίτες, νταβατζήδες, κάθε είδους αποβράσματα ◆ Τα «έχωσαν» στον Σημίτη εν πλω προς τη Σύρο ◆ Τς, τς, τς, δεν είμαστε λαός, κύριοι ◆ Ο όρος «καταλληλότερος» γι' αυτόν εφευρέθηκε και κάποιοι το

ξεχνούν ◆ Ο άλλος έφτιαξε λαγάνα με τον ήλιο της Βεργίνας και σύνθημα «Η Μακεδονία είναι Ελλάδα» ◆ Δεν μάθαμε αν ξεπούλησε ο φούρνος, αλλά η εθνικιστική μακακία είναι γενικά ευπώλητη ◆ Αμφέβαλλε κανείς ότι το ΒΑFTA πρώτου ανδρικού ρόλου θα πήγαινε στον ηθοποιό που ενσάρκωσε κινηματογραφικά τον Τσόρτσιλ; ◆ Ο ξεδοντιασμένος βρετανικός λέων έχει ανάγκη να γυαλίσει την παλιά του δόξα ◆ Ειδικά στις συνθήκες της κρίσης που έχει βυθιστεί με το Brexit ◆ «Μετά τον εμβολιασμό ελληνικού σκάφους» ◆ Η Νίκη Κεραμέως δεν ξέρει τη διαφορά εμβόλου και εμβολίου, εμβολισμού και εμβολιασμού ◆ Η εν λόγω κυρία είναι τομεάρχης Παιδείας (!) της ΝΔ ◆ Όταν πέφτουν τα επιτόκια των ομολόγων, κουνάνε σημαίες επιτυχίας ◆ Όταν ανεβαίνουν, μούγκα ◆ Δεν κατοικούν ηλίθιοι σ' αυτή τη χώρα ◆

ΕΠΙΤΟΥΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Τελικά ο Μπαρουφάκης δεν μας κράτησε σε... αγωνία. Μας ενημέρωσε ότι «το κόμμα του DiEM25 στην Ελλάδα βαπτίστηκε από τα μέλη του κινήματός μας, με την συναίνεση της συντριπτικής πλειοψηφίας, ένα μήνα σχεδόν πριν την Ιδρυτική Συνδιάσκεψη (Δευτέρα 26η Μαρτίου στην Αθήνα)». Και το όνομα αυτού «Μέτωπο Ευρωπαϊκής Ρεαλιστικής Ανυπακοής (ΜΕΡΑ25)». Περιττεύει να σημειώσουμε ότι η «ρεαλιστική ανυπακοή» θα είναι σαν τη «δημιουργική ασάφεια» ένα πράμα.

κράτησης και εκβιασμών που επιχειρούν κάποιοι, να συνεχίσει και να ολοκληρώσει το έργο της». Είπε και ένα από τα συνηθισμένα (άνοστα χωρατά του) ο Φλαμπουράρης: «Εμείς υποσχθήκαμε στον ελληνικό λαό την αλήθεια και θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας να τη μάθει». Μιας και μιλάμε για την αλήθεια, μήπως μπορεί να μας πει ο μέντορας του Τσίπρα τι συμφωνία είχε κλείσει με τον Μελισσανίδη την άνοιξη του 2014 (προ εκλογών δηλαδή), όταν πηγαινοερχόταν (παρέα με τον Στρατούλη) στα

γραφεία του ομίλου του τελευταίου στον Πειραιά; Αν κρίνουμε από τη σπουδή και τη ζέση που έδειξε ο Φλαμπουράρης, όταν έγινε υπουργός, προκειμένου να ποδοπατηθεί κάθε έννοια νομιμότητας και να ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις του καπιταλιστή, θα πρέπει να ήταν καλή συμφωνία.

Κ Με το που έγινε το νέο μακελειό σε σχολείο της Φλόριντα, ο Τραμπ έσπευσε να γράψει στο twitter ότι φταίει το FBI διότι δεν αξιολόγησε σωστά την επικινδυνότητα του

ψυχικά διαταραγμένου, καθώς ήταν απασχολημένο να ερευνά την ανάμιξη Ρώσων στην προεκλογική καμπάνια του Τραμπ. Η πλάκα είναι πως η πλειοψηφία των χρηστών συμφώνησε μαζί του! Φυσικά, το FBI, όπως κάθε αστυνομική υπηρεσία, θα μπορούσε να κάνει και το ένα και το άλλο. Στις ΗΠΑ, όμως, υπάρχουν πολλοί Τραμπ. Αυτοί τον εξέλεξαν, άλλωστε.

Κ «Μεταξύ άλλων “στήνονται στις κάλπες” δύο μονίμως

δακτυλοδεικτούμενοι “νεοφιλελεύθεροι και διαπλεκόμενοι” αντίπαλοι του Πρωθυπουργού (Βαγγέλης Βενιζέλος, Γιάννης Στουρνάρας) και δύο δυνητικοί αντίπαλοι του Κώστα Καραμανλή για την Προεδρία της Δημοκρατίας (Δημήτρης Αβραμόπουλος, Αντώνης Σαμαράς)». Το συνωμοσιολογικό σενάριο παρουσιάστηκε από τον αρθρογράφο των «Νέων» Δημήτρη Ψυχogiό. Η πλάκα είναι ότι αυτά τα σενάρια είναι αληθοφανή (για αληθινά δεν ξέρουμε).

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Ο χειρισμός από τη Δικαιοσύνη υποθέσεων που αφορούν το δημόσιο συμφέρον και προβληματίζουν την κοινωνία, γίνεται με ασφάλεια μόνο μέσα σε ατμόσφαιρα νηφαλιότητας, που προϋποθέτει, μεταξύ άλλων, τήρηση του μέτρου και αυτοσυγκράτησης, κατά την εκφορά δημόσιου λόγου, κριτικού των δικαστικών ενεργειών. Η δε θεσμοθετημένη από την έννομη τάξη μας λειτουργική ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης είναι αποτρεπτική κάθε είδους παρεμβάσεων στο έργο των δικαστικών λειτουργιών.

Πρόεδρος Αρείου Πάγου Εισαγγελέας Αρείου Πάγου
Βασίλειος Πέππας Ξένη Δημητρίου-Βασιλοπούλου

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

24/2: Εσθονία: Ημέρα ανεξαρτησίας, Γκάννα: Ημέρα απελευθέρωσης (1966), Μεξικό: Ημέρα σημαίας, Ρουμανία: Γιορτή άνοιξης, Ταϊλάνδη: Ημέρα καλλιτέχνη 24/2/1929: Συμπλοκές 6.000 φασιστών και 18.000 σοσιαλιστών (Βιέννη) 24/2/1972: Καταδίκες πέντε μελών ΚΚΕ 24/2/1977: Σύλληψη ακροδεξιών βομβιστών Αργ. Κακαβά (4η Αυγούστου) και Α. Καλέντζη (Νέα Τάξις) 24/2/1993: Δύο βόμβες σε κτίρια ΕΤΒΑ και ΕΤΕΒΑ (ΕΛΑ-1η Μάη) 25/2: Κουβέιτ: Εθνική γιορτή 26/2/1957: Διαγραφή Νίκου Ζαχαριάδη (ΚΚΕ) 26/2/1976: Μετονομασία ΕΣΑ σε Ελληνική Στρατονομία 26/2/1992: Βόμβα σε σηματοδότη (θησείο), τραυματισμός δεκαεννιά αστυνομικών και δύο περαστικών (πρώτη χρήση τηλεχειρισμού από ΕΛΑ-1η Μάη) 26/2/1993: Βόμβα στους δίδυμους πύργους (Νέα Υόρκη),

έξι νεκροί, χίλιοι τραυματίες 26/2/1997: Την αποφυλάκιση του Γεώργιου Παπαδόπουλου ζητούν στη βουλή 38 βουλευτές της ΝΔ 27/2: Δομινικανή Δημοκρατία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1844) 27/2/1901: Εκτέλεση ρώσου υπουργού Παιδείας Μποκολέγκοφ για την καταπίεση στα σχολεία 27/2/1968: Ιδρυση ΠΑΚ (Ανδρέας Παπανδρέου) 27/2/1975: Απαγωγή συντηρητικού πολιτικού Πέτερ Λόρεντς, ανταλλαγή με κρατούμενους της RAF 27/2/1991: Η 45χρονη Αλέκα Παπαρήγα πρώτη γυναίκα αρχηγός ελληνικού κόμματος 28/2: Ημέρα σπάνιων παθήσεων 28/2/1921: Ανταρσία Κροστάνδης 28/2/1933: Εμπρησμός Ράιχσταγκ (Γερμανία) 28/2/1976: Καταστρέφονται εννιά λεωφορεία σε γκαράζ ΚΤΕΛ (ΕΛΑ) 28/2/1986:

Δολοφονία σουηδού πρωθυπουργού Ούλοφ Πάλμε 28/2/2000: Εκρηξη στην εταιρεία ΜΕΤΚΑ (Επαναστατικοί Πυρήνες) 28/2/2009: Γάμος Σάββα Ξηρού - Αλίκη Ρομέρο (φυλακές Κορυδαλλού) 1/3: Ημέρα κατά αυτοβασανισμού, ημέρα πολιτικής προστασίας, Βοσνία-Ερζεγοβίνη: Ημέρα ανεξαρτησίας, Παραγουάη: Ημέρα ηρώων, μνήμης, εθνικής άμυνας, Νότια Κορέα: Ημέρα κινήματος ανεξαρτησίας (1919), Βραζιλία: Εργατική αργία, Βουλγαρία, Ρουμανία: Γιορτή άνοιξης, Ισλανδία: Ημέρα μπίρας 1/3/1974: Σύλληψη δεκαπέντε μελών τροτσκιστικών οργανώσεων 1/3/1988: Εκτέλεση επιχειρηματία Αλέξανδρου Αθανασιάδη Μποδοσάκη (17Ν) 1/3/1989: Αρχή δίκης 254 μελών Ερυθρών Ταξιαρχιών 2/3: Μαρόκο: Ημέρα ανεξαρτησίας (1956).

Κοινοβουλευτικό σόου μακριά από την ουσία του σκανδάλου

Το ξημέρωσαν στη Βουλή την περασμένη Τετάρτη, θυμίζοντας τις ολονύχτιες συνεδριάσεις επί προέδρου Ζωής. Τότε όμως τους καφονάριζε η πρόεδρος, ενώ τώρα η ολονυχτία ήταν αποτέλεσμα της απόφασης του ΣΥΡΙΖΑ να κλείσει το ζήτημα άρον-άρον, σε μια συνεδρίαση, γιατί δεν αποδίδει και τόσο πολιτικά. Όταν δεν έχει πειστεί ούτε ο σκληρός πυρήνας των συριζαίων, όταν η φράξια των 53+ αρθρογραφεί κατά της σκανδαλογίας, σημειώνοντας ότι αυτή δεν αποτελεί πεδίο δράσης «της Αριστεράς», μπορούμε να αντιληφθούμε γιατί επελέγη η λύση της μιας (και όχι δύο) συνεδρίασης, έστω κι αν αυτή έφτασε να ολοκληρωθεί τα χαράματα της επόμενης μέρας.

Εξπρές θα είναι και η διαδικασία της «προανακριτικής» που θα συγκροτηθεί. Ενα μήνα ψήφισαν οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, τρεις ζήτησαν ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Ποτάμι, χωρίς χρονικό όριο ζήτησε ο Περισσός, επικράτησε φυσικά η πλειοψηφία των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ. Τι θα εξετάσει σ' ένα μήνα η επιτροπή; Όχι, βέβαια, την ουσία των ενδείξεων σε βάρος των 10 πολιτικών προσώπων.

Το σόου είχε προαναγγελθεί, το περιμέναμε, ουδείς έκπληξη. Ο Σαμαράς εμφανίστηκε με ένα σκληρό ακροδεξιό πρόσωπο, ο Βενιζέλος προανήγγειλε δικαστήρια ακόμα και για εσχάτη προδοσία, ο Λοβέρδος έβαλε τις δικές του πινελιές επιθετικότητας, ο Μπουμπούκος βράχνιασε από τις τσιρίδες, ο Πικραμμένος... δάκρυσε από το μέγεθος της αδικίας, ο Στουρνάρας ντύθηκε... Ανδρέας για να υπερασπιστεί τη σύζυγό του, ο Σαλμάς είπε ότι ο ίδιος άνοιξε τα μάτια στην κυβέρνηση, ο Κουρουμπλής (ο μόνος που στη δικογραφία αναφέρεται ως Π.Κ. και όχι με πλήρες όνομα) είπε ότι οι κατηγορίες κατ' αυτού δεν προκύπτουν από τη δικογραφία αλλά από αναφορές βουλευτών της αντιπολίτευσης, επομένως θα ήταν άδικο να τον παραιτήσουν μαζί με τους άλλους, ο ίδιος δεν παρέλειψε να υπερασπιστεί τον Σαλμά (εκλέγονται και στην ίδια εκλογική περιφέρεια), ο Λυκουρέντζος θυμήθηκε τον μέντορά του Κωστή Στεφανόπουλο, ο Κουτρουμάνης ενημέρωσε ότι από την πολιτική βγήκε φτωχότερος (κλαψ! κλαψ!).

Και βέβαια, εκείνοι που σήκωσαν το βάρος της απολογίας-αντεπίθεσης (Σαμαράς, Βενιζέλος, Λοβέρδος, Μπουμπούκος) υπήρξαν ιδιαίτερα σκληροί στις καταγγελίες κατά της κυβέρνησης, ονοματίζοντας ως σκευωρούς τον Τσίπρα και τον Παπαγεωλόπουλο (ο Κοντονής έμεινε στο απυρόβλητο). Αναμεόμενα ήταν αυτά και είχαν προαναγγελθεί με τις δηλώσεις τους τις προηγούμενες μέρες.

Εκείνο που προκάλεσε εντύπωση ήταν η καθαρά αμυντική στάση που ακολούθησε η κυβερνητική πλευρά. Το βάρος σήκωσε αρχικά ο Παπαγεωλόπουλος, ο οποίος περισσότερο απολογούνταν για τον σημερινό και τον προηγούμενο βίο του, ανταλλάσσοντας διαφιτισμούς με τον Μπουμπούκο, του τύπου «ν' ανοίξουν τα τηλέφωνα σου», «πόσες φορές την ημέρα μιλούσες με την Τουλουπάκη;» και τα παρόμοια. Πολιτικά είναι ολίγιστος και δεν περίμενε κανείς να καταφέρει να αντιμετωπίσει τους «φερόμενους ως εμπλεκόμενους» (για να χρησιμοποιήσουμε τα... ανατριχιαστικά ελληνικά των λογογράφων του Τσίπρα). Ούτε ο Πολάκης, που προσπάθησε να σηκώσει κάπως τους τόνους, ήταν σε θέση να παρουσιάσει με συνεκτικό τρόπο τη θέση του ΣΥΡΙΖΑ. Μίλησε γενικά και αόριστα για τις λαμογιές που γίνονται στο χώρο της Υγείας και έκανε να ξεχαστούν όλα όσα είπε, όταν ενεπλάκη στον-επίσης αναμενόμενο-καυγά με τον Μπουμπούκο, που τον κατηγορήσε ότι καλύπτει συγγενή του, υπαίτια για το θάνατο ενός μικρού κοριτσιού σε εγχείριση που έγινε στο Ηράκλειο.

Ο Κοντονής έκανε μια προσπάθεια να βγάλει τη συριζαϊκή... ευθιξία, λέγοντας ότι είναι απαράδεκτο να τους συγκρίνουν με τον Κόλλια, και προσπάθησε να θέσει-επιτέλους-το ερώτημα που σύμφωνα με το σχεδιασμό του ΣΥΡΙΖΑ θα στρίμωχνε την αντιπολίτευση: «Είναι σκάνδαλο ή σκευωρία; Είναι σκάνδαλο. Και είναι σκάνδαλο γιατί το λέτε και εσείς οι ίδιοι. Στελέχη της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ λένε ότι είναι σκάνδαλο». Του απάντησε αργότερα -χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία- η Φώφη: Είναι και σκάνδαλο (που προφανώς αφορά γιατρούς, υπηρεσιακούς παράγοντες και γενικά μη πολιτικά πρόσωπα) και σκευωρία (που έστησε ο ΣΥΡΙΖΑ κατά των πολιτικών του αντιπάλων). Ομως ο Κοντονής είχε χάσει τόσο τον έλεγχο, που -αν και νομικός- διέπραξε το ίδιο αστικό ατόπημα που είχε διαπράξει προ ημερών ο Κοτζιάς (ο οποίος εμφανίστηκε στη Βουλή μόνο και μόνο για να «εξηγήσει» ότι δεν αμφισβήτησε το τεκμήριο της αθωότητας, αλλά διαστρέβλωσαν τα λόγια του τα Μέσα της διαπλοκής). Είπε ο Κοντονής με το γνωστό αφιόκορο ύφος του: «Επομένως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σκάνδαλο υπάρχει και, μάλιστα, πρώτου βαθμού, με εκατοντάδες εμπλεκόμενους γιατρούς **και πιθανόν πολιτικά πρόσωπα**. Εγώ λέω πιθανόν, διότι η υπόθεση είναι σε εξέλιξη και διερευνάται. Και εγώ εύχομαι **να αποδείξουν**, οι περισσότεροι από αυτούς, αν όχι όλοι, **την αθωότητά τους**». Πιο άμεση, πιο απροκάλυπτη αμφισβήτηση του περιβόητου

«τεκμρίου της αθωότητας» δεν μπορούσε να υπάρξει.

Όσοι παρακολουθούσαν τη συζήτηση (έχουμε την εντύπωση ότι το ίδιο ίσχυε και για την πλειοψηφία των συριζαίων βουλευτών) περίμεναν να βγει στη σκηνή ο Τσίπρας και να τους «σαρώσει». Προς μεγάλη τους έκπληξη, είδαν και άκουσαν έναν Τσίπρα χαμηλών τόνων, χωρίς εξάρσεις, να δίνει το βάρος στις... πολιτικές ευθύνες, δηλώνοντας καθαρά ότι δε θα μιλήσει «ούτε ως νομικός, ούτε ως δικαστής, πόσω δε μάλλον ως εισαγγελέας», ότι «δε θα μιλήσει καθόλου για το λεγόμενο νομικό ποινικό σκέλος!» Φυσικά, η συνεδρίαση είχε ως αντικείμενο αυτό το νομικό ποινικό σκέλος και τίποτ' άλλο!

Ο Τσίπρας δε χαρακτήρισε τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ «κόμματα των λαμόγιων», αλλά ζήτησε από τους αρχηγούς τους να αναλάβουν τις πολιτικές ευθύνες για όσα γίνονταν επί των ημερών τους στο χώρο του φαρμάκου. Θύμισε, μάλιστα, ότι ο Παπαδόπουλος το 1989 είχε αναλάβει την πολιτική ευθύνη για το σκάνδαλο Κοσκωτά και ο Καραμανλής το 2008 για το σκάνδαλο του Βατοπεδίου. «Ξέχασε», όμως, να πει πως όταν βγήκε η προκλητική δικαστική απόφαση που αποφάνθηκε ότι δεν υπήρξε σκάνδαλο Βατοπεδίου, πρώτος ο Καραμανλής βγήκε και είπε ότι όλα ήταν μια σκευωρία του ΠΑΣΟΚ για να τον ρίξει από την εξουσία.

Αυτή η τοποθέτηση του Τσίπρα, που δεν ήθελε να μιλήσει για το ποινικό σκέλος (την ώρα που πρότεινε επιτροπή προκαταρκτικής εξέτασης για δέκα πρώην πρωθυπουργούς και υπουργούς), ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τους χειρισμούς του Μαξίμου τις πρώτες μέρες. Ποιος μπορεί να ξεχάσει την ανακοίνωση του Γραφείου Τύπου του πρωθυπουργού που μιλούσε για βαλίτσες με ρόδες που πήγαιναν στα υπόγεια του Μαξίμου; Ποιος μπορεί να ξεχάσει τη νυχτερινή δήλωση Παπαγεωλόπουλου, έξω από το Μαξίμο, για «το μεγαλύτερο σκάνδαλο από συστάσεως ελληνικού κράτους»; Για να μην πούμε τι έγραφε ο Πολάκης στο facebook, που το είχε σίγουρο ότι τους έπιασαν να χρηματίζονται και τους έχουν δεμένους με μαρτυρίες και άλλα στοιχεία.

Αυτή ήταν μια στάση αμνηστίας από πλευράς κυβέρνησης. Η ίδια αμνηστία φάνηκε και στα πρωτοσέλιδα των δύο κατεχοχόν κυβερνητικών φυλλάδων την επομένη. «Φταίει ο Χατζηπετρής - Σκάνδαλο χωρίς διερεύνηση και ενόχους θέλει η αντιπολίτευση» έγραφε η ΕφΣυν. «Ξέχασαν ότι υπάρχει σκάνδαλο Novartis - Μητσοτάκης και Γεννηματά σύρθηκαν στη γραμμή Σαμαρά-Βενιζέλου» έγραφε η

«Αυγή». Δεν το λες και επίθεση, που έχει στο κέντρο της τις ποινικές ευθύνες των «ΙΟ».

Αυτή η αμνηστία είναι λογική, από τη στιγμή που δεν υπάρχουν στοιχεία, πέρα από τις καταθέσεις των τριών προστατευόμενων μαρτύρων, ενώ οι «φερόμενοι ως εμπλεκόμενοι» έχουν αντεπιτεθεί με αρκετή επιτυχία στο ποινικό επίπεδο, στην ένδεια του οποίου στηρίζουν και τις κατηγορίες τους για «σκευωρία». Ο ΣΥΡΙΖΑ, όμως, ποντάρει στο «τι λένε στα καφενεία», όπως είπε κάποια στιγμή ο Πολάκης. Μπορεί η Σπυράκη να μίλησε για «Βατερλό» της κυβέρνησης, όμως -ακόμα κι αν υπήρξε Βατερλό- ελάχιστοι το πήραν είδηση. Οι πολλοί μένουν στην εικόνα που έχουν για τους αστούς πολιτικούς, χωρίς να ενδιαφέρονται για την ποινική εξέλιξη αυτής της υπόθεσης. Και αυτό ακριβώς θέλει να «υποβοηθήσει» ο ΣΥΡΙΖΑ με το αντικείμενο που όρισε για την επιτροπή προκαταρκτικής εξέτασης και τη fast track διαδικασία του ενός μήνα. Η επιτροπή δεν καλείται να διερευνήσει συγκεκριμένες ενδείξεις ενοχής, για να απαγγείλει κατηγορίες, αλλά να απαντήσει σε ένα δικονομικού τύπου ερώτημα: υπό ποιες συνθήκες διαπράχθηκε το αδίκημα της δωροληψίας; Αν διαπράχθηκε «κατά την άσκηση των καθηκόντων», τότε έχει κι αυτό παραγραφεί. Αν όχι, τότε ανήκει στη δικαιοδοσία της τακτικής Δικαιοσύνης και ο φάκελος θα επιστραφεί στον ανακριτή Διαφθοράς. Ή σε εφέτη ειδικό ανακριτή, αν η πλειοψηφία των εφετών (που ήδη κινούνται, όπως γράφουμε σε διπλανή στήλη) αποφασίσει έτσι.

Τώρα, λοιπόν, αρχίζει άλλο «ματς». Οι «φερόμενοι ως εμπλεκόμενοι» ζητούν ήδη να κληθούν να καταθέσουν οι τρεις μάρτυρες, έστω με τον τρόπο που προβλέπεται για τους προστατευόμενους. Ζητούν, δηλαδή, να μπει η επιτροπή στην ουσία, δηλώνοντας ότι δε θέλουν παραγραφή. Θα το δεχτεί αυτό η συριζανελίτικη πλειοψηφία, ρισκάροντας να αποδειχτούν «μούφες» οι καταθέσεις των μαρτύρων και να βγουν οι άλλοι πανηγυρίζοντας ότι «αποδείχτηκε η σκευωρία»;

Αυτά θα τα δούμε τις επόμενες μέρες και βδομάδες. Όσο για την ουσία του σκανδάλου, για τις πολυεθνικές του φαρμάκου που αλωνίζουν, κάντε τον κόπο να διαβάσετε από τα πρακτικά της Βουλής την ομιλία του Ξανθού, που μίλησε χαράματα, και θα καταλάβετε -από την κακομοιρία που ανέδιδε- ότι τα μονοπώλια που φαρμάκου θα εξακολουθήσουν να επιβάλλουν τους όρους τους, τροποποιώντας όταν χρειάζεται τον τρόπο δράσης τους.

Οι ομάδες της αστικής Δικαιοσύνης στα χαράματα

Αρκεί μια απλή παράθεση γεγονότων για να καταδειχτεί, πέραν κάθε αμφιβολίας, η παράταξη των στρατοπέδων της αστικής Δικαιοσύνης στα χαράματα, στο πλευρό της κυβέρνησης ή της αντιπολίτευσης. Σε μια μάχη που καμιά σχέση με την υποτιθέμενη ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης δεν έχει, αλλά αντίθετα επιβεβαιώνει πως ο δικαστικός μηχανισμός είναι στο έπακρο πολιτικοποιημένος και σε περιόδους πολιτικών κρίσεων διασπάται σε τμήματα που στρατεύονται στο πλευρό του ενός ή του άλλου πολιτικού στρατόπεδου.

Μια μέρα πριν ξεκινήσει στη Βουλή η συζήτηση για τη σύσταση επιτροπής που θα κάνει προκαταρκτική εξέταση για την εμπλοκή στο σκάνδαλο Novartis δύο πρώην πρωθυπουργών και οχτώ πρώην υπουργών και ενώ από την πλευρά των εγκαλούμενων καταθέτονταν μηνύσεις ενάντια στους τρεις προστατευόμενους μάρτυρες που τους κατονομάζουν, υπό καθεστώς ανωνυμίας, στην επίσημη ιστοσελίδα της Εισαγγελίας του Αρείου Πάγου αναρτήθηκε ανακοίνωση-δήλωση του αντεισαγγελέα Δ. Παπαγεωργίου, που έλεγε ότι στους λεγόμενους προστατευόμενους μάρτυρες είχε αρχικά παρασχεθεί απλή προστασία, με διατάξεις εισαγγελέα πρωτοδικών, οι οποίες δε χρειαζόνταν έγκριση από τον αντεισαγγελέα που εποπτεύει την Εισαγγελία Εγκλημάτων Διαφθοράς Αθηνών. Εν συνεχεία, όμως, και συγκεκριμένα στις 9 Φλεβάρη, εκδόθηκε άλλη πράξη της εισαγγελέως Διαφθοράς, με την οποία οι εν λόγω μάρτυρες χαρακτηρίστηκαν ως «μάρτυρες δημοσίου συμφέροντος», την οποία ο Παπαγεωργίου, ως εποπτεύων αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου, ενέκρινε.

Όμως η δικογραφία είχε διαβίβαστεί στη Βουλή στις 5 Φλεβάρη. Τι μεσολάβησε και η Τουλουπάκη «θυμήθηκε» να δώσει στους μάρτυρές της καθεστώς «μαρτύρων δημοσίου συμφέροντος»; Στις 9 Φλεβάρη, ο Βενιζέλος ζήτησε από τον Βούτση τις εισαγγελικές πράξεις με τις οποίες τέθηκαν οι μάρτυρες σε καθεστώς προστασίας. Τότε «θυμήθηκε» η Τουλουπάκη να τους προσφέρει αυξημένη προστασία! Ίσως οι μάρτυρες να είχαν πανικοβληθεί από τις μηνύσεις με τις οποίες τους απειλούσαν οι εγκαλούμενοι πολιτικοί και τότε η εισαγγελέας θυμήθηκε να αυξήσει το βαθμό της προστασίας. Ίσως πάλι σκέφτηκε να οχυρώσει τους μάρτυρες με την προστασία του ακαταδίκτου, που προβλέπει το άρθρο 45B του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (η σχετική διάταξη εισήχθη το 2014, σε ένα μνημονιακό πολυνομοσχέδιο).

Είναι προφανές ότι η εισαγγελέας ενήργησε καθαρά αντιδικονομικά, δεδομένου ότι η δικογραφία είχε ήδη φύγει για τη Βουλή, οπότε οι μάρτυρες ήταν στη δικαιοδοσία της Βουλής, που είναι αυτή που ασκεί εισαγγελικά καθήκοντα. Για μια ακόμα φορά ανώτεροι δικαστές φάνηκαν αρπακωλάτσηδες στο στήσιμο μιας δικογραφίας. Ίσως φταίει και η κυβερνητική πίεση να τελειώσουν και να στείλουν άρον-άρον τη δικογραφία στη Βουλή. Από την άλλη, θα πρέπει να κάνουν ένα ακόμα... πραξικοπηματάκι για να προσφέρουν το ακαταδίκτο σ' αυτούς τους μάρτυρες. Γιατί το 45B του ΚΠΔ προβλέπει ότι το ακαταδίκτο δίνεται σε ένα μάρτυρα μόνο εάν «δεν εμπλέκεται καθ' οιονδήποτε τρόπο στις εν λόγω πράξεις». Ισχύει αυτό για τους συγκεκριμένους μάρτυρες; Θυμηθείτε τι είπε ο Πολάκης: τους έπιασαν για αθέμιτο πλουτισμό (από τη Novartis), τους στρίμωξαν κι αυτοί κελάδησαν! Αρα, θα ζήσουμε αρκετά ακόμα επεισόδια μόλις αρχίσει να λειτουργεί η «προανακριτική». Ο Βενιζέλος ήδη έριξε τις πρώτες βολές από το βήμα της Βουλής.

Κι ενώ η Τουλουπάκη προσπαθούσε άρον-άρον να μαλώσει τις τρύπες που είχε αφήσει, κυκλοφόρησε η φήμη ότι εφέτες μαζεύουν υπογραφές για να παραπεμφθεί η υπόθεση σε εφέτη ειδικό ανακριτή. Αντιλαμβανόμενο ότι κινείται ήδη το άλλο στρατόπεδο για να τους πάρει τη δικογραφία, το Μαξίμο έβγαλε στο ξέφωτο τη Θάνου, η οποία δήλωσε ότι «είναι μη νόμιμο το αίτημα για σύγκληση της ολομέλειας του Εφετείου Αθηνών, το οποίο όπως έγινε γνωστό προσπαθούν να θέσουν **ορισμένοι** με τη συλλογή υπογραφών με στόχο να αφαιρεθεί η δικογραφία της Novartis από τον ανακριτή διαφθοράς στον οποίο έχει χρεωθεί και να πάει σε εφέτη ανακριτή!» Η Θάνου δεν είναι απλά τέως πρόεδρος του Αρείου Πάγου. Είναι διευθύντρια του Νομικού Γραφείου του πρωθυπουργού. Επομένως, είναι ο πρωθυπουργός αυτός που απευθύνθηκε στους δικαστές του Εφετείου, λέγοντάς τους τι είναι νόμιμο και τι όχι, υποδεικνύοντας μάλιστα «ορισμένους» απ' αυτούς ως παρασκηνακά κινούμενους για να οργανώσουν την παρανομία.

Άλλο που δεν ήθελε η Ενωση Δικαστών και Εισαγγελέων, που μέχρι τότε ήταν αναγκασμένη να βγάζει υποτονικές ανακοινώσεις υπέρ της «ανεξαρτησίας της Δικαιοσύνης» (βλέπετε, τώρα ήταν η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ που την έπεφταν σε δικαστές και όχι ο ΣΥΡΙΖΑ). Πέρασε αμέσως στην αντεπίθεση με μια σκληρή ανακοίνωση κατά της Θάνου, αποφεύγοντας να αναφέρει το όνομά της και την προηγούμενη δικαστική της ιδιότητα και αποκαλώντας την απλά «προϊσταμένη του νομικού γραφείου του πρωθυπουργού». Χαρακτήρισε δε τη δήλωσή της «θεσμικά ανεπίτρεπτη, διότι χωρίς καμία εξουσία παρεμβαίνει σε ένα ζήτημα αποκλειστικής αρμοδιότητας της Ολομέλειας του Εφετείου Αθηνών, και αφετέρου νομικά εσφαλμένη τουλάχιστον ως προς τη διαδικασία **ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 13**

Ο φίλος τον φίλο...

Με το που ξεκίνησε στο Ισραήλ έρευνα για την απόδοση κατηγορίας για χρηματισμό στον πρωθυπουργό Νετανιάχου, ο τελευταίος πήρε μια πρόσκληση από τον φίλο του τον Τραμπ να επισκεφτεί επίσημα την Ουάσινγκτον. Η επίσκεψη θα πραγματοποιηθεί στις 5 του Μάρτη.

Θυμίζουμε ότι ο Νετανιάχου και η κυβέρνησή του στήριξαν σχεδόν ανοιχτά τον Τραμπ κατά την προεκλογική περίοδο του 2016, θέλοντας να εκδικηθούν τον Ομπάμα και τους γραφειοκράτες του για την πολιτική προσέγγισης με το Ιράν που προωθούσαν, η οποία έφτασε μέχρι την υπογραφή της γνωστής διακρατικής συμφωνίας για τον έλεγχο του πυρηνικού προγράμματος της Τεχεράνης. Ο Τραμπ αρχικά είχε δηλώσει ότι θα καταγγείλει αυτή τη συμφωνία, όμως μετά τις αντιδράσεις άλλων ιμπεριαλιστικών χωρών (Γερμανίας και Γαλλίας κυρίως) και την κινητροποίηση του ανώτατου στελεχιακού δυναμικού του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, έβαλε την απειλή του στο «ψυγείο» και άρχισε να μιλά για επαναδιαπραγμάτευση (την οποία δεν έχει προωθήσει σε πρακτικό επίπεδο). Την πολιτική βοήθεια στον Νετανιάχου, όμως, δεν την αρνείται. Στις δύσκολες ώρες που περνά ο σιωνιστής πρωθυπουργός, η πίεση από τον Λευκό Οίκο και το εβραϊκό λόμπι των ΗΠΑ μπορεί να στείλει στα σκουπίδια τη σχετική δικογραφία.

Αβρόττες...

Ο Μιτ Ρόμνεϊ, ο μορμόνος καπιταλιστής που το 2012 ήταν ο υποψήφιος των Ρεπουμπλικανών που έχασε από τον Μπαράκ Ομπάμα (κατά τη δεύτερη εκλογική νίκη του τελευταίου) δεν έχει κρύψει την απέχθειά του για τον Τραμπ. Την εκφράζει ανοιχτά με κάθε ευκαιρία και πολλοί είναι αυτοί που πιστεύουν ότι ετοιμάζει από τώρα την κάθοδό του στις επόμενες προεδρικές εκλογές, προτιθέμενος να διεκδικήσει το χρίσμα του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος απέναντι στον «αποτυχημένο» Τραμπ.

Τώρα, ο Ρόμνεϊ διεκδικεί την είσοδό του στη Γερουσία, μέσω της έδρας της Γιούτα, Μορμόνοι. Κάνοντας στην οποία σχεδόν το 80% του πληθυσμού είναι Μορμόνοι. Κάνοντας την ανάγκη φιλοτιμίας, ο Τραμπ έγραψε στο αγαπημένο του twitter: «Ο Μιτ Ρόμνεϊ θα γίνει ένας σπουδαίος γεροισιαστής. Έχει την πλήρη στήριξή μου». «Κύριε πρόεδρε, σας ευχαριστώ για την υποστήριξη. Ελπίζω ότι, κατά τη διάρκεια της καμπάνιας μου, θα κερδίσω και την υποστήριξη των πολιτών της Γιούτα», απάντησε ο Ρόμνεϊ. Εννοείται πως μόλις ο Ρόμνεϊ εκλεγεί (αν δεν υπάρξει καμιά ευχάριστη για τον Τραμπ έκπληξη), θα ξεθάψει και πάλι το τσεκούρι του πολέμου.

Οι μπελάδες του Τραμπ και το γέλιο του Λαβρόφ

Τριάντα επτά σελίδες με κατηγορίες εναντίον 13 Ρώσων για παρέμβαση στην προεκλογική εκστρατεία του 2016 έγραψε ο ειδικός ανακριτής Ρόμπερτ Μιούλερ. Όταν ρωτήθηκε σχετικά ο Σεργκέι Λαβρόφ, κόντεψε να σκάσει στα γέλια. Αμέσως μετά σοβαρεύτηκε, απέρριψε τις κατηγορίες για ανάμιξη της ρωσικής κυβέρνησης στα εσωτερικά πολιτικά πράγματα των ΗΠΑ και ζήτησε από τις αμερικανικές αρχές να παρουσιάσουν απτές αποδείξεις και όχι αναπόδεικτους ισχυρισμούς ενός ανακριτή που στηρίζονται σε συνεργαζόμενους με το FBI μάρτυρες.

Δε συμβαίνει, όμως, το ίδιο με τον Τραμπ που δεν κατάφερε τελικά να σταματήσει την έρευνα του FBI και του ειδικού ανακριτή Μιούλερ, ο οποίος έχει τουλάχιστον δύο ανθρώπους του επιτελείου Τραμπ ως συνεργαζόμενους μάρτυρες. Οι κατηγορίες που απήγγειλε ο Μιούλερ περιγράφουν ένα πολυπλόκαμο δίκτυο που είχε ως σκοπό να υποστηρίξει τον Τραμπ και να υπονομεύσει την Κλίντον. Το «ρωσικό δίκτυο» χρηματοδοτούσε συγκεντρώσεις και αγοράζε διαφημιστικό χρόνο (κυρίως στα διαδικτυακά Μέσα) για λογαριασμό της καμπάνιας Τραμπ. Μεταξύ των κατηγορούμενων είναι και ο Γεβγένι Πριγκόζιν, ρώσος «ολιγάρχης», άνθρωπος του Πούτιν κατά το κατηγορητήριο, που χρηματοδοτούσε τη «βιομηχανία των τρολ».

Φυσικά, δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε τι απ' όλα αυτά αληθεύει και τι όχι. Γνωρίζοντας τον Τραμπ, ενδεχομένως οι Ρώσοι να αναμείχθηκαν στην προεκλογική εκστρατεία, προβλέποντας από τότε πως αν εκλεγεί ο Τραμπ μόνο προβλήματα θα δημιουργήσει στην αμερικανική εξωτερική πολιτική. Ποιος ξέρει; Εκείνο που έχει σημασία να σημειωθεί είναι πως ο Τραμπ είναι πλέον όμηρος του αστυνομικοδικαστικού μηχανισμού. Και έκθετος στις κατηγορίες των Δημοκρατικών, ότι εκλέχτηκε πρόεδρος χωρίς στη ρωσική παρέμβαση. Κατηγορία που στις ΗΠΑ πάνει, καθώς είναι φορτισμένη με τις μνήμες του «ψυχρού πολέμου».

Το ερώτημα είναι μέχρι πού θα το τραβήξουν οι άνθρωποι του «βαθιού κράτους» (ελεγχόμενοι απευθείας από το αμερικανικό μονοπωλιακό κεφάλαιο). Θα το πάνε μέχρι το τέλος, εναγκαλιόμενος τον Τραμπ σε παραίτηση, όπως έκαναν με τον Νίξον μετά το Watergate, ή θα αρκεστούν να τον θέσουν απλώς υπό ομηρία και υπό πολιτική επιτροπεία;

Κολομβία

Οργιο δολοφονιών πρώην μαχητών των FARC-EP

Τα όπλα ενός από τους μακροβιότερους αντάρτικους λαϊκούς στρατούς της Ιστορίας σίγησαν το 2016, όταν υπογράφηκε συμφωνία ανάμεσα στη κυβέρνηση του Χουάν Μανουέλ Σάντος και τις Ενοπλες Επαναστατικές Δυνάμεις της Κολομβίας - Λαϊκός Στρατός, τις FARC όπως τις γνωρίζαμε εδώ και δεκαετίες, υπό την αιγίδα του ίδιου του ΟΗΕ. Η συμφωνία προέβλεπε σταδιακή αμνηστία για τους μαχητές και μετατροπή των FARC σε νόμιμο πολιτικό κόμμα. Οχτώ χιλιάδες όπλα έχουν ήδη παραδοθεί. Όμως ο αριθμός των αμνηστευθέντων ήταν μέχρι τον Οκτώβρη του 2017 μόνο 315^[1]. Όσοι αριστεροί μαχητές των FARC επανέρχονται στη νομιμότητα, αφήνοντας -προσωρινά τουλάχιστον- την προστασία της παρανομίας, μένουν εκτεθειμένοι στις ορέξεις για αντεκδίκηση από το χαφιεδότσουρμο του εθνικού κορμού που κάνει τη «βρώμικη δουλειά» αντί του ίδιου του στρατού και των σωμάτων ασφαλείας. Η ειρηνευτική συμφωνία παραβιάζεται πλέον με τον πιο κατάφωρο τρόπο από παραστρατιωτικούς σχηματισμούς χαφιέδων σε όλη τη χώρα, που τρομοκρατούν και δολοφονούν πρώην αντάρτες και συγγενείς τους, με τη φανερή κάλυψη των ντόπιων αρχών που κάνουν τα στραβά μάτια, αν δεν συνεργούν κιόλας.

Από την έναρξη της συμφωνίας, 50 άνθρωποι που σχετίζονται με τις FARC έχουν δολοφονηθεί σε 44 επιθέσεις-ενέδρες^[2]. Ανάμεσά τους είναι 28 πρώην μαχητές, δώδεκα συγγενείς και δέκα κομματικά μέλη. Ενόψει των εκλογών για τη Γερουσία τον Μάρτη και την Προεδρία της χώρας τον Μάη, οι εμπρηστικές επιθέσεις στα ΜΜΕ, η υποκίνηση σε τρομοκρατία σε βάρος των μελών των FARC από μικρά και μεσαία στελέχη των καθεστωτικών κομμάτων, τους κομματάρχες των επαρχιακών πόλεων, έχουν αυξηθεί κατακόρυφα. Οπου προαναγγέλλονται εκλογικές συγκεντρώσεις της Εναλλακτικής Επαναστατικής Κοινοτικής Δύναμης (Fuerza Alternativa Revolucionaria del Común), του πολιτικού φορέα που ίδρυσαν οι FARC τον περασμένο Σεπτέμβριο, στήνονται βίαιες αντι-συγκεντρώσεις με άρωμα «Καρφίτσας», που καλύπτονται από την ασφάλεια. Οι αντι-συγκεντρώσεις αυτές προς το παρόν δεν καλύπτονται επίσημα από τους κύκλους του πρώην προέδρου της Κολομβίας Αλβάρο Ουρίμπε, που πρωτοστάτησε ενάντια στην ειρηνευτική συμφωνία.

Η ηγεσία της FARC (το ακρωνύμιο της πολιτικής οργάνωσης παραμένει ίδιο με την αντάρτικη) ανέστειλε προσωρινά την εκλογική της καμπάνια, ζητώντας εγγυήσεις για την ομαλή διεξαγωγή του προεκλογικού αγώνα και την ακεραιότητα των πρώην ανταρτών, ζητώντας απ' όλα τα κόμματα ανεξαιρέτως να καταδικάσουν την επίθεση που υφίσταται. Η δήλωση αυτή της ηγεσίας της FARC καταγράφηκε αμέσως ως κίνηση που υπονομεύει την ειρηνευτική συμφωνία από το βορειοαμερικανικό πολιτικό σύστημα που αντιστρέφει την πραγματικότητα, κατηγορώντας ευθέως τα θύματα των επιθέσεων ως θύτες^[3]. Αντίστοιχα, η κυβέρνηση της Κολομβίας ζήτησε από την ηγεσία της FARC να επανέλθει άμεσα στην εκλογική καμπάνια και

κάλεσε -με τη σειρά της- να σταματήσουν οι επιθέσεις ενάντια στις συγκεντρώσεις της FARC. Τέλος, η γενική εισαγγελία διέταξε επείγουσα έρευνα για να βρεθούν οι δράστες που πραγματοποιούν τις επιθέσεις και υποκινούν σε βίαιες αντι-συγκεντρώσεις.

Μια ματιά στην πρόσφατη ιστορία της Κολομβίας μας προμηνύει τι πρόκειται να επακολουθήσει αν τα μέλη των FARC δεν μπορέσουν να αμυνθούν στις ορέξεις διαφόρων κέντρων του κολομβιανού κράτους που προλειαίνουν το έδαφος για τη μαζική σφαγή στο άμεσο μέλλον. Ενα είναι σίγουρο. Η μοναδική εγγύηση για την ασφάλεια των μελών των FARC ήταν η ένοπλη δράση τους στην ύπαιθρο. Αρχές της δεκαετίας του '80, οι FARC άρχισαν διαπραγματεύσεις για σταδιακή απομάκρυνση από τον ένοπλο αγώνα με την κυβέρνηση του συντηρητικού κόμματος. Μαζί με άλλες αριστερές οργανώσεις ίδρυσαν την Πατριωτική Ενωση, έναν πολιτικό φορέα που δρούσε νόμιμα στις πόλεις της Κολομβίας, συγκεντρωνε τη στήριξη χιλιάδων εργατών, αγωνιστών και συνδικαλιστών και κατέβηκε και στις εκλογές. Μέσα σε τρία χρόνια περίπου, 6.000 απλά μέλη, φίλοι και συγγενείς της Πατριωτικής Ενωσης δολοφονήθηκαν! Οι ηγέτες του κινήματος εξοντώθηκαν σε μαπαράζ στοχευμένων επιθέσεων. Οι διαδοχικές κυβερνήσεις συντηρητικών και φιλελεύθερων αποποιήθηκαν κάθε ευθύνη, όταν ήταν ηλιού φαεινότερον ότι έδιναν το πράσινο φως στον στρατό και άλλες υπηρεσίες -συνεργαζόμενες με τις ΗΠΑ- να «πράζουν τα δέοντα». Την έναρξη των σφαγών στις πόλεις ακολούθησε απεπιθέση του στρατού στην ύπαιθρο εναντίον των αντάρτικου στρατού, που διέλυσε τις διαπραγματεύσεις.

Εκείνο που τροφοδότησε το μακροβιότερο αντάρτικο της Νότιας Αμερικής μέχρι και σήμερα είναι το οξυμένο αγροτικό ζήτημα. Το 1948, τα δυο βασικά αστικά κόμματα, οι συντηρητικοί και οι φιλελεύθεροι, εκφράζοντας διαφορετικά κομμάτια της αστικής τάξης, οδήγησαν τον λαό της Κολομβίας σε έναν αιματηρό εμφύλιο με έπαθλο τον έλεγχο της κρατικής εξουσίας. Ο εμφύλιος αυτός διήρκεσε μια δεκαετία, είχε 200.000 νεκρούς, στην πλειοψηφία τους φτωχούς αγρότες της ύπαιθρου, και έληξε χωρίς νικητές, με τη δημιουργία ενός πολιτικού συστήματος διανομής των δυο κομμάτων. Την επομένη αυτής της τραγωδίας, για τον πραγματικό

ηττημένο, τον λαό της Κολομβίας, το αστικό πολιτικό σύστημα άρχισε να στηρίζει τη συγκρότηση μεγάλων λατιφοντιών στην ύπαιθρο για τη μαζική παραγωγή βοοειδών για εξαγωγές στις ΗΠΑ, οδηγώντας τους ήδη εξουθενωμένους και αποδεδειγμένους από τον πόλεμο αγρότες στην πείνα και το μαζικό ξεκλήρισμα στις πόλεις. Σε αυτές τις συνθήκες, φτωχοί και μεσαίοι αγρότες άρχισαν να εξοπλίζονται για να διατηρήσουν το βίος τους, αντιμετωπίζοντας το στρατό και τους μισθοφόρους των γαιοκτημόνων. Μέσα από αυτές τις λαϊκές εκρήξεις, ξεπήδησαν οι FARC. Το ξεκλήρισμα της ύπαιθρου έλαβε τρομακτικές διαστάσεις μετά το 1985. Εκτοτε, σύμφωνα με κυβερνητικές πηγές, 6.5 εκατομμύρια αγρότες οδηγήθηκαν στις πόλεις, επιτείνοντας την ερημοποίηση της ύπαιθρου^[4].

Το αστικό πολιτικό σύστημα της Κολομβίας δεν άφησε ποτέ περιθώριο σε αριστερά κινήματα να έχουν ελευθερία, νόμιμη δράση στις πόλεις. Η τρομοκρατία ήταν πάντα σαρωτική. Στην ύπαιθρο η ελεύθερη δράση εξασφαλιζόταν με τα όπλα. Τα όπλα στήριζαν την ίδια στιγμή την επιβίωση των φτωχών αγροτών απέναντι στις ορέξεις των γαιοκτημόνων και τις μαφίες των ναρκεμπορών, τροφοδοτώντας συνεχώς τις FARC και τα άλλα αντάρτικα κινήματα με νέο αίμα. Την τελευταία δεκαετία, όμως, ο αντάρτικος στρατός δέχτηκε σημαντικά στρατιωτικά πλήγματα ακόμη και σε επίπεδο ηγεσίας. Συν τοις άλλοις το αντάρτικο δέχτηκε και την υπονόμηση της... συμμάχου και... φίλης Βενεζουέλας. Η κυβέρνηση Τσάβες πίεσε αφορήτα τις FARC να συρθούν στον χορό των διαπραγματεύσεων, με κατάπυστες δηλώσεις ότι το αντάρτικο είναι «ξεπερασμένη μορφή πάλης στη Νότια Αμερική». Την ίδια στιγμή, οι όροι που θα εξασφάλιζαν με σιγουριά την ελευθερή δραστηριότητα στις πόλεις αλλά και στην ύπαιθρο, χωρίς αντάρτικο, εξέλιπαν.

[1] <https://www.opendemocracy.net/democraciabiarta/santiago-valenzuela/murder-of-pardoned-farc-members-in-colombia>

[2] Reuters: <https://www.reuters.com/article/us-colombia-peace/colombias-farc-temporarily-suspend-campaign-amid-angry-protests-idUSKBN1FT25S>

[3] NY Times: <https://www.nytimes.com/2018/02/09/world/americas/colombia-farc-campaign.html>

[4] Human Right Watch: <https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/colombia>

Συρία

Ο λαός πληρώνει το τίμημα των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών

Η Τουρκία εισβάλλει στο Αφρίν χτυπώντας τις δυνάμεις των Κούρδων της Συρίας. Οι Κούρδοι της Συρίας απευθύνονται στον Ασαντ, ενάντια στον οποίο πολεμούσαν μέχρι πρότινος, ζητώντας του στρατιωτική βοήθεια για να αντιμετωπίσουν την τουρκική εισβολή. Ο Ασαντ είναι έτοιμος να στείλει στρατό, αλλά μετά από παρέμβαση της Ρωσίας στέλνει δυνάμεις της πολιτοφυλακής του Μπάσθ, που δεν έχουν επίσημο κρατικό στρατιωτικό στάτους. Η Ρωσία είναι ο βασικός «προστάτης» του Ασαντ, ταυτόχρονα όμως προσπαθεί να αναβαθμίσει τις σχέσεις της με την Τουρκία (ακόμα και με συμφωνίες για πώληση πυραύλων S-400), η οποία είναι ο χειρότερος εχθρός του Ασαντ και φιλοξενεί στο έδαφός της όλες (πλην Κούρδων) τις αντιπολιτευόμενες του Ασαντ συριακές δυνάμεις.

Η Τουρκία είναι μέλος του ΝΑΤΟ, αποτελεί εδώ και δεκαετίες τον πολεμικό βραχίονα των ΗΠΑ στην περιοχή, όμως ο Ερντογάν εξαπολύει μύδρους κατά των ΗΠΑ και τις απειλεί ότι θα πληρώσουν κάθε σταγόνα τουρκικού αίματος που θα χυθεί στη Συρία, επειδή οι

ΗΠΑ εξοπλίζουν και εκπαιδεύουν τους Κούρδους της Συρίας. Η Τουρκία πραγματοποιεί την εισβολή με γερμανικά άρματα, η Γερμανία επίσημα πάγωσε την υλοποίηση της σχετικής συμφωνίας, όμως το γερμανικό μονοπώλιο που παράγει τους κινητήρες των αρμάτων συνεχίζει τη δουλειά. Το Ιράν είναι σύμμαχος του Ασαντ, εχθρός των ΗΠΑ, φίλος της Ρωσίας, αλλά και φίλος της Συρίας, που βρίσκεται σε ακήρυχτο πόλεμο με την Τουρκία.

Στο μεταξύ, καθώς όλοι είναι απασχολημένοι με το μέτωπο του Αφρίν, την τουρκική εισβολή στο συριακό έδαφος και την κινητικότητα των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, ο Ασαντ βρήκε την ευκαιρία να καθαρίσει με έναν αντικαθεστωτικό θύλακα που βρίσκεται στο μαλακό του

υπογάστριο. Εξαπέλυσε λοιπόν σφοδρούς βομβαρδισμούς, από αέρος και εδάφους, ενάντια στην Ανατολική Γούτα, πόλη κοντά στη Δαμασκό, που παραμένει σε χέρια αντικαθεστωτικών. Και βέβαια, όπως συνέβη και στις άλλες πόλεις που πολιορκήσε το συριακό καθεστώς, οι βόμβες του θερίζουν κυρίως αμάχους που δεν μπορούν να προστατευτούν.

Από τη μια υπάρχει ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για το ξαναμοίρασμα των ζωνών επιρροής στη Μέση Ανατολή. Από την άλλη υπάρχει ο ανταγωνισμός των τοπικών καθεστώτων (Τουρκία, Συρία, Ιράν) που συμμαχούν με τη μια ή την άλλη ιμπεριαλιστική δύναμη. Κι από κοντά έρχονται διάφορα αντιπολιτευτικά

ή εθνικά κινήματα (όπως αυτό των Κούρδων), με μια πολιτική χωρίς αρχές, που τα οδηγεί σε υποταγή σε κάποια ή κάποιες από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, προκειμένου να ικανοποιήσουν τις δικές τους προσδοκίες. Και στη μέση είναι οι λαοί της περιοχής που πληρώνουν βαρύ φόρο αίματος, καταστροφής, προσφυγιάς. Πρωτίστως ο συριακός λαός, ανεξάρτητα από εθνική καταγωγή ή θρησκεία. Αυτό το βαρύ τίμημα είναι χωρίς αντίκρισμα. Αν και όταν σταματήσει αυτός ο άδικος πόλεμος, η λήξη του θα φέρει τις υπογραφές των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των τοπικών καθεστώτων. Θα υπάρχουν κερδισμένοι και χαμένοι ανάμεσά τους (ήδη υπάρχουν κερδισμένοι, όπως το μπουαθικό καθεστώς που διασώθηκε, και χαμένοι, όπως το τουρκικό καθεστώς που μέχρι στιγμής χάνει σε όλα τα μέτωπα), όμως οι λαοί της περιοχής θα κληθούν να πληρώσουν το τίμημα της ειρήνης -και για τους κερδισμένους και για τους χαμένους- όπως τώρα πληρώνουν το τίμημα του πολέμου.

Σίσι και σιωνιστές συσφίγγουν τις σχέσεις τους

Στην υπογραφή συμφωνίας εισαγωγής ισραηλινού φυσικού αερίου στην Αίγυπτο προχώρησαν η ισραηλινή εταιρία Derek Drilling, που συνεργάζεται με το αμερικάνικο ενεργειακό μονοπώλιο Noble Energy, με την αιγυπτιακή Dolphinus Holdings. Η συμφωνία αφορά την πώληση 64 εκατομμυρίων κυβικών μέτρων φυσικού αερίου αξίας 15 δις. δολαρίων. Η εξαγωγή του φυσικού αερίου θα γίνει από τα υποθαλάσσια κοιτάσματα που βρίσκονται στα πεδία εξόρυξης Ταμάρ και Λεβιάθαν, που κατέχει το Ισραήλ, ενώ η μεταφορά τους στην Αίγυπτο θα γίνει μέσω του αγωγού μεταφοράς φυσικού αερίου που συνδέει την Αίγυπτο με την Ιορδανία. Εκπρόσωπος της κυβέρνησης Νετανιάχου και τα ισραηλινά ΜΜΕ χαρακτήρισαν τη συγκεκριμένη συμφωνία ως τη μεγαλύτερη που έχει υπογράψει μέχρι τώρα ισραηλινή εταιρία.

Το Ισραήλ ανακάλυψε τα υποθαλάσσια κοιτάσματα στην περιοχή το 2009 και το 2010, και από τότε καταβάλλει προσπάθειες να μετατραπεί σε κράτος-εξαγωγέα φυσικού αερίου. Τον Σεπτέμβριο του 2016, οι σιωνιστές σύναψαν συμφωνία εξαγωγής ισραηλινού αερίου στην Ιορδανία ύψους 10 δις. δολαρίων σε βάθος 15ετίας.

Μπορεί η συμφωνία τυπικά να έγινε μεταξύ δυο ιδιωτικών εταιριών, κανείς όμως δεν αμφισβητεί ότι πίσω από την αιγυπτιακή Dolphinus Holdings, που στο παρελθόν δεν είχε καμιά σχέση με τον κλάδο της ενέργειας, βρίσκεται το καθεστώς Σίσι. Τη συμφωνία Αιγύπτου-Ισραήλ εξήρε ο ίδιος ο Νετανιάχου δηλώνοντας ότι θα ενισχύσει την ασφάλεια, την οικονομία και τον περιφερειακό ρόλο του Ισραήλ. Στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκαν και οι δηλώσεις του Σίσι που είπε ότι η Αίγυπτος «σκόραρε γκολ» συνάπτοντας τη συγκεκριμένη συμφωνία, η οποία θα τη μετατρέψει σε περιφερειακό ενεργειακό κόμβο.

Πολλοί αναλυτές χαρακτηρίζουν τη συμφωνία «συμβολική» αφού μέχρι στιγμής δεν υπάρχει συγκεκριμένο σχέδιο μεταφοράς του φυσικού αερίου στην Αίγυπτο αλλά μόνο προτάσεις και πιθανά σενάρια. Σύμφωνα με την ισραηλινή εφημερίδα Jerusalem Post, η προφανέστερη οδός είναι μέσω του αγωγού East Mediterranean Gas, που τρέχει παράλληλα με τη Γάζα και μπαίνει στην Αίγυπτο. Αυτός ο αγωγός, όμως, είναι ανενεργός γιατί είναι υποθηκευμένος από την κατασκευάστρια εταιρία, ενώ οι εναλλακτικές οδοί μέσω της Ιορδανίας απαιτούν περαιτέρω διαπραγματεύσεις με το ιορδανικό κράτος πριν να ξεκινήσει η μεταφορά, κάτι που απαιτεί χρόνο. Ταυτόχρονα, τα κοιτάσματα στο πεδίο εξόρυξης Ταμάρ έχουν σχεδόν εξαντληθεί, ενώ οι εγκαταστάσεις εξόρυξης στο πεδίο Λεβιάθαν υπολογίζεται ότι θα ολοκληρωθούν το 2019.

Η υπογραφή της συμφωνίας έρχεται σε μια περίοδο που οι σχέσεις του Σίσι με τους σιωνιστές ανθούν. Νωρίτερα μέσα στον Φλεβάρη, ρεπορτάζ των New York Times αποκάλυψε εκτεταμένη εμπλοκή του Ισραήλ στις επιχειρήσεις του αιγυπτιακού στρατού ενάντια στις ένοπλες ομάδες που δρουν στην περιοχή του Σινά, με αεροπορικά χτυπήματα εναντίον θέσεων τους. Η συμμετοχή του Ισραήλ στις επιχειρήσεις κρατήθηκε μυστική, ενώ τα ισραηλινά μαχητικά ακολούθησαν πορείες πτήσης που τα εμφάνιζαν να έρχονται από την Αίγυπτο και όχι από το Ισραήλ. Παράλληλα, ο Νετανιάχου επιχειρεί να ανοικοδομήσει το κατεστραμμένο πολιτικό προφίλ του, ύστερα από τις έρευνες για διαφθορά σε βάρος του, κομίζοντας μια οικονομική συμφωνία που θα φέρει μεγάλα έσοδα στα κρατικά ταμεία, έστω κι αν αυτή η συμφωνία είναι -από ό,τι φαίνεται- προς το παρόν μια διακήρυξη και τίποτα περισσότερο.

Δυο βδομάδες πριν την ανακοίνωση της συμφωνίας, η αιγυπτιακή χούντα πανηγύριζε για την έναρξη εξόρυξης φυσικού αερίου από το πεδίο του Ζορ, που σε συνδυασμό με την εξόρυξη στα πεδία της Βόρειας Αλεξάνδρειας, του Νουράς και της Ατόλ θα καθιστούσαν την Αίγυπτο ενεργειακά ανεξάρτητη, ενώ οποιαδήποτε μελλοντική ζήτηση θα μπορούσε να καλυφθεί με την εισαγωγή αλγερινού, ιρακινού ή ρωσικού υδρογονανθράκων αερίου. Η επιλογή της χούντας να στραφεί στους σιωνιστές δείχνει όχι μόνο τη στενή συνεργασία Ισραήλ-Αιγύπτου, που είναι γνωστή, αλλά και τη στήριξη της προσωπικά στον Νετανιάχου, τη στιγμή που αυτός βάλλεται από παντού στο εσωτερικό του Ισραήλ, ενώ η κυβέρνησή του βρίσκεται στα όρια της κατάρρευσης.

Παράλληλα με την καταλήστευση του θαλάσσιου ορυκτού πλούτου, αφού τα έσοδα από την εξόρυξη του φυσικού αερίου έχουν μοναδικώς αποδέκτες τους σιωνιστές, οι σιωνιστές απαγορεύουν στην κυβέρνηση της Γάζας να εξορύξει το αέριο από τη μικρή θαλάσσια περιοχή που της αναλογεί με βάση τη σημερινή κατάσταση, κάτι που θα ανακούφιζε την ενεργειακή κρίση της Γάζας, που βυθίζει τον παλαιστινιακό λαό στο σκοτάδι καθημερινά για πολλές ώρες.

Γερμανική διαταγή και τα σκυλιά δεμένα

Μια θέση στα ψηλά κλιμάκια της ΕΚΤ ή της Κομισιόν είναι σημαντικότερη από ένα υπουργείο. Έστω κι αν αυτό είναι το υπουργείο Οικονομικών μιας ιμπεριαλιστικής χώρας ή μιας από τις πληθυσμιακά μεγαλύτερες χώρες της ΕΕ. Το δρόμο του Πιερ Μοσκοβισί, που εγκατέλειψε το υπουργείο Οικονομικών της Γαλλίας για να γίνει κομισάριος Οικονομικών, ακολούθησε ο Λουίς δε Γκίντος, που εγκαταλείπει το υπουργείο Οικονομικών της Ισπανίας για να γίνει αντιπρόεδρος της ΕΚΤ.

Η επικύρωση της τοποθέτησης του Δε Γκίντος από το Eurogroup συνοδεύτηκε από ένα χαρακτηριστικό παρασκήνιο, το οποίο αποκάλυψε για μια ακόμα φορά ποιος είναι εκείνος που κάνει κουμάντο στην Ευρωζώνη. Τη θέση του αποχωρούντος Βίκτορ Κονσταντίνιο διεκδικούσαν ο ισπανός υπουργός Οικονομικών και ο κεντρικός τραπεζίτης της Ιρλανδίας Φίλιπ Λέιν. Προσερχόμενος στο Eurogroup ο υπουργός Οικονομικών της Ιρλανδίας Πασκάλ Ντόναχου δήλωσε: «Σήμερα, επιβεβαιώνω ότι δε θα υποβάλουμε σε ψηφοφορία την υποψηφιότητα του Λέιν, προκειμένου να υπάρξει ομοφωνία για

τη θέση του αντιπροέδρου». Παράλληλα, ο υπηρεσιακός υπουργός Οικονομικών της Γερμανίας (και δεξί χέρι) της Μέρκελ Πέτερ Αλτμάνιερ χαρακτήριζε τον Δε Γκίντος «εξαιρετική επιλογή». Λίγο αργότερα, το Eurogroup εξέδινε ανακοίνωση σύμφωνα με την οποία «στηρίζει την υποψηφιότητα του Λουίς δε Γκίντος». Τα υπόλοιπα (εγκρίσεις από το Ecofin, το Ευρωκοινοβούλιο και το ΔΣ της ΕΚΤ) είναι μια τυπική διαδικασία.

Και κόμμα του Bremain

Υπό άλλες συνθήκες η δημιουργία του Renew, με συμπροεδρεύοντες τρεις παντελώς άγνωστους στη βρετανική πολιτική σκηνή τύπους (έναν λογιστή, μια δημοσιογράφο κι έναν σύμβουλο στρατηγικής για νεοφρεϊς επιχειρήσεις), θα αντιμετωπιζόταν σαν γραφικότητα. Κάποιοι αποφάσισαν να μεταφέρουν στη βρετανική πολιτική σκηνή το μοντέλο του Μακρόν (το λένε κιόλας), χωρίς κανέναν τους να είναι Μακρόν. Σιγά τα ωά...

Στις συνθήκες της πολιτικής κρίσης, όμως, με τους Τόρις να εμφανίζονται διχοτομημένοι ανάμεσα σε οπαδούς του «σκληρού» και του «μαλακού» Brexit και την πρωθυπουργό να εμφανίζεται ως όμηρος μιας κλίκας υπουργών της, το Renew άρχισε ήδη να κερδίζει σελίδες και αφιερώματα στον βρετανικό (και τον ευρωπαϊκό) Τύπο, καθώς πέραν της αντιγραφής του «μοντέλου Μακρόν», διακηρύσσει ευθέως πως οι βουλευτές θα πρέπει να απορρίψουν τη συμφωνία που θα τους πάει η Μέι, ώστε να προκηρυχθούν νέες εκλογές και μετά νέο δημοψήφισμα για την παραμονή στην ΕΕ. 'Η έστω για την επαναδιαπραγμάτευση του Brexit, ώστε να μην είναι... και τόσο Brexit.

Η δεξιά κυβέρνηση Ραχόι είναι ένας από τους πιο πιστούς συμμάχους της Γερμανίας στην ΕΕ. Και ο Δε Γκίντος υπήρξε πάντοτε ένας υπουργός του «κλίματος Σόιμπλε». Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός, λοιπόν, επέβαλε στην αντιπροεδρία της ΕΚΤ έναν δικό του άνθρωπο. Ταυτόχρονα, όμως, άνοιξε το δρόμο για την τοποθέτηση του σημερινού γερμανού κεντρικού τραπεζίτη Γενς Βάιντμαν στην προεδρία της ΕΚΤ, όταν το 2019 λήξει η θητεία του Μάριο Ντράγκι. Το βασικό επιχει-

ρημα, που ήδη συζητείται ανοιχτά από τα ευρωπαϊκά ΜΜΕ, έχει να κάνει με την τήρηση της άτυπης «γεωγραφικής ισορροπίας» στα κοινοτικά όργανα. Από τη στιγμή που τοποθετήθηκε ένα στέλεχος του «Νότου» στην αντιπροεδρία της ΕΚΤ, η «ισορροπία» απαιτεί να τοποθετηθεί στην προεδρία ένας άνθρωπος του «Βορρά», δηλαδή ο Βάιντμαν. Δεν πρέπει, άλλωστε, να ξεχνάμε ότι από δημιουργία ΕΚΤ η Γερμανία ποτέ δεν είχε την προεδρία της. Πρώτος πρόεδρος ήταν ο Ολλανδός Βιμ Ντόισενμπερχ (1999-2003), ακολούθησε ο Γάλλος Ζαν-Κλοντ Τρισέ (2003-2011) και μετά ο Ιταλός Μάριο Ντράγκι (2011-2019).

Μετά τα προβλήματα που υπήρξαν μεταξύ ΕΚΤ και Μπούντεσμπανκ, Ντράγκι και Βάιντμαν, γύρω από το ζήτημα της περιβόητης «ποσοτικής χαλάρωσης», ο γερμανικός ιμπεριαλισμός θέλει πλέον και τη θέση του διοικητή της ΕΚΤ, για να ασκεί άμεσα και όχι έμμεσα (όπως μέχρι τώρα) τον έλεγχό της. Και μάλλον θα τα καταφέρει, δεδομένων των συσχετισμών που υπάρχουν στην ΕΕ, όπου η δύναμη της Γερμανίας είναι μακράν μεγαλύτερη από κάθε άλλη ιμπεριαλιστική χώρα.

στο ψαχνό

Διαφορετικό περιτύλιγμα, ίδιο περιεχόμενο

Γύρω στα μεσάνυχτα της περασμένης Τετάρτης ανέβηκε στο βήμα της Βουλής ο Τσίπρας και μες στην καλή χαρά πικάρισε τον Μητσοτάκη, πανηγυρίζοντας για την αναβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας της Ελλάδας από τον οίκο Moody's (είχαν προηγηθεί ο Standards & Poor's και ο Fitch). Μετά τα μεσάνυχτα ανέβηκε στο βήμα για να πανηγυρίσει για το ίδιο θέμα και ο συγκυβερνήτης Καμμένος.

Αν πάρουμε τοις μετρητοίς τους πανηγυρισμούς (το σημειώνουμε γιατί η πορεία των «σπρεντ» δεν είναι για πανηγυρισμούς), τι ακριβώς αφορούν; Αφορούν τη δυνατότητα του ελληνικού κράτους να ξαναρχίσει να δανείζεται από τους τοκογλύφους του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου, προκειμένου να αποπληρώνει τα προηγούμενα δάνεια.

Οι συριζαίοι, που μέχρι το 2015 μιλούσαν για «διαγραφή τουλάχιστον του 70% του χρέους», προκειμένου να «επανεκκινήσει» η οικονομία, αν είχαν λίγη τσίπα, δε θα έπρεπε να πανηγυρίζουν. Ομως τσίπα ποτέ δεν είχαν και έχουν αποδεχτεί (με τις υπογραφές τους, περισσότερες από μία φορές) ότι θα αποπληρώνουν με συνέπεια το χρέος «στο διηνεκές».

Ναι, αλλά θα δανειζόμαστε από τις αγορές και δε θα έχουμε την «επιτροπεία» της τρόικας, λένε.

Ο Τσακαλώτος δε δείχνει την ίδια αισιοδοξία. «Ελπίζω αυτή η διαδικασία εξόδου να είναι όσο το δυνατό παρόμοια με αυτή που γνώρισαν η Ιρλανδία, η Πορτογαλία και η Κύπρος. Κάποια στιγμή, πρέπει να δείξουμε εμπιστοσύνη προς την ελληνική κυβέρνηση και τους ελληνικούς θεσμούς, στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα και να πιστέψουμε στην ικανότητα της Ελλάδας να σταθεί στα πόδια της», είπε σε πρόσφατη συνέντευξή του στη γαλλική «Les Echos».

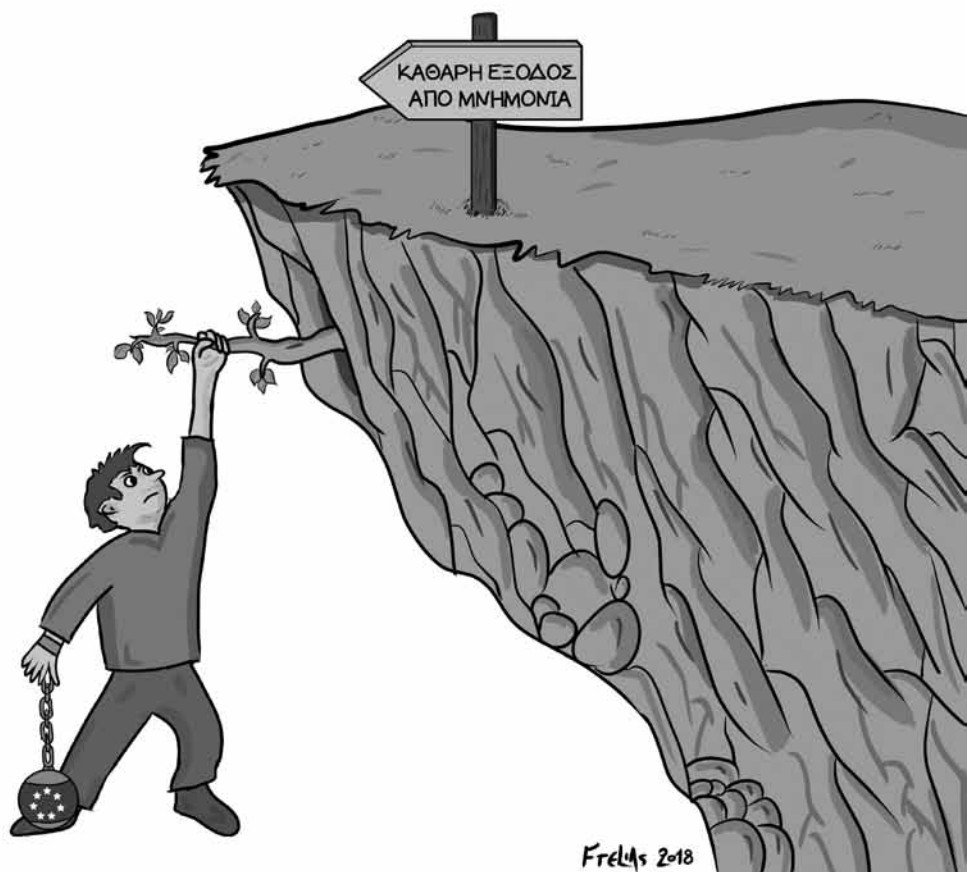
Στην ίδια συνέντευξη, αναφερόμενος στη διαδικασία επιτήρησης, που θεωρείται (και απ' αυτόν) δεδομένη, είπε: «Το πρόγραμμα επιτήρησης θα μπορεί ίσως να επικεντρωθεί στην επαλήθευση της ορθής εφαρμογής των μεταρρυθμίσεων που δεν θα έχουν πλήρως ολοκληρωθεί κατά τη λήξη του προγράμματος (π.χ. κάποιες ιδιωτικοποιήσεις). Αλλά δεν θα υπάρξουν επιπλέον μέτρα».

Το συμπέρασμα προκύπτει εύκολα, ακόμα και στο μυαλό του πιο αφελούς συριζαίου: η μνημονιακή πολιτική θα συνεχιστεί, χωρίς καμιά υπαναχώρηση προς τα προμνημονιακά ισχύοντα. Και πρέπει οι ιμπεριαλιστές δανειστές να δείξουν εμπιστοσύνη προς την κυβέρνηση και τους ελληνικούς «θεσμούς», ότι θα σεβαστούν τις «μεταρρυθμίσεις», δηλαδή το εφιαλτικό σκηνικό της κινεζοποίησης και της σκληρής δημοσιονομικής λιτότητας.

Είτε οι δανειστές δείξουν την εμπιστοσύνη που τους ζητά ο Τσακαλώτος είτε όχι (που είναι το πιθανότερο, για να μην πούμε σίγουρο), αυτό που έχει σημασία είναι ότι αναλαμβάνεται δέσμευση «μη επιστροφής» από τη δημοσιονομική, εργασιακή, συνταξιοδοτική, κοινωνική πραγματικότητα που διαμόρφωσαν τα Μνημόνια.

Οπως υπενθυμίζουμε διαρκώς, όταν τα υπόλοιπα αφορούν την τεχνική της διαχείρισης της μεταμνημονιακής περιόδου. «Προληπτική πιστωτική γραμμή» ή «μαξιλάρι ρευστότητας»; Με κάτι τέτοια ψευτοδιλήμματα θα προσπαθήσουν να κρατήσουν μακριά από την επικαιρότητα την ουσία, που είναι η αδιάλειπτη συνέχιση της μνημονιακής πολιτικής κατά τη μετα-μνημονιακή περίοδο.

«Από τα πάνω» τίποτα δεν πρόκειται ν' αλλάξει. «Από τα κάτω» απαιτούνται ταξικοί αγώνες.

KONTRES

Γιατί μαντάμ;

«Υποθέτουμε ότι τον Αύγουστο το τρέχον πρόγραμμα θα τελειώσει. Μπορώ να αντιληφθώ το ότι η ελληνική κυβέρνηση θέλει να το γιορτάσει ως χειραφέτηση, αλλά η χώρα θα παραμείνει υπό επιτήρηση, θα πρέπει να τηρηθούν οι συμφωνημένοι κανόνες. Οι Ευρωπαίοι επένδυσαν πολλά χρήματα στην Ελλάδα και γι' αυτό έχουν δικαιολογημένο συμφέρον στο να συνεχίσει η Αθήνα τις μεταρρυθμίσεις και να υλοποιήσει όσα υποσχέθηκε».

Μια συνέντευξη με την Κριστίν Λαγκάρντ σε ευρωπαϊκό έντυπο πρέπει απαραίτητως να περιλαμβάνει και μια ερώτηση για την Ελλάδα. Η «σιδηρά κυρία» του ΔΝΤ, παρά την πανθομολογούμενη κομψότητά της, απαντά όχι με γαλατική αβρότητα αλλά με τευτονική ψυχρότητα, προσαρμοζόμενη στο έντυπο που της κάνει την ερώτηση (εν προκειμένω στη «Ζιντόιτσε Τσάιτουνγκ»). Θέλει να το γιορτάσει ως χειραφέτηση η κυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων, αλλά θα είναι μία από τα ίδια! Δε χρειάζεται να εξηγήσουμε τίποτα παραπέρα.

Καυγάς με άρωμα εκλογών;

Εξεπλάγησαν, λέει, οι υπουργοί στο Eurogroup, όταν είδαν τον συνήθως ήρεμο Τσακαλώτο να «τα παίρνει» με τον Ντράγκι και να τον διακόπτει την ώρα που μιλούσε. Θύμωσε, λέει, ο Τσακαλώτος επειδή ο Ντράγκι έλεγε «γενικολογίες» για τους πλειστηριασμούς και επειδή αμφισβήτησε την επιτυχία της τελευταίας «εξόδου στις αγορές», σημειώνοντας ότι το επιτόκιο του επταετούς ομολόγου αυξάνεται.

Ηταν μια αυθόρμητη έκρηξη του Τσακαλώτου, που ξέρει ότι ο Ντράγκι είναι αυτός που βάζει τον Στουρνάρα να αμφισβητεί την «καθαρή έξοδο» και να προτείνει «προληπτική γραμμή πίστωσης», ή ήταν ένας στημένος καυγάς με άρωμα εκλογών; Δεν μπορούμε, φυσικά, να δώσουμε απάντηση (δεν ξέρουμε τι συζητούν στα άδυτα του Μαξίμου), όμως ξέρουμε τα παιχνίδια της

αστικής πολιτικής και το modus operandi των συριζαίων. Δεν αποκλείουμε, λοιπόν, να ετοιμάζουν από τώρα μια... ηρωική έξοδο με εκλογές, επικαλούμενοι δυσκολίες στον καθορισμό του μεταμνημονιακού καθεστώτος. Εκτός αν είναι ο Τσακαλώτος αυτός που προετοιμάζει την προσωπική του «ηρωική έξοδο». Τα σημειώνουμε και θα περιμένουμε να δούμε τις εξελίξεις.

Μπλέξαν οι γραμμές τους

«Η θέση της Βουλγαρίας είναι σαφής. Η λύση για το θέμα του ονόματος να μην εμπεριέχει γεωγραφικό προσδιορισμό, ο οποίος θα περιλαμβάνει εδαφικά τμήματα της Βουλγαρίας», δήλωσε ο πρόεδρος της τελευταίας Ρούμεν Ράντεφ, μετά από συνάντηση με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας της Μακεδονίας Γκιόργκι Ιβάνοφ. Η Βουλγαρία έχει αναγνωρίσει την ΠΓΔΜ με το συνταγματικό της όνομα, ως Δημοκρατία της Μακεδονίας δηλαδή, αλλά έχει πρόβλημα αν η σύνθετη ονομασία είναι Βόρεια Μακεδονία, γιατί έτσι ονομάζεται κάποιος δικός της νομός!

Η υπόθεση θα ήταν γελοία, αν δεν ήταν τόσο εξοργιστική. Οι ιμπεριαλιστές τράβηξαν τις γραμμές των συνόρων μετά τους Βαλκανικούς πολέμους, μοίρασαν ένα λαό σε τρία κράτη (Σερβία, Ελλάδα, Βουλγαρία) και οι σημερινοί ηγέτες των δύο τελευταίων κρατών κάνουν παιχνίδι με τις λέξεις, για να συγκαλύψουν τη μη αναγνώριση των εθνικών δικαιωμάτων των Σλαβομακεδόνων (σε όποιο κράτος κι αν κατοικούν αυτοί).

Τούμπα

Τα πράγματα ήρθαν τούμπα. Μέχρι τώρα ήταν οι συριζαίοι που με διάφορες αφορμές την έπεφταν στον δικαστικό μηχανισμό, που δεν τους έκανε τα χατίρια, προκαλώντας οργίλες αντιδράσεις είτε ατομικά από ανώτατους δικαστές είτε από τις δικαστικές ενώσεις. Και η αντιπολίτευση αναλάμβανε την υπεράσπιση της «ανεξάρτητης» Δικαιοσύνης από τις επιθέσεις του ΣΥΡΙΖΑ.

Τώρα, είναι στελέχη της αντιπολίτευσης που επιτίθενται στο δικαστικό

μηχανισμό (ο Σαμαράς μέχρι μήνυση έκανε στην Τουλουπάκη) και ο ΣΥΡΙΖΑ που παριστάνει τον υπερασπιστή της «ανεξαρτητής» Δικαιοσύνης. Πάντως, και η κοινή δήλωση του προέδρου και της εισαγγελέα του Αρείου Πάγου και η (σχεδόν λακωνική, εν αντιθέσει με ό,τι συνηθίζονταν στις ανακοινώσεις εναντίον του ΣΥΡΙΖΑ) ανακοίνωση της Ενώσης Δικαστών και Εισαγγελέων ήταν σε εξαιρετικά χαμηλούς τόνους και χωρίς καταγγελίες κατά Σαμαρά και σίας. Περιορίστηκαν απλώς να συστήσουν... ψυχραιμία και χαμηλούς τόνους.

Νεοφιλελεύθερη λύσσα

Χρόνια τώρα, οι γενικές συνελεύσεις των εργαζόμενων στις αστικές συγκοινωνίες γίνονται στη διάρκεια

Αποκαλύψεις

Σε πρόσφατη συνέντευξή του στην ΕΡΤ Ρόδου, ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Δημήτρης Κρεμαστινός, αναφερόμενος στο σκάνδαλο Novartis, υποστήριξε ότι ήταν οι φαρμακευτικές εταιρίες που τον «έφαγαν» από το υπουργείο Υγείας, γιατί κατέθεσε ένα νομοσχέδιο που έβαζε τέλος στα συμφέροντα στο χώρο του φαρμάκου. «Ο νόμος μπορεί να ψηφίστηκε, αλλά δεν εφαρμόστηκε ποτέ, γιατί αυτοί που δεν τους συνέφερε να εφαρμοστεί, με απομάκρυναν από το υπουργείο», τόνισε.

Ο Κρεμαστινός υπήρξε προσωπικός γιατρός του Ανδρέα Παπανδρέου και έτσι πέρασε στην πολιτική. Χρημάτισε εξωκοινοβουλευτικός υπουργός Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων στην τελευταία κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου (1993 - 1996). Σύμφωνα με όσα λέει τώρα, οι εταιρίες μπορούν να ανεβοκατεβάζουν υπουργούς. Πώς; Μέσω των πρωθυπουργών, φυσικά, που είναι αυτοί που διορίζουν και... ξεδιορίζουν τους υπουργούς τους. Πώς γίνεται η «επικοινωνία» εταιριών-πρωθυπουργών; Παρασκηνιακά, φυσικά. Με το αζημίωτο; Φυσικά με το αζημίωτο.

στάσεων εργασίας, προκειμένου να διευκολυνθούν οι εργαζόμενοι να πάρουν μέρος. Δικαίωμα των σωματείων τους είναι, που καμιά κυβέρνηση δεν τόλμησε να το αφαιρέσει. Ο Κούλης και το επιτελείο του, όμως, αποφάσισαν να... βάλουν τέρμα και σ' αυτό, ανοίγοντας μέτωπο με έναν ακόμα εργατικό κλάδο. «Οι συνελεύσεις αυτές πρέπει να γίνονται τα ΣΚ κι όχι σε ώρες αιχμής. Είναι από αυτά που θα αλλάξουμε αμέσως», ανακοίνωσε μέσω twitter.

Διαφορά στιλ

Έχει καμιά διαφορά το «ευχαριστώ την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών», που είχε πει από το βήμα της Βουλής το 1996 ο Σημίτης, από τη γραμμή της «διεθνοποίησης», που επέλεξαν οι Τσιπροκαμμένοι στο πρόσφατο επεισόδιο των Ιμίων, υπό τις επιδοκιμασίες σύμπαντος του αστικού Τύπου και τη συναινετική σιωπή της αντιπολίτευσης; Επί της ουσίας, καμία απολύτως. Απλώς, ο Σημίτης θεώρησε σκόπιμο να διασαλπίσει την ξενοδουλεία του, ενώ οι Τσιπροκαμμένοι έκαναν το ίδιο πράγμα στα μουλχωτά. Αν δεν υπήρχε το προηγούμενο του Σημίτη (αυτή η φράση τον «κυνηγούσε» σε όλη την πολιτική του διαδρομή), ίσως να μην ήταν τόσο προσεκτικοί οι σημερινοί.

Αποκαλυπτήρια

Το παίζει «πολύ μορφωμένος», αλλά όσοι έχουν παρακολουθήσει τη διαδρομή του Κοτζιά, από τα χρόνια του Περισού ακόμα, ξέρουν ότι δεν είναι. Χρόνια προσπαθούσε να φτιάξει μια «φούσκα» γύρω από το όνομά του. Αυτό είναι όλο: μια φούσκα. Όσο για τη χρήση των ελληνικών, ποτέ δεν ήταν το δυνατό του σημείο. Λογαριάστε και την αλαζονεία (τη βλέπει κανείς με την πρώτη ματιά) και θα αντιληφθείτε γιατί ξεστόμισε το ότι θα ήταν ευτυχής να αποδείξουν την αθωότητά τους οι εμπλεκόμενοι στο σκάνδαλο Novartis, επιτρέποντας ακόμα και σε ανθρώπους σαν τον Μπουμπούκο να του θυμίσουν το «τεκμήριο της αθωότητας» και την αρχή του σύγχρονου αστικού ποινικού δικαίου που λέει ότι η κατηγορούσα αρχή οφείλει να αποδεικνύει την ενοχή του κατηγορούμενου και όχι αυτός την αθωότητά του.

Κουτοπονηριές

Είδε ο Καμμένος ότι η ΝΔ ανακοίνωσε την αναβολή κατάθεσης της πρότασής της για σύσταση κοινοβουλευτικής επιτροπής προκαταρκτικής εξέτασης κι άρχισε τις κουτοπονηριές. Πήρε τηλέφωνο τον Κικίλια για να του δώσει «μια πρώτη εικόνα» των εξελίξεων στα ελληνοτουρκικά και επί τη ευκαιρία «πέταξε την ιδέα» να ενημερώσει και απευθείας τον Μητσοτάκη, καθώς και οι δυο θα έπαιρναν μέρος στη Διάσκεψη του Μονάχου «για τη διεθνή ασφάλεια». Φυσικά, ο Μητσοτάκης δεν τσίμπησε. Διεμήνυσε μέσω «πηγών» ότι «δεν προτίθεται να έχει οιαδήποτε συνάντηση με τον Πάνο Καμμένο», ο οποίος «μπορεί ανά πάσα στιγμή να ενημερώνει για οτιδήποτε κρίνει αναγκαίο τον αρμόδιο τομέαρχη».

Ετσι η κουτοπονηριά του Καμμένου έπεσε στο κενό. Ο Μητσοτάκης αρνήθηκε να τον συναντήσει (θεσμικά, άλλωστε, ομόλογός του είναι ο Τσίπρας) και η πρόταση για σύσταση προανακριτικής απλά μπήκε στο συρτάρι για μερικές μέρες. Θυμίζουμε ότι ο Καμμένος απέφυγε να κάνει οποιοδήποτε σχόλιο για την υπόθεση Novartis, σε μια προσπάθεια να ρίξει γέφυρες σε ΝΔ και ΠΑΣΟΚ για τη δική του υπόθεση.

Για το τζέρτζελο

Στο Επιστημονικό Συμβούλιο της Βουλής παρέπεμψε ο Βούτσης το αίτημα του Πάνου Καμμένου να επιστραφεί στην τακτική Δικαιοσύνη η δικογραφία για την πώληση βλημάτων στη Σαουδική Αραβία. Και το Επιστημονικό Συμβούλιο γνωμοδότησε αρνητικά, εξηγώντας ότι δε γίνεται να προσπεραστεί το άρθρο 86 του Συντάγματος. Το μόνο αρμόδιο όργανο για τον έλεγχο της συγκεκριμένης δικογραφίας και την ενδεχόμενη άσκηση δίωξης κατά του υπουργού είναι η Βουλή, απάντησε το Επιστημονικό Συμβούλιο, κλείνοντας το θέμα.

Ο Καμμένος έκανε το σχετικό τζέρτζελο (ίσως, μέσα στην απελπισία του, να πίστευε ότι ο Βούτσης μπορεί να κάνει μια τόσο χοντρή παρανομία) και πλέον περιμένει από τον ΣΥΡΙΖΑ να τον «καθαρίσει» στην ψηφοφορία που θα γίνει στη Βουλή, όταν η ΝΔ καταθέσει πρόταση για σύσταση επιτροπής προκαταρκτικής εξέτασης.

Για να μην ξεχνιόμαστε

Το 2008 «έσκασε» η υπόθεση του ενός εκατομμυρίου ευρώ που πήρε ο Τσουκάτος από τα «μαύρα ταμεία» της Siemens. Ο Τσουκάτος το παραδέχτηκε: ήταν χορηγία της εταιρίας προς το ΠΑΣΟΚ, είπε. Πριν από μερικές μέρες, στην εν εξελίξει δίκη του Τσουκάτου, ο τότε υπεύθυνος οικονομικών του ΠΑΣΟΚ, Σπύρος Αυγερινός, κεντρικός μάρτυρας της υπόθεσης, κατέθεσε στο δικαστήριο ότι «τα χρήματα που πήρε ο Τσουκάτος από την Siemens το 1999 κατέλθαν πράγματι στα ταμεία του ΠΑΣΟΚ». Συμπλήρωσε, μάλιστα, ότι το να φτάνουν λεφτά στο κομματικό ταμείο μ' αυτόν τον τρόπο εκείνη την περίοδο ήταν «συνήθης διαδικασία». Ο Τσουκάτος το πιθανότερο είναι να αθωωθεί, αφού επιβεβαιώνεται ο αρχικός ισχυρισμός του. Και τον Σημίτη, που ήταν τότε πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, κανείς δεν πρόκειται να τον ελέγξει ποινικά (ούτε πολιτικά πλέον).

ZOOM

Ο Περισσός «δολοφονεί» τον Λένιν με όπλο τον εθνικισμό

Δεν είναι μαρξιστής, δεν είναι καν δημοκράτης όποιος δεν αναγνωρίζει και δεν υπερασπίζει την ισοτιμία των εθνών και των γλωσσών, όποιος δεν αγωνίζεται ενάντια σε κάθε εθνική καταπίεση ή ανισοτιμία. Αυτό είναι αναμφισβήτητο. Είναι όμως επίσης αναμφισβήτητο και ότι ο δήθεν μαρξιστής, που βρίζει ασύστολα ένα μαρξιστή άλλου έθνους για «αφομοιωτισμό», στην πραγματικότητα δεν είναι παρά ένας εθνικιστής μικροαστός. (...)

Το κήρυγμα της πλήρους ισοτιμίας των εθνών και των γλωσσών κάνει να ξεχωρίζουν σε κάθε έθνος μόνο τα συνεπή δημοκρατικά στοιχεία (δηλαδή μόνο οι προλετάριοι) και τα ενάντι με βάση όχι την εθνικότητα, αλλά τον πόθο τους για βαθιές και σοβαρές βελτιώσεις του γενικού κρατικού καθεστώτος.

Β.Ι. Λένιν

Πρέπει να αντιμετωπίζει εσωκομματική «γκρίνια» ο Περισσός με την επιθετική εθνικιστική θέση του για το «Μακεδονικό». Βλέπετε, υπάρχει και η Ιστορία. Οι θέσεις του επαναστατικού ΚΚΕ για τα εθνικά δικαιώματα των Σλαβομακεδόνων γενικά, των Σλαβομακεδόνων της ελληνικής επικράτειας ιδιαίτερα, στις οποίες εύκολα ανατρέχουν τα μέλη και οι οπαδοί του Περισού, καθώς το Διαδίκτυο έχει καταστήσει πιο εύκολες τις αναφορές σε παλαιότερα κείμενα. Από την άλλη, εν προκειμένω δεν τίθεται καν ζήτημα αλλαγής συνόρων, για να καλυφθούν πίσω απ' αυτό, όπως συνέβαινε την περίοδο που διαλύονταν η Γιουγκοσλαβία. Το ζήτημα που τίθεται αφορά την ιθαγενική ταυτότητα ενός από τα πολλά έθνη της Βαλκανικής, που ο κύριος όγκος του είναι ήδη συγκεντρωμένος κρατικά.

Ο χώρος δεν επιτρέπει πλήρη ανάπτυξη της μαρξιστικής θεωρίας για το εθνικό ζήτημα, έτσι όπως την ανέπτυξαν ο Λένιν και ο Στάλιν, όμως οι πηγές υπάρχουν και είναι εύκολα προσιτές ακόμα και στο Διαδίκτυο*. Εδώ θα περιοριστούμε σε μερικές επισημάνσεις για την κραυγαλέα εθνικιστική στάση του Περισού και τη γελοία απόπειρά του να «δολοφονήσει» τον Λένιν, σε πρόσφατο άρθρο με τίτλο «Περί “αυτοδιάθεσης”» και υπογραφή «Χ.» (Ριζοσπάστης, 17.2.2018).

Ο εθνικιστής αρθρογράφος του Περισού επιχειρεί να εμφανίσει τον Λένιν ως... σχετικιστή στο εθνικό ζήτημα. Γράφει: «Στη συνέχεια το “εθνικό ζήτημα”, το ζήτημα της “εθνικής αυτοδιάθεσης” αντιμετωπίζεται κυρίως από τον Λένιν ως σύνθημα με το οποίο μπορούν να τραβηχτούν οι χιλιάδες των καταπιεζόμενων αγροτικών εθνотήτων της Ευρώπης και της Ασίας στην πάλη ενάντια στις μεγάλες πολυεθνικές αυτοκρατορίες και στην αποικιοκρατία ως σύμμαχοι στην πάλη του προλεταριάτου για τη σοσιαλιστική επανάσταση. Όμως, και τότε ο Λένιν με σαφήνεια προσδιορίζει ότι τα συνθήματα αυτά έχουν νόημα προοδευτικό μόνο ως επιμέρους συνθήματα (μερικά, ειδικά) που εξυπηρετούν το γενικό, το κύριο, που δεν είναι άλλο από αυτό της πάλης για το σοσιαλισμό και δεν έρχονται σε αντίθεση με αυτή την πάλη, ως συνθήματα “δεμένα” δηλαδή με την επανάσταση». Για να περάσει -μετά απ' αυτή την καρικατούρα λενινισμού- στη θέση του κόμματός του: «Όποιος λοιπόν θεωρεί εξαρχής προοδευτικά και διεθνιστικά γενικά τα συνθήματα της “αυτοδιάθεσης και

του εθνικού αυτοπροσδιορισμού” στα Βαλκάνια “κινδυνεύει” να παίζει ασυνείδητα (ή συνειδητά) το παιχνίδι του κοσμοπολιτισμού, πίσω από τον οποίο ξετυλίγεται ο ιμπεριαλιστικός σχεδιασμός που σήμερα ονομάζεται σχέδιο “ευρωατλαντικής ολοκλήρωσης” των Βαλκανίων. Και μια τέτοια πολιτική κάθε άλλο παρά διεθνιστική είναι. Γιατί ο διεθνισμός σημαίνει αλληλεγγύη ανάμεσα στους εργαζόμενους διαφορετικής εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης, με κριτήριο τα κοινά τους συμφέροντα, την κοινή τους πάλη ενάντια στον εσωτερικό και εξωτερικό εχθρό τους, τις αστικές τάξεις».

Για τον Λένιν και τους μπολσεβίκους το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης των εθνών ήταν αδιαπραγμάτευτο **από άποψη αρχών**. Είτε αφορούσε ένα «συμπαγές» καταπιεζόμενο έθνος, στο οποίο αναγνώριζαν **-από άποψη αρχών-** το δικαίωμα στον κρατικό αποχωρισμό (ανεξάρτητα από την πάλη του προλεταριάτου για τη σοσιαλιστική συγκρότηση στο πλαίσιο μεγάλων πολυεθνικών κρατών, όπως συνέβη με τη δημιουργία της Ενωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών), είτε αφορούσε μια εθνική μειονότητα («Με την αρχή της πλήρους ισοτιμίας συνδέεται αδιάρρηκτα η εξασφάλιση των δικαιωμάτων της εθνικής μειονότητας», έγραφε ο Λένιν. Και συμπλήρωνε: «Να συμπεριληφθεί στο σύνταγμα ένας βασικός νόμος που να θεωρεί άκυρο κάθε πρόνομο ενός μόνο έθνους και κάθε παραβίαση των δικαιωμάτων της εθνικής μειονότητας»).

Ο Λένιν, σημειώνοντας ότι «το μεγάλο συγκεντρωτικό κράτος είναι ένα τεράστιο ιστορικό βήμα από το μεσαιωνικό κατατεμαχισμό προς τη μελλοντική σοσιαλιστική ενότητα όλου του κόσμου και δεν υπάρχει ούτε μπορεί να υπάρξει δρόμος προς το σοσιαλισμό που να μην περνά μέσα από ένα τέτοιο κράτος (που συνδέεται αδιάρρηκτα με τον καπιταλισμό)», τόνιζε παράλληλα εκείνα τα στοιχεία που θα εξασφάλιζαν την εθνική ισοτιμία: «Ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός όχι μόνο δεν αποκλείει την τοπική αυτοδιοίκηση με αυτονομία των περιοχών, που τις διακρίνουν ιδιαίτερες οικονομικές και βιοτικές συνθήκες, ιδιαίτερη εθνική σύνθεση του πληθυσμού κλπ., μα απεναντίας απαιτεί επιτακτικά και το ένα και το άλλο».

Και βέβαια, ο Λένιν υποστήριζε -στο πλαίσιο των πολυεθνικών κρατών- την πρωτοκαθεδρία του διεθνικού πολιτισμού του προλεταριάτου, πάντα με σεβασμό στις εθνικές ιδιαιτερότητες, όπως π.χ. η γλώσσα: «Οι μεγαλωρώσοι και οι ουκρανοί εργάτες πρέπει να υπερασπίζονται μαζί και -όσο ζουν στα πλαίσια ενός κράτους- με την πιο στενή οργανωτική ενότητα και συγχώνευση τον κοινό ή διεθνικό πολιτισμό του προλεταριακού κινήματος και να δείχνουν απόλυτη ανοχή στο ζήτημα της γλώσσας, όπου θα γίνεται η προπαγάνδα, καθώς και όταν πρόκειται να ληφθούν υπόψη οι καθαρά τοπικές ή οι καθαρά εθνικές λεπτομέρειες κατά την προπαγάνδα. Αυτή είναι η υποχρεωτική απαίτηση του μαρξισμού. Κάθε κήρυγμα χωρισμού των εργατών του ενός έθνους από το άλλο, κάθε επίθεση ενάντια στο μαρξιστικό “αφομοιωτισμό”, κάθε αντιπαράθεση σε ζητήματα που αφορούν το προλεταριάτο, του ενός εθνικού πολιτισμού σαν σύνολο σ' έναν άλλο τάχα ενιαίο εθνικό πολιτισμό κλπ.,

είναι αστικός εθνικισμός, που έχουμε υποχρέωση να τον καταπολεμούμε αμειλικτα».

Και για να κλείσουμε με τη θεωρία που επεξεργάστηκαν οι μπολσεβίκοι για το εθνικό ζήτημα, παραθέτουμε μερικές επισημάνσεις του Στάλιν, ιδιαίτερα χρήσιμες για να δούμε την εθνικιστική πολιτική του Περισού στο «Μακεδονικό»:

«Η πολιτική της εθνικιστικής καταπίεσης είναι επικίνδυνη για το προλεταριάτο κι από μian άλλη πλευρά. Δεν αφήνει τα πλατιά στρώματα να προσέξουν τα κοινωνικά ζητήματα, τα ζητήματα της ταξικής πάλης, στρέφει την προσοχή τους προς τα εθνικά ζητήματα, τα “κοινά” ζητήματα για το προλεταριάτο και την κεφαλαιοκρατία. Κι αυτό δημιουργεί ευνοϊκό έδαφος για το απατηλό κήρυγμα της “αρμονίας των συμφερόντων”, για να σβήσουν τα ταξικά συμφέροντα του προλεταριάτου, για την πνευματική υποδούλωση των εργατών. Αυτό το ίδιο γίνεται κιόλας ένας σοβαρός φραγμός για να συνενωθούν οι εργάτες απ' όλες τις εθνότητες. (...)

Οι εργάτες όμως, σ' όποιο έθνος κι αν ανήκουν ενδιαφέρονται για την πλήρη συγχώνευση όλων των συντρόφων τους μέσα σ' ένα διεθνικό στρατό, για τη γρήγορη και τελική απελευθέρωσή τους απ' τον πνευματικό ζυγό της κεφαλαιοκρατίας, για να αναδειχθούν πλήρεια και ολόπλευρα οι πνευματικές δυνάμεις των συναδέλφων τους σ' όποιο έθνος κι αν ανήκουν. Για τούτο οι εργάτες αγωνίζονται και θα αγωνίζονται ενάντια στην πολιτική της καταπίεσης των εθνών σε όλες της τις μορφές, απ' τις πιο εκλεπτυσμένες ίσαμε τις πιο χοντροκομμένες, όπως κι ενάντια στην πολιτική του εξερεθισμού σε όλες της τις μορφές. Γι' αυτό η σοσιαλδημοκρατία όλων των χωρών διακηρύχνει το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης.

Δικαίωμα της αυτοδιάθεσης σημαίνει πως μονάχα το έθνος το ίδιο έχει το δικαίωμα να καθορίζει την τύχη του, κανένας δεν έχει δικαίωμα ν' ανακατώνεται βίαια στη ζωή του έθνους, να καταστρέφει τα σχολεία και τα άλλα ιδρύματά του, να καταργεί τα ήθη και τα έθιμά το, να του απαγορεύει τη γλώσσα, να του ακρωτηριάζει τα δικαιώματα.

Αυτό, βέβαια, δε σημαίνει πως η σοσιαλδημοκρατία θα υποστηρίζει όλους και τους κάθε λογής θεσμούς και έθιμα του έθνους. Καταπολεμώντας την καταπίεση ενάντια στο έθνος, θα υπερασπίζει μονάχα το δικαίωμα του έθνους να καθορίζει μόνο του την τύχη του, διαφωτίζοντας σύγκαιρα ενάντια στους βλαβερούς θεσμούς και έθιμα που έχει το έθνος αυτό, με σκοπό να δώσει τη δυνατότητα στα εργαζόμενα στρώματα του δοσμένου έθνους να λυτρωθούν απ' αυτούς».

Αφού είδαμε, εν συντομία, τον πυρήνα της μαρξιστικής θεωρίας που επεξεργάστηκαν οι μπολσεβίκοι (που δρούσαν σ' ένα πολυεθνικό κράτος που το χαρακτήριζε η εθνική καταπίεση δεκάδων εθνотήτων από τον μεγαλωρώσοκο εθνικισμό), ας δούμε τι συμβαίνει από το 1992 μέχρι σήμερα με το «Μακεδονικό» και τι θέση παίρνει ο Περισσός.

Εχουμε ένα έθνος το οποίο συγκεροτήθηκε κρατικά για πρώτη φορά το 1944 (στο πλαίσιο της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας **ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ**

Ο Περισσός «δολοφονεί» τον Λένιν με όπλο τον εθνικισμό

ΣΥΝΧΕΙΛΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ

ας) και ως ανεξάρτητο κράτος (πολεμνικό) το 1992, μετά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας. Φυσικά, η παρέμβαση του ιμπεριαλιστικού παράγοντα ήταν άμεση στις διαδικασίες κατακερματισμού της Γιουγκοσλαβίας. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν υπήρχαν κρατικό, ολοβενικό, αλβανικό (κοσοβάρικο), μακεδονικό έθνος. Αλλωστε, τέτοιο στάτους είχαν αυτά τα έθνη (πλην των Κοσοβάρων Αλβανών). Δεν ενδιαφέρει από τη σκοπιά του θέματος που εξετάζουμε, όμως πρέπει να πούμε ότι και στην πλευρά που υπερασπιζόταν την ένωση της Γιουγκοσλαβίας δεν είχαμε κάποιο ιμπεριαλισμό ή έστω κάποιο αστικό-δημοκρατικό κίνημα. Είχαμε τον μεγαλοσέρβικο εθνικισμό (βουτηγμένο στο αίμα όσο και ο αντίπαλός του - αν όχι περισσότερο), πίσω από τον οποίο κρυβόταν ο ρωσικός ιμπεριαλισμός που προσπαθούσε με νύχια και με δόντια να κρατήσει την τελευταία ζώνη επιρροής που του είχε απομείνει στα Βαλκάνια.

Κατά τη διαδικασία κατακερματισμού της Γιουγκοσλαβίας, χύθηκε πολύ αίμα απ’ όλες τις πλευρές, απ’ όλα τα έθνη. Το διακύβευμα ήταν η διατήρηση του ενιαίου ομοσπονδιακού κράτους ή ο κατακερματισμός του σε εθνικά κράτη (και στη μια και στην άλλη περίπτωση η ιμπεριαλιστική εξάρτηση και υπαγόρευση ήταν δεδομένη). Ουδέποτε τέθηκε ως διακύβευμα η εθνική ταυτότητα της μιας ή της άλλης εθνότητας. Οι Σέρβοι ήταν Σέρβοι, οι Κροάτες Κροάτες, οι Μακεδόνες Μακεδόνες. Ακόμα και οι Κοσοβάροι αναγνωρίζονταν ως εθνικά Αλβανοί, μολοντί η Κοσόβα δεν είχε στάτους ομοσπονδιακής Δημοκρατίας. Η αμφισβήτηση ενός και μόνο έθνους από το εθνικό μωσαϊκό της Γιουγκοσλαβίας ήρθε «απέξω». Ήταν η αστική Ελλάδα που αμφισβήτησε το δικαίωμα της πρώην Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Μακεδονίας να ονομάζεται «μετά την απόσχιση της». Δημοκρατία της Μακεδονίας, το μακεδονικό του κυρίαρχου έθνους αυτής της χώρας να ονομάζεται μακεδονικό και η γλώσσα του μακεδονικά (όπως ονομαζόταν για περισσότερο από δύο αιώνες).

Φαντάζεται κανείς τον Λένιν ή τον Στάλιν να μιλά για «Δημοκρατία του Κιέβρου» ή «της Τιφλίδας» ή «της Τασκένδης», κατά το «Δημοκρατία των Σκοπίων» που χρησιμοποιεί ο γενικός γραμματέας του Περισσού; Φαντάζεται κανείς έναν μπουσεβίκο ηγέτη να δηλώνει «δεν υπάρχει “Μακεδονικό” έθνος, δεν υπάρχει “Μακεδονική” γλώσσα»; Να δηλώνει ότι «δεν υπάρχουν όλα αυτά τα στοιχεία τα οποία συνιστούν λόγους αλτρωτισμού, διεκδικήσαν σε βάρος της χώρας μας. Αλλά αυτά υπάρχουν στον Σύνταγμα της γειτονικής χώρας, που σημαίνει ότι από αυτό το Σύνταγμα πρέπει να αλλάξει»; (Όλες οι εντός εισαγωγικών φράσεις πάθθηκαν, ενδεικτικά, από πρόσφατη συνέντευξη του Δ. Κουτσοσταθμό 984 της Κρήτης).

Το πρώτο που πρέπει να επισημανθεί είναι ότι ο Περισσός αντιμετωπίζει το ζήτημα όχι από την άποψη των επί του εθνικού ζητήματος αρχών, αλλά από την άποψη του ελληνικού ατισμού. Ακόμα και η αναφορά σε κίνδυνο αλτρωτισμού αυτό αποκαλύπτει. Γιατί αλτρωτισμός μπορεί να αναπτυχθεί (θεωρητικά μιλώντας, γιατί πρακτικά αυτό είναι αδύνατο) όταν υπάρχει «πρώτη ύλη». Δηλαδή, όταν υπάρχει εθνική μειονότητα την οποία μπορεί να επικαλεστεί η «μητέρα πατρίδα». Η τοποθέτηση του ζητήματος από τη σκοπιά του πλεταριάτου απαιτεί (όπως μας διδάσκουν οι μπουσεβίκοι) την αναγνώριση όλων των δικαιωμάτων της αποδεκατισμένης και υπό πολύχρονο διωγμό ολαθρομακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα, ώστε να μπορέσει να οικοδομηθεί η ταξική ενότητα, ανεξάρτητα από εθνική καταγωγή, και να ανοιχτεί έτσι μέτωπο και ενάντια στην εθνική καταπίεση αυτής της μειονότητας από τον ελλαδικό εθνικισμό και ενάντια σε τυχόν αλτρωτισμούς από την αστική τάξη της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Όπως έχουμε ξαναγράψει, μια τέτοια πολιτική αρχών δεν είναι κάτι το καινοφανές. Την έχει εφαρμόσει το επαναστατικό ΚΚΕ, καταφέροντας να τραβήξει την πλειονότητα των ολαθρομακεδόνων εργατών και φτωχών εργατών στον επαναστατικό αγώνα.

Η πολιτική του Περισσού είναι καραμπινάτος αστικός εθνικισμός. Εργχεται να προσφέρει στήριξη στο ανιστόρητο, ψευδές, μεγαλοϊδεατικό αφήγημα του ελληνικού εθνικισμού, που αρνείται την ύπαρξη του μακεδονικού έθνους και της γλώσσας του. Και βέβαια, μ’ αυτή την πολιτική γραμμή μόνο τείχη σκάνονται ανάμεσα σε έλληνες και ολαθρομακεδόνες εργαζόμενους (στην Ελλάδα και στη Δημοκρατία της Μακεδονίας). Τείχη εθνικιστικά που βοηθούν κάθε αστική τάξη να εγκλωβίσει στο εσωτερικό τους το «δικό της» λαό. Ο Περισσός δεν αντιμάχεται τον μακεδονικό εθνικισμό και τις δικές του αντιεπισημονικές γελοιότητες (καταγωγή από τους αρχαίους Μακεδόνες κτλ.), αλλά στηρίζει τον ελληνικό εθνικισμό και τις αντίστοιχες δικές του αντιεπισημονικές γελοιότητες. Αυτή η πολιτική δεν τέμνεται πουθενά με τη θεωρία και την πολιτική αρχών των μπουσεβίκων.

* Αναφερόμαστε κυρίως στο κλασικό έργο του Στάλιν «Ο μαρξισμός και το εθνικό ζήτημα» (http://www.eksegersigr.gr/keditor_assets/attachments/2027/o_marxismos_kai_to_ethniko_zhthma.pdf) και στη συλλογή του Λένιν «Για το δικαίωμα των εθνών στην αυτοδιάθεση».

Πέτρος Γιούτης

Μετά από 14 χρόνια λειτουργίας της, «ανακάλυψαν» τη Διεύθυνση Μελετών του ΕΦΚΑ! Οι δημοσιογράφοι του αστικού Τύπου, η υπουργός Εργασίας Αχτσιόγλου και ο προκάτοχός της και νυν τομεάρχης Εργασίας της ΝΔ Βρούτσης. Ανακάλυψαν τη Διεύθυνση Μελετών του ΕΦΚΑ, αλλά λογοκρίνουν τα στοιχεία της, για να το προσαρμόσουν ο καθένας στο «αφήγημα» της δικής του προπαγάνδας.

Οι τακτικοί αναγνώστες της «Κ» γνωρίζουν ότι από τον Οκτώβρη του 2015 αναδεικνύουμε συνεχώς τα στοιχεία της Διεύθυνσης Ασφαλιστικών Μελετών, που τα δημοσιεύει από το 2004, μετά από επεξεργασία των ΑΠΔ (Αναλυτική Περιοδική Δήλωση) που υποβάλλουν κάθε μήνα οι καπιταλιστές-εργοδότες. Χρειάστηκε γύρω στα 17 χρόνια να να παραδεχτεί δημόσια το ΚΕΑΟ (Κέντρο Είσπραξης Ασφαλιστικών Οφελιών), ότι οι καπιταλιστές εργοδότες υποβάλλουν μεν τις ΑΠΔ, αλλά **δεν αποδίδουν τις ασφαλιστικές εισφορές** (παλιά στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και από την Ιη Γενάρη του 2017 στον ΕΦΚΑ). Οι διοκούντες τον ΕΦΚΑ μένουν στις διαπιστώσεις και δεν προχωρούν στη λήψη μέτρων για την αναγκαστική και έγκαιρη είσπραξη

των ασφαλιστικών εισφορών, προφασιζόμενοι ότι αν κάνουν κάτι τέτοιο θα κλείσουν πολλές επιχειρήσεις και θα φρουντώσει η ανεργία. Ετσι, το χρέος των καπιταλιστών στα ασφαλιστικά ταμεία ξεπέρασε τα 31 δις. ευρώ! Πρόσφατα, αναγκάστηκαν ο αστικός Τύπος, ο Βρούτσης και η Αχτσιόγλου να παραδεχτούν ότι υπάρχει και Διεύθυνση Μελετών του ΕΦΚΑ. Μέχρι τώρα, όλοι αυτοί είχαν σημείο αναφοράς για τους απασχολούμενους στην Ελλάδα το Πληροφοριακό Σύστημα Εργάνη, με τα κάλπια στοιχεία του. Σίγουρα έπαιξε ρόλο και η πίεση που τους άσκησε η δική μας σχετική αρθρογραφία, όμως κάνουν σκόπιμα επιλεκτική αναφορά στα στοιχεία που επεξεργάζετα η Διεύθυνση Μελετών του ΕΦΚΑ, γιατί η ολόπλευρη παρουσίασή τους δεν τους βολεύει, για ξεχωριστούς λόγους τον καθέναν.

Ο δημοσιογράφος των «Νέων» Η. Γεωργάκης, παίρνοντας τα στοιχεία που τον Μάν το 2018, αναφέρειται μόνο σ’ αυτά για τη μερική απασχόληση και κάνει αλχημείες. Ισχυρίζεται ότι, ενώ το 2015 η μερική απασχόληση ήταν το 40% της πλήρους απασχόλησης, το 2017 ανήλθε στο 62%. Όπως θα δούμε στη συνέχεια, πρόκειται για χοντροκομμένη παραποίηση των στοιχείων της Διεύθυνσης Μελετών και υπαγορεύτηκε από τη σκοπιμότητα του Γεωργάκη να κάνει από τη μια φτηνάρικη αντιπολιτευση στην κυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων και από την άλλη να υπερασπιστεί -εμμέσως πλην σαφώς- την πολιτική της κυβέρνησης των Σαμαροβενιζέλων. Μετά το δημοσίευμα του Γεωργάκη, άρχισαν να κωταροκυπιούνται η νυν με τον πρώην υπουργό Εργασίας υπαρχομυμένη η κάθε πλευρά της αντεργατικής πολιτικής τους και συσκοτίζοντας την πραγματικότητα, όπως αυτή αποτυπώνεται στα στοιχεία που παρουσιάζει η Διεύθυνση Μελετών του ΕΦΚΑ.

Ο δημοσιογράφος των «Νέων» Η. Γεωργάκης, παίρνοντας τα στοιχεία που τον Μάν το 2018, αναφέρειται μόνο σ’ αυτά για τη μερική απασχόληση και κάνει αλχημείες. Ισχυρίζεται ότι, ενώ το 2015 η μερική απασχόληση ήταν το 40% της πλήρους απασχόλησης, το 2017 ανήλθε στο 62%. Όπως θα δούμε στη συνέχεια, πρόκειται για χοντροκομμένη παραποίηση των στοιχείων της Διεύθυνσης Μελετών και υπαγορεύτηκε από τη σκοπιμότητα του Γεωργάκη να κάνει από τη μια φτηνάρικη αντιπολιτευση στην κυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων και από την άλλη να υπερασπιστεί -εμμέσως πλην σαφώς- την πολιτική της κυβέρνησης των Σαμαροβενιζέλων. Μετά το δημοσίευμα του Γεωργάκη, άρχισαν να κωταροκυπιούνται η νυν με τον πρώην υπουργό Εργασίας υπαρχομυμένη η κάθε πλευρά της αντεργατικής πολιτικής τους και συσκοτίζοντας την πραγματικότητα, όπως αυτή αποτυπώνεται στα στοιχεία που παρουσιάζει η Διεύθυνση Μελετών του ΕΦΚΑ.

Διευκρινίζουμε για μια ακόμη φορά, ότι η Διεύθυνση Μελετών δεν καταγράφει τις καταβαλλόμενες αποδοχές, ούτε τις πραγματικές ώρες και μέρες απασχόλησης στην πλήρη και μερική απασχόληση. Καταγράφει με βάση τις δηλούμενες στις ΑΠΔ ειδικότητες- τον

ασφαλιστέο μισθό και μεροκάματο. Καταγράφει επίσης τις δηλούμενες στις ΑΠΔ από τους καπιταλιστές-εργοδότες ώρες και μέρες εργασίας. Και το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και τώρα ο ΕΦΚΑ δεν υπολογίζει τις ασφαλιστικές εισφορές με βάση τον καταβαλλόμενο μισθό ή μεροκάματο αλλά με βάση τους μισθούς ή τα μεροκάματα που προβλέπονται στις κλαδικές συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Πρέπει να επαναλάβουμε, ότι ως συνέπεια της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης στην Ελλάδα και της τεράστιας υποχώρησης του αυθόρμητου εργατικού κινήματος για την υπεράσπιση των οικονομικών διεκδικήσεων της εργατικής τάξης, **οι καταβαλλόμενοι μισθοί και μεροκάματα είναι πολύ μικρότεροι από τους μισθούς και τα μεροκάματα επί των οποίων ο ΕΦΚΑ εξακολουθεί να υπολογίζει τις ασφαλιστικές εισφορές**.

Οι δημοσιογράφοι του αστικού Τύπου και οι υπουργοί Εργασίας, πέρα από τη συσκοτίση γύρω από τον καταβαλλόμενο μισθό ή μεροκάματο, αποσιωπούν το ύψος του ασφαλιστέου μισθού ή μεροκάματου και τις ημέρες ασφάλισης στην πλήρη και τη μερική απασχόληση, με προφανή σκοπό να μην αποκαλυφθεί ότι και στις μέρες της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης τα έσοδα του ΕΦΚΑ θα ήταν ικανοποιητικά -αν φυσικά εισπράττονταν έγκαιρα και μέχρι το τελευταίο ευρώ οι ασφαλιστικές εισφορές- δεν θα χρειάζονταν να περικλιπώνταν συνεχώς σε δραστηκία οι συντάξεις και οι παροχές στην υγειονομική και φαρμακευτική περιθαλψή.

Συσκοτίζουν ακόμη το γεγονός ότι η απασχόληση που καταγράφεται στις ΑΠΔ παρουσιάζε και παρουσιάζει μηνιαία διακύμανση (όχι μόνο στην περίοδο της βαθιάς καπιταλιστικής κρίσης και των Μνημονίων, 2010-2018). Τον Οκτώβρη του 2015, με βάση τα στοιχεία της Διεύθυνσης Αναλογιστικών Μελετών και Στατιστικής του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ (έτσι ονομαζόταν η Διεύθυνση Μελετών του ΕΦΚΑ μέχρι τον Δεκέμβρη του 2016), που αφορούσαν την περίοδο μέχρι το τέλος του 2014, φτιάξαμε δύο Πίνακες, στους οποίους αποτυπώνονται οι μηνιαίες διακυμάνσεις στην ασφαλιζόμενη απασχόληση, πλήρη και μερική. Επίσης, φτιάξαμε πίνακες για τα έτη 2015, 2016 καθώς και

«Ανακάλυψαν» τη Διεύθυνση Μελετών του ΕΦΚΑ, αλλά λογοκρίνουν τα στοιχεία της

για το πεντάμηνο Γενάρη-Μάη του 2017. Με βάση τα στοιχεία αυτών των Πινάκων φτιάξαμε τον Πίνακα 1, στον οποίο αποτυπώνονται οι μηνιαίες διακυμάνσεις σε όλα τα βασικά μεγέθη που μελετάει η Διεύθυνση Μελετών του ΕΦΚΑ, για την περίοδο 2013-2016. Επιλέξαμε αυτά τα χρόνια, γιατί τα δύο πρώτα έτη διαχειριζόταν την καπιταλιστική εξουσία η κυβέρνηση των Σαμαροβενιζέλων και τα άλλα δύο η κυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων.

Διακύμανση της απασχόλησης

Από τον Πίνακα 1 διαπιστώνουμε:

♦ **Πρώτον**, ότι παρατηρείται διακύμανση στην πλήρη και τη μερική απασχόληση. Ετσι, όποιος θέλει να μελετήσει σοβαρά την κίνηση της απασχόλησης δεν μπορεί να παίρνει κάποιους μήνες του χρόνου. Πρέπει να παίρνει τον μέσο ετήσιο όρο σε όλα αυτά τα μεγέθη.

♦ **Δεύτερον**, ότι τα έτη 2013 και 2014 αυξήθηκε η πλήρης απασχόληση κατά 89,741 εργαζόμενους, ενώ τα έτη 2015 και 2016 αυξήθηκε κατά 102,243 εργαζόμενους. Αρα, καθώς κοροενοούνται ο Βρούτσης και η Αχτσιόγλου, ότι δήθεν επί των ημερών τους αυξήθηκε πάρα πολύ η απασχόληση.

Αυτά τα νούμερα, και στις δύο περιπτώσεις εμπεριέχουν και το λογιστικό στοιχείο της ανακύκλωσης της ανεργίας μέσω των

	ΠΙΝΑΚΑΣ 1							
	2013		2014		2015		2016	
ΜΗΝΑΣ	ΠΛΗΡΗΣ	ΜΕΡΙΚΗ	ΠΛΗΡΗΣ	ΜΕΡΙΚΗ	ΠΛΗΡΗΣ	ΜΕΡΙΚΗ	ΠΛΗΡΗΣ	ΜΕΡΙΚΗ
Γενάρης	1.144.579	340.899	1.197.848	454.304	1.232.243	498.062	1.281.252	543.591
Φλεβάρης	1.136.039	341.835	1.215.080	463.496	1.235.758	501.464	1.274.622	561.102
Μάρτης	1.129.346	342.921	1.234.544	470.572	1.249.965	510.172	1.301.852	565.749
Απρίλης	1.167.720	359.050	1.279.247	479.465	1.305.686	525.806	1.372.086	593.040
Μάης	1.210.180	370.447	1.344.062	503.302	1.393.597	565.485	1.433.916	622.401
Ιούνης	1.232.151	376.312	1.366.012	506.083	1.428.518	565.854	1.504.831	643.837
Ιούλης	1.234.410	366.653	1.372.178	499.504	1.426.825	533.058	1.482.023	618.659
Αύγουστος	1.226.599	363.452	1.357.060	482.029	1.422.000	517.597	1.470.581	592.151
Σεπτέμβρης	1.271.767	441.589	1.290.845	489.763	1.420.695	563.673	1.476.303	637.674
Οκτώβρης	1.260.792	473.360	1.328.388	525.756	1.390.114	575.306	1.432.099	641.933
Νοέμβρης	1.194.972	467.194	1.253.137	510.394	1.310.710	561.824	1.341.422	621.979
Δεκέμβρης	1.204.301	472.547	1.251.751	516.932	1.315.387	565.029	1.466.081	633.557
Μέσος όρος	1.201.105	393.371	1.290.846	491.800	1.344.292	540.273	1.393.089	606.306

	ΠΙΝΑΚΑΣ 2							
	2017: ΠΛΗΡΗΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ				2017: ΜΕΡΙΚΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ			
ΜΗΝΑΣ	ΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ	ΜΕΣΟΣ ΜΙΣΘΟΣ	ΜΕΣΟ ΜΕΡΟΚΑ	ΜΕΡΕΣ ΑΣΦΑΛ.	ΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ	ΜΕΣΟΣ ΜΙΣΘΟΣ	ΜΕΣΟ ΜΕΡΟΚΑ	ΜΕΡΕΣ ΑΣΦΑΛ.
Γενάρης	1.253.421	1.203,98	51,47	23,39	554.679	394,13	23,74	16,60
Φλεβάρης	1.257.581	1.193,38	51,52	23,16	557.102	378,96	23,66	16,01
Μάρτης	1.317.660	1.199,35	51,06	23,49	582.041	407,15	24,04	16,93
Απρίλης	1.430.070	1.156,90	50,81	22,77	611.614	389,81	24,17	16,12
Μάης	1.511.369	1.152,19	49,60	23,23	636.424	389,65	23,48	16,59

	ΠΙΝΑΚΑΣ 3									
	ΠΛΗΡΗΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ					ΜΕΡΙΚΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ				
ΧΡΟΝΙΑ	ΠΛΗΡΗΣ ΑΠΑΣΧ.	ΜΕΡΙΚΗ ΑΠΑΣΧ.**	ΜΕΡΙΚΗ % ΠΛΗΡΟΥΣ	ΣΥΝΟΛ. ΑΠΑΣΧ.	ΜΕΣΟΣ ΜΙΣΘΟΣ	ΜΕΣΟ ΜΕΡΟΚ.	ΜΕΡΕΣ ΑΣΦΑΛ.	ΜΕΣΟΣ ΜΙΣΘΟΣ	ΜΕΣΟ ΜΕΡΟΚ.	ΜΕΡΕΣ ΑΣΦΑΛ.
2010	1.195.282	341.092	28.54	1.536.374	1370,41	58.01	23,62	569.00	29,66	19,16
2011	1.322.203	369.707	27,96	1.691.910	1425,66	59,86	23,81	602.79	31,42	19,18
2012	1.194.782	341.075	28,55	1.535.857	1307,40	58,18	23,62	567.00	29,66	19,18
2013	1.201.105	393.371	32,75	1.594.476	1301,47	55,39	23,49	489.88	26,38	18,55
2014	1.290.846	491.800	38,10	1.782.646	1235,82	52,87	23,36	428.90	24,29	17,66
2015	1.344.292	540.273	40,19	1.884.565	1203,21	51,75	23,24	415.16	23,87	17,39
2016	1.393.089	606.306	43,52	1.999.395	1188,89	51,13	23,25	399.85	23,66	16,90
2017*	1.405.887	617.749	43,94	2.023.636	1181,16	50,89	23,21	391.94	23,82	16,45

* Πεντάμηνο Γενάρη-Μάη του 2017

** Στη μερική απασχόληση περιλαμβάνουμε και τους οικοδόμους

Βίος και πολιτεία του Π. Σκουρλέτη στην Αποκεντρωμένη Διοίκηση Θεσσαλίας-Στερεάς

Μετά το πρώτο δημοσίευσά μας για τον «εκλεκτό» του Σκουρλέτη στην Αποκεντρωμένη Διοίκηση Θεσσαλίας-Στερεάς Ελλάδας συνεχίσαμε την έρευνά μας και βρήκαμε και άλλα έγγραφα από τα οποία προκύπτει ότι ο νυν Συντονιστής Α.Δ. Θεσσαλίας-Στερεάς Ελλάδας δεν είναι απλά «εκλεκτός» του Σκουρλέτη.

Ο Ν. Ντίτορας, ως Συντονιστής, δεν περιορίστηκε μόνο στην κατάργηση της απόφασης της προηγούμενης γενικής γραμματείας, με την οποία ο Η. Τσελίγκας είχε γίνει προϊστάμενος της Γενικής Διεύθυνσης Δασών και Αγροτικών Υποθέσεων (ο Η. Τσελίγκας είχε όλες τις προϋποθέσεις για να γίνει από προϊστάμενος της Διεύθυνσης Δασών Καρδίτσας, γενικός διευθυντής). Να φανταστείτε ότι ο Η. Τσελίγκας είχε ήδη υποβάλει και τη δεύτερη αίτηση παραίτησης από την υπηρεσία και είχαν σταλεί τα χαρτιά του για συνταξιοδότηση!

Ο Ν. Ντίτορας προχώρησε ακόμα παραπέρα στην απόφασή του για την υποβάθμιση του Η. Τσελίγκα. Στις 14 Ιούλη του 2017, υποβίβασε τον Η. Τσελίγκα από γενικό διευθυντή σε διευθυντή (η απόφαση δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ, Γ 765/3.8). Προφανώς τη δημοσίευσε με

σκοπό ο Η. Τσελίγκας να συνταξιοδοτηθεί ως προϊστάμενος Διεύθυνσης και όχι ως Γενικός Διευθυντής, γεγονός που πέρα από την ηθική απαξίωση είχε και οικονομικές επιπτώσεις. Η απόφαση, με υπογραφή του Ν. Ντίτορα ως Συντονιστή Αποκεντρωμένης Διοίκησης αναφέρει ότι «*κύετα αυτοδικαία η υπαλληλική σχέση του υπαλλήλου Τσελίγκα Ηλία του Ευθυμίου, του κλάδου ΠΕ Γεωτεχνικών (Δασολόγος), με Α' Βαθμό και 190 Μ.Κ. που υπηρετούσε ως Διευθυντής Δασών Ν. Καρδίτσας*».

Κατά της πρώτης απόφασης Ντίτορα, που καταργούσε την απόφαση της Γενικής Γραμματείας Αποκεντρωμένης Διοίκησης, ο Η. Τσελίγκας προσέφυγε στο υπουργείο Εσωτερικών στις 26 Ιούνη του 2017. Ενταμεταξύ, όμως, ο Ν. Ντίτορας έλαβε τη δεύτερη απόφαση, ανακοινώνοντας ότι ο Η. Τσελίγκας είχε ήδη υποβάλει και τη δεύτερη αίτηση παραίτησης από την υπηρεσία και είχαν σταλεί τα χαρτιά του για συνταξιοδότηση! Ο Ν. Ντίτορας προχώρησε ακόμα παραπέρα στην απόφασή του για την υποβάθμιση του Η. Τσελίγκα. Στις 14 Ιούλη του 2017, υποβίβασε τον Η. Τσελίγκα από γενικό διευθυντή σε διευθυντή (η απόφαση δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ, Γ 765/3.8). Προφανώς τη δημοσίευσε με

Δασών Καρδίτσας και όχι ότι υπηρετούσε ως Γενικός Διευθυντής Δασών και Αγροτικών Υποθέσεων και στη συνέχεια ως Αναπληρωτής Γενικός Γραμματέας της ίδιας της Αποκεντρωμένης Διοίκησης Θεσσαλίας-Στερεάς Ελλάδας.

Ο υπουργός Εσωτερικών Π. Σκουρλέτης, στις 28 Αυγούστου του 2017, δηλαδή δύο μήνες μετά από την υποβολή της αίτησης του Η. Τσελίγκα, αποφάσισε μόνο για την πρώτη απόφαση. Δηλαδή, έφυγε να πάρει θέση και να καταργήσει τόσο τη δεύτερη απόφαση Ντίτορα όσο και το έγγραφο που η Διεύθυνση Διοίκησης είχε στείλει στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους. Αναφέρει η απόφαση Σκουρλέτη: «Ακυρώνουμε την αριθ... απόφαση του Συντονιστή Αποκεντρωμένης Διοίκησης της Θεσσαλίας-Στερεάς Ελλάδας με θέμα “Όρισμός Προϊσταμένου Γενικής Διεύθυνσης Δασών και Αγροτικών Υποθέσεων της Αποκεντρωμένης Διοίκησης της Θεσσαλίας-Στερεάς Ελλάδας” για τους λόγους που αναφέρονται στο σκεπτικό της πα-

ρούσας».

Μην επιχειρήσει να μας αντικρούσει κάποιος, υποστηρίζοντας ότι ο Σκουρλέτης δε γνώριζε τη δεύτερη απόφαση Ντίτορα και το έγγραφο της Διεύθυνσης Διοίκησης προς το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους. Αυτό δεν ισχύει γιατί στη συνέχεια ο Η. Τσελίγκας, με απαντώντες προσφυγές, όχι μόνο ενημέρωσε, αλλά και απαίτησε (όπως νομιμοποιούνταν και είχε κάθε δικαίωμα) από τον Π. Σκουρλέτη να βάλει στη θέση του Ν. Ντίτορα. Δηλαδή, με νέα απόφαση, να τον βγάλει από Συντονιστή της Αποκεντρωμένης Διοίκησης και να καταργήσει όλες τις παράνομες αποφάσεις του.

Ο Σκουρλέτης συνέχισε να στηρίζει τον «εκλεκτό» του και όχι μόνο κώφευσε στις απαντώντες προσφυγές του Η. Τσελίγκα, όχι μόνο δεν υποχρέωσε να πάρει πίσω τις παράνομες αποφάσεις του, αλλά δεν τον ξήλωσε από Συντονιστή και του επέτρεψε να πάρει νέες παράνομες αποφάσεις. Συγκεκριμένα, ο Ν. Ντίτορας κόντρα στα άρθρα 29 και 30 του νόμου 4369/2016, ξήλωσε από προϊστάμενη της Γενικής Διεύθυνσης Χωροταξικής και Περιβαλλοντικής Πολιτικής την Αγ. Παπαρίζου

και στη θέση της τοποθέτησε τον Γρ. Σουλιώτη, που στις 31 Δεκέμβρη του 2017 συνταξιοδοτήθηκε λόγω ορίου ηλικίας, ενώ το άρθρο 29 του Ν. 4369/2016 προβλέπει ότι υπάλληλος που δε θα παραμείνει στην υπηρεσία για περισσότερο από ένα χρόνο δεν μπορεί να υποβάλει τα χαρτιά για προϊστάμενος σε όλες τις βαθμίδες (από προϊστάμενος Τμήματος, μέχρι προϊστάμενος Γενικής Διεύθυνσης). Πέρα από Γενικό Διευθυντή, έχρισε τον Γρ. Σουλιώτη και αναπληρωτή Συντονιστή!

Ο Σκουρλέτης συνέχισε να στηρίζει τον «εκλεκτό» του και όχι μόνο κώφευσε στις απαντώντες προσφυγές του Η. Τσελίγκα, όχι μόνο δεν υποχρέωσε να πάρει πίσω τις παράνομες αποφάσεις του, αλλά δεν τον ξήλωσε από Συντονιστή και του επέτρεψε να πάρει νέες παράνομες αποφάσεις. Συγκεκριμένα, ο Ν. Ντίτορας κόντρα στα άρθρα 29 και 30 του νόμου 4369/2016, ξήλωσε από προϊστάμενη της Γενικής Διεύθυνσης Χωροταξικής και Περιβαλλοντικής Πολιτικής την Αγ. Παπαρίζου

προγραμμάτων κατάρτισης, που δεν οδηγούν στην πλή

Κινητοποιήσεις για την έλλειψη διορισμών

Στο «Αμήν» έχει φθάσει η δημόσια εκπαίδευση από την πολιτική των μη μόνιμων διορισμών, αλλά και τους κάθε είδους «κόφτες» που έχουν εφαρμοστεί στο δημόσιο σχολείο και σε μισθούς και συντάξεις.

Ο κόμπος έφθασε στο χτένι και οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες, κάτω από την αγανάκτηση του εκπαιδευτικού κόσμου, αναγκάστηκαν να προχωρήσουν σε διοργανώσεις εκδηλώσεων και διαμαρτυριών, που θα έχουν -δυστυχώς- για άλλη μια φορά ως στόχο την απλή ανάδειξη των προβλημάτων και όχι τη μαχητική διεκδίκηση της επιλυσής τους, που προσκρούει, εδώ που τα λέμε, και στην άπνυα που γενικώς βασιλεύει στο κίνημα, που τροφοδοτείται με την απογοήτευση από τις συνεχείς διαψεύσεις ελπίδων και κινηματικών προσπαθειών (η έλλειψη πολιτικής οργάνωσης της τάξης και ταξικής συνειδητότητας βασικός λόγος).

Περιγράφοντας το μαύρο τοπίο στη δημόσια εκπαίδευση και καλώντας σε συμμετοχή στις κινητοποιήσεις και δραστηριότητες (πορείες, συλλεξιές, κ.λπ.) που οργανώνονται οι Α΄, Γ΄, Δ΄, Ε΄ ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης, με ανακοίνωσή τους, αναφέρουν και τα εξής:

«Κυβέρνηση, ΟΟΣΑ, Ε.Ε, Δ.Ν.Τ με τα αντιεκπαιδευτικά μέτρα που προωθούν και την πολιτική τους συνεχίζουν να χτυπούν ανελέητα το χώρο της εκπαίδευσης, να στερούν μορφωτικά δικαιώματα από τα παιδιά μας και να εντείνουν την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών. Στόχος τους είναι η προσαρμογή της εκπαιδευτικής διαδικασίας στο “σχολείο της αγοράς”, η εφαρμογή των μνημονιακών πολιτικών, η εξοικονόμηση πόρων και εκπαιδευτικού δυναμικού. Οι αλλαγές που κάθε φορά ευαγγελίζονται για το “καλό” των μαθητών/τριών αποσκοπούν στη δημιουργία ενός σχολείου με ταξικούς φραγμούς και με εκπαιδευτικούς δούλους που υπακούουν και προσαρμόζονται στις απαιτήσεις τους.

Αύξησαν τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης, αύξησαν το διδακτικό ωράριο, κατάργησαν-συγχώνευσαν σχολεία και τμήματα, έκοψαν μαθήματα, κατάργησαν τις ώρες υπευθύνων εργασθητών, αύξησαν τον αριθμό των μαθητών στα τμήματα, έκλεισαν τμήματα τομέων και ειδικοτήτων στα ΕΠΑ.Λ, σταμάτησαν την Π.Δ.Σ., άλλαξαν τις αναθέσεις μαθημάτων και συνεχίζουν...

Η επιβολή του 30ωρου εργασιακού ωραρίου λειαίνει το έδαφος για την αύξηση του διδακτικού ωραρίου που θα οδηγήσει σε νέες απολύσεις αναπληρωτών. Ταυτόχρονα συνδυάζεται με την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας και κατ’ επέκταση των εκπαιδευτικών, με στόχο την επίσπευση απολύσεων και τη διαμόρφωση ενός ασφυκτικού πλαισίου ελέγχου και πειθάρχησης των εκπαιδευτικών. Γελιούνται αν θεωρούν ότι το δικό μας όραμα για το σχολείο των αναγκών και των δικαιωμάτων μας έχει οποιαδήποτε σχέση με το σχολείο που αναζητά ιδιωτικούς πόρους χρηματοδότησης, οι προσλήψεις γίνονται μέσω δήμων και διευθυντικών στελεχών, δεν υπάρχει σύλλογος διδασκόντων, η παιδαγωγική ελευθερία και τα μορφωτικά δικαιώματα των παιδιών μετατρέπονται σε μετρήσιμους δείκτες απόδοσης και αριστείας σε τεστ και κουτάκια φορμών.

Οι νέες συγχωνεύσεις σχολείων με δημοσιονομικά κριτήρια που γυρίζουν την πλάτη στις μορφωτικές ανάγκες των μαθητών/τριών, ανοίγουν πάλι το δρόμο για επιπλέον απολύσεις, κλείσιμο τμημάτων και τροποποίηση της οργανικότητας των σχολείων.

Οι εξαγγελίες για το “Νέο Λύκειο” οδηγούν με ακρίβεια σε νέα συρρίκνωση του εκπαιδευτικού και μαθητικού δυναμικού και επιπλέον ελαστικοποίηση των εργασιακών μας σχέσεων. Με αυτούς τους ρυθμούς επιδιώκουν σε λίγο καιρό το αίτημα για μόνιμους διορισμούς να αποτελεί ανάμνηση μιας άλλης εποχής.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ Η ΟΜΗΡΙΑ !...». (Πηγή: alfavita)

Πάνω απ’ όλα το συμφέρον των παιδιών νηπιακής ηλικίας (4-6 ετών)

Αντιπαλότητα ή ταξική αλληλεγγύη;

Την έλλειψη ταξικής συνειδητότητας στους κόλπους της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων εκμεταλλεύονται αστοί πολιτικάντηδες όλων των τύπων και αποχρώσεων για να ξεσηκώσουν κλάδους εργαζόμενων εναντίον άλλων με κρυφό σκοπό την εξυπηρέτηση δικών τους αποκλειστικά συμφερόντων.

Τούτο συμβαίνει και στην περίπτωση κινητοποιήσεων των βρεφονηπιοκόμων, με αφορμή την ίδρυση του τμήματος Αγωγής και Φροντίδας στην Πρώιμη Παιδική Ηλικία της Σχολής Διοικητικών, Οικονομικών και Κοινωνικών Επιστημών, στο πλαίσιο του νέου Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής και τη θεσμοθέτηση με το ίδιο νομοσχέδιο [«κολοβή» κατά τη γνώμη μας, αφού δεν γενικεύεται αυτόματα για όλη τη χώρα, αλλά η φοίτηση των προνηπίων (ηλικία 4 ετών), που είναι και το αιτούμενο μπαίνει στον μνημονιακό Προκρούστη και «γίνεται υποχρεωτική σταδιακά από το σχολικό έτος 2018-2019, κατά δήμους»] της δίχρονης υποχρεωτικής Προσχολικής Αγωγής (Νηπιαγωγείο).

Κοντολογίς, οι εργαζόμενοι αυτοί γίνονται παίγνιο στα χέρια της συνδικαλιστικής «τους» γραφειοκρατίας (το μακρύ χέρι του ασιτισμού μέσα στο εργατικό κίνημα), που υπηρετεί μικροκομματικά και συντεχνιακά συμφέροντα και της ΚΕΔΕ (Κεντρική Ένωση Δήμων Ελλάδας) και των διαφόρων δημαρχαίων, που διαισθάνονται ότι θα χάσουν ψηφάλακια από την «πελατεία» των γονιών που στέλνουν τα παιδιά τους στους παιδικούς σταθμούς και θα στερηθούν το ευρωπαϊκό παραδάκι με την επικερδή μπίζνα που στήνουν, υλοποιώντας το πρόγραμμα φιλοξενίας παιδιών μέσω ΕΣΠΑ «Εναρμόνιση της Οικογενειακής και Επαγγελματικής Ζωής».

Οι δομές που υλοποιούν αυτό το πρόγραμμα και παρέχουν υπηρεσίες φροντίδας και φιλοξενίας σε βρέφη, νήπια, παιδιά και άτομα ΜΕΑ μπορούν να καλύψουν μέχρι το 70% της συνολικής τους δυναμικότητας με τα παιδιά των «κατόχων/ωφελούμενων» «Αξίας Τοποθέτησης» (Voucher). Μπορούν, δηλαδή, να καλύψουν μεγάλο μέρος της λειτουργίας τους με τα «κουπόνια» (Voucher) των «ωφελούμενων».

Τα συμφέροντα αυτά, που βάζουν υπεράνω όλων το μικροκομματικό όφελος και το κέρδος και όχι το πραγματικό συμφέρον των παιδιών προνηπιακής (4-5 ετών) και νηπιακής (5-6 ετών) ηλικίας, που είναι η φοίτηση στο δημόσιο Νηπιαγωγείο, διευκολύνονται στη βρόμικη τακτική τους και από συντεχνιακές λογικές που εμφολοχωρούν στον κλάδο των βρεφονηπιοκόμων, που επιζητούν την εξίσωση με τους νηπιαγωγούς.

Η συζήτηση για την εξίσωση των βρεφονηπιοκόμων απόφοιτων ΤΕΙ

με τους νηπιαγωγούς απόφοιτους των πανεπιστημιακών παιδαγωγικών τμημάτων έχει μακρά ιστορία. Υποκινούνταν πάντα από συντεχνιακά συμφέροντα από την πλευρά κυρίως των βρεφονηπιοκόμων, που υποθάλλονταν και στηρίζονταν και από κόμματα, που είτε είχαν ιδεοληψίες (Περισσότες) είτε ακολουθούσαν αυτό το δρόμο για ψηφοθηρικούς λόγους και για λόγους περιορισμού του κόστους παροχής δημόσιας και δωρεάν προσχολικής αγωγής και εκπαίδευσης.

Εξ ου και οι ρυθμίσεις για τα λεγόμενα «παιδικά κέντρα» (θεσμοθετήθηκαν με τον ν.1566/1985), που χάρις στον αγώνα του εκπαιδευτικού κινήματος έμειναν γράμμα κενό, οι προσπάθειες του υπουργού Παιδείας Γιωργάκη Παπανδρέου για ένταξη των νηπιαγωγείων στους Δήμους με τους νόμους της αποκέντρωσης, η δυνατότητα λειτουργίας τμημάτων νηπιαγωγείων μέσα στους παιδικούς σταθμούς, η ΥΑ 35085/ΣΤ1 27-3-2009 με την οποία μετατράπηκαν οι βρεφονηπιακοί σταθμοί του υπουργείου Υγείας Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων ουσιαστικά σε νηπιαγωγεία (η ΥΑ ήρε όλες τις προϋποθέσεις και τα κριτήρια καταλληλότητας των βρεφονηπιακών σταθμών βάσει των οποίων είχαν το δικαίωμα να λειτουργούν τμήματα νηπιαγωγείου), η άρνηση επί σειρά ετών της καθιέρωσης δίχρονης υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής, αλλά και ο υπονομευτικός ρόλος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, κ.λπ.

Σημειώνουμε ότι δεν μπορεί κανείς να μηδενίζει και να αγνοεί το ρόλο των διαφορετικών ειδικοτήτων. Οι βρεφονηπιοκόμοι έχουν κάθε δικαίωμα να διεκδικούν σπουδές πανεπιστημιακού επιπέδου (τα ΤΕΙ δημιουργήθηκαν για να ανακόψουν τη ροή της νεολαίας των φτωχών λαϊκών στρωμάτων προς τα Πανεπιστήμια και όχι γιατί αυτό απαιτούσε το επίπεδο ανάπτυξης της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας), όμως πρέπει να είναι διακριτός ο ρόλος αυτής της ειδικότητας από αυτόν του νηπιαγωγού, που απορρέει από τον διαφορετικό χαρακτήρα του έργου που καλούνται να προσφέρουν. Το μεν πρώτο -του βρεφονηπιοκόμου- έχει να κάνει με τη φροντίδα, τη μέριμνα των παιδιών ηλικίας 0-3,5 ετών και το δεύτερο -των νηπιαγωγών- με την εκπαίδευση των παιδιών ηλικίας 4-6 ετών.

Με αφορμή την ψήφιση του νομοσχεδίου για το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής, στο οποίο προβλέπεται και η θεσμοθέτηση της δίχρονης Προσχολικής Αγωγής, όπως αναφέραμε, και λόγω των αντιδράσεων που προκλήθηκαν από Δήμους και βρεφονηπιοκόμους, που στην ουσία «πυροβολούν» το ίδιο το δικαίωμα όλων των προνηπίων-νηπίων να φοιτήσουν στο δημόσιο Νηπιαγωγείο, η Διδασκαλική Ομοσπονδία εξέδωσε

ανακοίνωση στην οποία, μεταξύ άλλων, αναφέρει τα εξής:

«Η καθιέρωση, για πρώτη φορά το 2006 με τον Ν.3815, της υποχρεωτικότητας του ενός έτους προσχολικής αγωγής και εκπαίδευσης για τα παιδιά 5-6 ετών, μετά από την απεργία των 42 ημερών της Δ.Ο.Ε., υπήρξε η πρώτη κατάκτηση, αποτέλεσμα των αγώνων του κλάδου μας σε αυτήν την κατεύθυνση.

Πάγια θέση της Δ.Ο.Ε. είναι ότι **η εκπαίδευση που παρέχεται στα παιδιά του νηπιαγωγείου, είναι επιστημονικά τεκμηριωμένο ότι, παράγει αντισταθμιστικά οφέλη τα οποία είναι καθοριστικά για την μετέπειτα ζωή όλων των παιδιών και ιδιαίτερα όσων προέρχονται από μη προνομιούχα κοινωνικά στρώματα.**

Η ερευνητική βιβλιογραφία καταδεικνύει ότι **το Νηπιαγωγείο επηρεάζει θετικά** την προσωπική, κοινωνική και μαθησιακή εξέλιξη των παιδιών. Ο ρόλος του είναι εξαιρετικά σημαντικός για την κοινωνικο-συναισθηματική ανάπτυξή τους, την πρόληψη μαθησιακών δυσκολιών και την έγκαιρη αντιμετώπισή τους (πρώιμη παρέμβαση), την ομαλή τους μετάβαση στο Δημοτικό Σχολείο και στις επόμενες εκπαιδευτικές βαθμίδες, τη σχολική επιτυχία και την επαγγελματική και κοινωνική τους ένταξη στις μεγαλύτερες ηλικίες.

Η 2χρονη φοίτηση όλων των νηπίων (ως προνήπια και ως νήπια) στο Νηπιαγωγείο, είναι εξαιρετικά σημαντική και αναγκαία, αφού φωτίζοντας για δύο χρόνια λαμβάνουν συστηματική **εκπαίδευση** με συγκεκριμένους μαθησιακούς στόχους **από παιδαγωγούς με εξειδίκευση στην εκπαίδευση της ηλικιακής ομάδας 4-6 ετών, δηλαδή από νηπιαγωγούς του κλάδου ΠΕ60.**

Το Δ.Σ. της Δ.Ο.Ε. θεωρεί πως **η υποχρεωτική φοίτηση στο νηπιαγωγείο** για τα νήπια που συμπληρώνουν την ηλικία των τεσσάρων ετών, που προβλέπεται στο άρθρο 33 παρ. 3 του υπό ψήφιση νομοσχεδίου, **θα πρέπει να θεσμοθετηθεί άμεσα για το σύνολο της επικράτειας** και όχι σταδιακά από το έτος 2018-2019. Η επίκληση, τόσο από την πλευρά του Υπουργείου όσο και από την πλευρά των λίγων πολιτικών της ρύθμισης, στην έλλειψη κτηριακών υποδομών, καταρρίπτεται ως επιχείρημα από τα γεγονότα. Συγκεκριμένα, από το 2006, όταν με τον Ν. 3518 θεσμοθετήθηκε το ένα έτος προσχολικής αγωγής και εκπαίδευσης ως υποχρεωτικό, σημειώθηκε ένα κύμα μαζικής ίδρυσης νηπιαγωγείων. Ως το 2010 κτίστηκαν 392 νέα νηπιαγωγεία, στη μεγάλη τους πλειοψηφία δημόσια. Είναι επομένως καθαρά ζήτημα πολιτικής βούλησης η επένδυση από την πολιεία στην ενίσχυση των κτηριακών υποδομών, της υλικοτεχνικής υποδομής, στην υλοποίηση των απαραίτητων μόνιμων διορισμών και στην ίδρυση νέων νηπιαγωγείων, κάτι που από το 2010

μέχρι σήμερα δεν συμβαίνει εξ αιτίας της πολιτικής των μνημονίων και των περικοπών.

Στην κατεύθυνση της άμεσης θεσμοθέτησης για όλη την επικράτεια, όλες οι λεπτομέρειες υλοποίησης της ρύθμισης θα πρέπει να συμπεριληφθούν στον νόμο και να μην αναβάλλονται μέχρι τον χρόνο έκδοσης των προβλεπόμενων υπουργικών αποφάσεων. Το ίδιο ισχύει και για την κατάργηση όλων των διατάξεων άρθρων του 1566/85 που αμφισβητούν την υποχρεωτική φοίτηση των προνηπίων, αποκλειστικά στο Δημόσιο νηπιαγωγείο.

Δυστυχώς, **η πολύ σημαντική, κοινωνικά και εκπαιδευτικά, θεσμοθέτηση της 2χρονης υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής και εκπαίδευσης στο δημόσιο νηπιαγωγείο, συναντά την αντίδραση της Κ.Ε.Δ.Ε. που παραπληροφορεί, επιχειρεί να τρομοκρατήσει και απειλεί ευθέως τους εργαζόμενους στους παιδικούς σταθμούς των Δήμων, κάνοντας λόγο για κλείσιμο δομών και απολύσεις εργαζομένων.**

Η στάση της δεν προκαλεί καμία απολύτως έκπληξη αφού **οι επιδιώξεις της** έχουν σχέση όχι με το ελκρινές της ενδιαφέρον για την εκπαίδευση αλλά με την εξεύρεση εκλογικής πελατείας και αποτυπώνονται στις αποφάσεις του τακτικού της συνεδρίου που πραγματοποιήθηκε από 30 Νοεμβρίου έως 2 Δεκεμβρίου 2017 με σαφήνεια: **“Η δίχρονη υποχρεωτική προσχολική εκπαίδευση δεν είναι δυνατόν να υλοποιηθεί από το Υπουργείο Παιδείας, όχι μόνο λόγω έλλειψης κτηριακών υποδομών, αλλά και διότι αποτελεί σε ευρωπαϊκό επίπεδο αρμοδιότητα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Για το λόγο αυτό, προτείνεται η διοικητική μεταφορά των λειτουργούντων νηπιαγωγείων στους δήμους και να θεσμοθετηθεί η συγκρότηση των νέων νηπιαγωγείων από τους Δήμους”.** Με μια επιχειρηματολογία στηριγμένη στο ψεύδος, αφού, σαφέστατα, η κατεύθυνση σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο είναι η προσχολική αγωγή και εκπαίδευση να αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της δημόσιας εκπαίδευσης υπό την εποπτεία των αρμόδιων Υπουργείων Παιδείας, η Κ.Ε.Δ.Ε. ζητά να αναλάβει η τοπική αυτοδιοίκηση την πλήρη ευθύνη λειτουργίας των νηπιαγωγείων (κάτι που επιχειρήθηκε και στο παρελθόν και απετράπη από τη σθεναρή αντίσταση του κλάδου), με προφανείς σκοπιμότητες. **Ζητά με απλά λόγια την αποκοπή από την, συνταγματικά κατοχυρωμένη, δημόσια εκπαίδευση των νηπιαγωγείων** και τη σύνδεσή της με την πολιτική του ρουσφετιού, των κουπονιών (vouchers), των διδάκτρων – τροφείων και με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια λειτουργίας. Και φυσικά κρύβει την, πικρή γι αυτήν, αλήθεια ότι η δυναμικότητα των παιδικών σταθμών των Δήμων πανελλαδικά είναι περίπου 100.000 θέσεις, κάτι

που σημαίνει ότι σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να στηριζέται όσα επικαλείται και ότι δεκάδες χιλιάδες αιτήσεις για ένταξη παιδιών στους παιδικούς σταθμούς των Δήμων δεν ικανοποιούνται κάθε χρόνο (με βάση τα στοιχεία της ΕΕΤΑΑ). Πώς λοιπόν θα κλείσουν δομές και πώς θα υπάρξουν απολύσεις; Η απάντηση συντριπτική.

Οι βρεφονηπιακοί σταθμοί πρέπει να είναι δημόσιοι και να καλύπτουν όλα τα παιδιά, από 0-3,5 ετών, των εργαζόμενων και ανέργων που το επιθυμούν...».

Για το ίδιο ζήτημα, ο Σύλλογος Εκπαιδευτικών ΠΕ Σαλαμίνας σημειώνει:

«Αυτές τις μέρες δόθηκε στη δημοσιότητα το νομοσχέδιο για την ίδρυση του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, όπου υπάρχει διάταξη για την υποχρεωτικότητα ενός επιπλέον έτους στο Νηπιαγωγείο. Πριν ακόμα προλάβουν να δουν τη δημοσιότητα οι εξαγγελίες του Υπουργείου Παιδείας για Δίχρονη Υποχρεωτική Προσχολική Αγωγή, ένας ολόκληρος στρατός ιδιοτελών και συντεχνιακών συμφερόντων **εμφανίστηκε να “υπερασπίζει” το δικαίωμα των γονιών για “ελεύθερη πρόσβαση”** σε οποιαδήποτε δομή αναφέρεται στην προσχολική αγωγή και δηλώνουν ότι θα κάνουν ό,τι μπορούν για να μην ψηφιστεί η δίχρονη υποχρεωτική προσχολική εκπαίδευση στο δημόσιο και δωρεάν Νηπιαγωγείο.

Με αυτή την πολεμική παίρνουν θέση υπέρ της εκπαίδευσης στους Δήμους, με άμεσο αποτέλεσμα η παρεχόμενη αγωγή και εκπαίδευση των νηπίων και τα μορφωτικά τους δικαιώματα, καθώς και τα εργασιακά δικαιώματα των νηπιαγωγών να κινούνται μεταξύ ΕΣΠΑ - Voucher και τροφείων.

Αντί να διεκδικήσουμε όλοι μαζί δημόσιους παιδικούς σταθμούς για όλα τα παιδιά 0-4 ετών, ώστε και οι γονείς να μην πληρώνουν αδρά σε ιδιωτικούς παιδικούς σταθμούς και σε πολλούς Δήμους, και να συνεχίσουν να εργάζονται όλοι οι βρεφονηπιοκόμοι και πολλοί περισσότεροι, συμπλέουν με την απόφαση της ΚΕΔΕ (κι άκρως νεοφιλελεύθερες απόψεις) στοχεύοντας στα ΕΣΠΑ που εισρέουν στα ταμεία τους.

Από την άλλη πλευρά όμως, η δέσμευση του Υπουργού Παιδείας για θεομοθέτηση του 2χρονου υποχρεωτικού νηπιαγωγείου θα παραμείνει χωρίς αντίκρισμα, αν δεν υπάρχει αναβάθμιση στις **κτιριακές υποδομές, γενναία χρηματοδότηση και μαζικοί διορισμοί νηπιαγωγών**. Αν δεν ξεκαθαρίσει απόλυτα η κυβέρνηση ότι η δίχρονη υποχρεωτική προσχολική αγωγή δεν θα συνυπάρχει με την ελεύθερη επιλογή του γονέα για το αν το παιδί του θα πάει στο δημόσιο νηπιαγωγείο ή στον ιδιωτικό ή δημοτικό βρεφονηπιακό σταθμό. **Στόχος του εκπαιδευτικού κινήματος ήταν κι είναι η άμεση θεσμοθέτηση σε όλη την επικράτεια της δίχρονης υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής και εκπαίδευσης στο δημόσιο νηπιαγωγείο για όλα τα παιδιά ηλικίας 4 έως 6 ετών.**

Σε μια εποχή νεοφιλελεύθερων αναδιαρθρώσεων - κι υπό τη δαμόκλειο σπάθη της υπογεννητικότητας - στο χώρο του νηπιαγωγείου διακυβεύονται τόσο τα επαγγελματικά δικαιώματα των νηπιαγωγών όσο και ο δημόσιος χαρακτήρας της προσχολικής αγωγής και εκπαίδευσης. Ειδικά όσο εξυφαίνονται συνεχώς αντιδραστικά σχέδια για την αποκέντρωση, την ιδιωτικοποίηση και την αναδιάρθρωση του χάρτη της προσχολικής αγωγής των νηπίων ηλικίας από όλη τη μνημονιακή αντιπολίτευση. Για το Δ.Σ. του Συλλόγου Εκπαιδευτικών ΠΕ Σαλαμίνας (λαμβάνοντας υπόψη συνεχόμενες αποφάσεις ΓΣ), τα πράγματα είναι ξεκάθαρα:

◆ **Διεκδικούμε την άμεση εφαρμογή της δίχρονης σε όλη την επικράτεια από τον επόμενο Σεπτέμβρη.** Για να υλοποιηθεί αυτό το αίτημα, προϋπόθεση είναι, να ιδρυθούν άμεσα νηπιαγωγεία, να βρεθούν οι κατάλληλοι χώροι, να λυθεί το ζήτημα της υλικοτεχνικής υποδομής και να πραγματοποιηθούν οι απαραίτητοι μόνιμοι διορισμοί νηπιαγωγών. Κάθε τμήμα νηπιαγωγείου να λειτουργεί με το όριο μαθητών που ορίζεται από τις διεκδικήσεις της ΔΟΕ (1:15). **Άμεσα, από τον ερχόμενο Μάιο, όλα τα προνήπια ηλικίας 4 έως 5 ετών, να εγγραφούν στο νηπιαγωγείο της γειτονιάς τους.**

◆ **Η κινητοποίηση που οργανώνουν από κοινού ΚΕΔΕ και ΠΟΕ ΟΤΑ την Τρίτη 20 Φεβρουαρίου ενάντια στο δημόσιο νηπιαγωγείο** συνιστά κήρυξη

πολέμου ενάντια στο εκπαιδευτικό κίνημα, ενάντια στα εργασιακά και μορφωτικά δικαιώματα εκπαιδευτικών, γονιών και μαθητών, ενάντια στο δημόσιο νηπιαγωγείο. Οι σκοπιμότητες της ΚΕΔΕ είναι ρητά διατυπωμένες στις πρόσφατες αποφάσεις της όπου δηλώνεται σαφέστατα ότι διεκδικούν τη “δι-οικητική μεταφορά των λειτουργούντων νηπιαγωγείων στους δήμους” και επιπλέον ζητούν “να θεσμοθετηθεί η συγκρότηση των νέων νηπιαγωγείων από τους Δήμους”. Υπερασπίζονται την είσοδο των κουπονιών (vouchers), των διδάκτρων - τροφείων, καθώς και των ελαστικών ωραρίων και εργασιακών σχέσεων στην υποχρεωτική εκπαίδευση.

◆ **Η στάση της συνδικαλιστικής ηγεσίας της ΠΟΕ ΟΤΑ** αλλά και των συνοδοιπόρων της, ξεπερνά πλέον το όριο της συντεχνιακής διεκδίκησης, καταγράφεται με σαφήνεια στο πεδίο του νεοφιλελευθερισμού και του κοινωνικού εταιρισμού, στρέφεται ολοκάθαρα ενάντια στο ιστορικό και δίκαιο αίτημα των εκπαιδευτικών για δίχρονη υποχρεωτική προσχολική αγωγή και εκπαίδευση στο δημόσιο νηπιαγωγείο. Υπηρετεί αποκλειστικά και μόνο τα συμφέροντα της ΚΕΔΕ, των δημάρχων και των σχολαρχών, τα ιδιωτικά συμφέροντα που εδώ και δεκαετίες στοχεύουν να αποσπάσουν τμήματα της δημόσιας εκπαίδευσης κάνοντας την αρχή με το νηπιαγωγείο. Πρόκειται για ακραίο σημείο συνδικαλιστικού ευτελισμού, να διοργανώνεται κινητοποίηση από την ΠΟΕ ΟΤΑ ενάντια στο δημόσιο νηπιαγωγείο, σε αгаστική συνεργασία με την ΚΕΔΕ και τους Δήμους (δηλαδή με τους φορείς που είναι οι εργοδότες των εργαζομένων).

◆ **Στο ίδιο μήκος κύματος κινούνται και οι πρωτοβουλίες της ηγεσίας του ΠΑΣΥΒΝ** που έφτασε στο σημείο να οργανώνει εκδηλώσεις με εκπροσώπους του ΟΟΣΑ προκειμένου να στραφεί ενάντια στο δημόσιο νηπιαγωγείο και το εκπαιδευτικό κίνημα που το υποστηρίζει. Και μάλιστα, την ίδια στιγμή που όλες οι αντιεκπαιδευτικές αναδιαρθρώσεις σχεδιάζονται και εκπορεύονται από τον ΟΟΣΑ - είναι γνωστά τα πορίσματα της ενδιάμεσης έκθεσης του οργανισμού, έκθεσης που εκπονείται σε συμφωνία με την κυβέρνηση.

◆ **Θεωρούμε ότι είναι τουλάχιστον προκλητικές αποφάσεις Δήμων να ευθυγραμμιστούν με την ΚΕΔΕ** και ιδιωτικά συμφέροντα και να κλείσουν τους παιδικούς σταθμούς την Τρίτη 20 Φεβρουαρίου. Δήμοι που εδώ και δεκαετίες δεν έχουν κατορθώσει να εξασφαλίσουν αξιοπρεπή στέγη για τα νήπια, όπου τα νηπιαγωγεία αλλά κι οι παιδικοί σταθμοί στεγάζονται σε ημιυπόγεια, παλαιά και ακατάλληλα οικήματα, όπου τα νήπια προαυλίζονται σε εισόδους πολυκατοικιών, είναι τουλάχιστον υποκριτικό να ισχυρίζονται ότι κόπτονται για τα συμφέροντα των γονιών.

◆ Ο ρόλος των Νηπιαγωγών και Βρεφονηπιοκόμων, όπως και των Νηπιαγωγείων και των Βρεφονηπιακών (παιδικών) σταθμών είναι διαφορετικός και επιτελεί διαφορετικές και διακριτές μεταξύ τους λειτουργίες. Οι προσπάθειες αμφισβήτησης των εργασιακών δικαιωμάτων που απορρέουν από τα πτυχία των εκπαιδευτικών και η δημιουργία συντεχνιακού χαρακτήρα αντιπαραθέσεων μεταξύ των εργαζόμενων μπορεί να οδηγήσουν στη ρευστοποίηση και συρρίκνωση των δομών κοινωνικής πρόνοιας (βρεφονηπιακοί σταθμοί) αλλά και των δομών της Δημόσιας Εκπαίδευσης (Νηπιαγωγεία). Να διασφαλιστεί η αυτοτελής λειτουργία των Παιδαγωγικών Τμημάτων Προσχολικής Αγωγής και Εκπαίδευσης χωρίς καμία αλλαγή των επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων τους.

Επειδή οι “καιροί ου μενετοί”:

◆ **Καλούμε όλες και όλους τους συναδέλφους** σε αγωνιστική συσπείρωση και εγρήγορση, σε μαζική συμμετοχή σε όλες τις κινητοποιήσεις του εκπαιδευτικού κινήματος.

◆ **Καλούμε το ΔΣ της ΔΟΕ** να προχωρήσει άμεσα σε κήρυξη 24ωρης **πανεκπαιδευτικής απεργίας** στις 2 Μάρτη, εντάσσοντας μαζί με το αίτημα των μαζικών διορισμών και το αίτημα της άμεσης και καθολικής σε όλη την επικράτεια εφαρμογής της δίχρονης υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής και εκπαίδευσης στο δημόσιο νηπιαγωγείο στα κορυφαία αιτήματα της κινητοποίησης».

Γιούλα Γκεσούλη

Απολύει συνδικαλιστές ο ΣΥΡΙΖΑ

Τα τέσσερα μέλη της απεργιακής επιτροπής των εργαζόμενων στο κομματικό ραδιόφωνο «Στο Κόκκινο» απέλυσε η εταιρία Left Media, ιδιοκτησίας του ΣΥΡΙΖΑ. Πρόκειται για τους δημοσιογράφους Μελίνα Βελιμέζη, Ειρήνη Προμπονά, Γιάννη Ανδρουλιδάκη και τον τεχνικό Νίκο Μπιτσιμέα. Είχαν αντιταχθεί στις απολύσεις τριών συναδέλφων τους, που δεν είχαν αποδεχτεί τη μείωση των αποδοχών τους. Κλήθηκαν στο γραφείο του διευθύνοντος συμβούλου και όταν δήλωσαν ότι και οι ίδιοι δεν αποδέχονται μείωση αποδοχών, τους ανακοινώθηκε στεγνά ότι απολύονται. Ετσι, οι απολύσεις έφτασαν τις εφτά και είναι όλες στοχευμένες, με σκοπό να σπάσει το μέτωπο των εργαζόμενων.

Επί του συγκεκριμένου δεν χωρούν πολλά σχόλια. Ο ΣΥΡΙΖΑ ως εργοδότης συμπερι-

φέρεται όπως κάθε καπιταλιστής. Προσπαθεί να μεταφέρει τα βάρη της κρίσης στις πλάτες των εργαζόμενων κι όταν αυτοί αντιδρούν βάζει μπροστά την τρομοκρατία των απολύσεων επιλεγμένων στελεχών. Δε χρειάζεται να θυμίσουμε τι έλεγαν οι συριζαίοι όταν ανάλογη πολιτική εφαρμόζε ο Περισός στις δικές του μιντιακές επιχειρήσεις. Μπορούμε, όμως, να φανταστούμε πόση αξία έχουν οι υποσχέσεις της κυβέρνησης Τσίπρα για επαναφορά της «εργασιακής κανονικότητας».

ΥΓ. Η μπάντα JazzMatazz, που είχε δώσει στο ραδιοσταθμό του ΣΥΡΙΖΑ μια σουίνγκ διασκευή της Διεθνούς, απαγόρευσε την παραπέρα χρήση της, καταγγέλλοντας τις απολύσεις, την εργοδοτική τρομοκρατία και την ποινικοποίηση της απεργίας. Πρόκειται για την απόλυτη ξεφτίλα του ΣΥΡΙΖΑ.

Περιφερειακό Συμβούλιο Αττικής

Πανστρατιά υπέρ του Μελισσανίδη

Ο Σγουρός έβγαλε και ανακοίνωση για να επικρίνει τη διοίκηση Δούρου «για πολύμηνη καθυστέρηση στην έγκριση της μελέτης» (για την υπογειοποίηση που θα εξυπηρετήσει το γήπεδο Μελισσανίδη στη Νέα Φιλαδέλφεια) και «για το γεγονός ότι χρειάστηκε για άλλη μια φορά η συνδρομή της αντιπολίτευσης (5 σύμβουλοι της παράταξης Δούρου καταψήφισαν και αρκετοί απουσίαζαν) για να δοθεί το πράσινο φως στη σχετική ΜΠΕ του έργου, που συνδέεται άμεσα με την κατασκευή του γηπέδου και την αναμόρφωση του περιβάλλοντα χώρου».

Τη δόξα, βέβαια, την έχει πάρει η Δούρου που μέσα σε μικρότερο χρονικό διάστημα φρόντισε να κάνει υπέρ των συμφερόντων του Μελισσανίδη περισσότερα από τον Σγουρό (γι' αυτό και ο καπιταλιστής είπε κάποτε ότι θα ονομάσει το γήπεδο «Αρένα Δούρου»). Όμως ο Σγουρός έχει ανακοινώσει ότι θα ξαναδιεκδικήσει την περιφέρεια και θέλει να έχει τη στήριξη του «αφεντικού» για να αυξήσει τις πιθανότητές του να εκθρονώσει τη Δούρου. Κοντολογίς, στου Μελισσανίδη την ποδιά σφάζονται νιες και παλικάρια...

Αυτή τη φορά η διαδικασία έγινε χωρίς την... ευγενική παρέμβαση των γνωστών τραμπούκων. Αλλωστε, ο δήμος Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας αρνήθηκε να παραστεί και έστειλε τις απόψεις του γραπτά, διαμαρτυρόμενος «για τα επεισόδια που έλαβαν χώρα στο περασμένο Περιφερειακό Συμβούλιο και κυρίως για το γεγονός ότι η εντελής απόρριψη σε βάρος μας βίαιη επίθεση, από ανθρώπους που συνόδευσαν την αντιπροσωπεία της ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΑΕ, αποσιωπήθηκε στην ανακοίνωση του προέδρου του Περιφερειακού Συμβουλίου». Οπότε οι τραμπούκοι δεν είχαν ποιον να τραμπουκίσουν και τ' αφεντικά τους απέσυραν. Για μια ακόμα φορά φάνηκε καθαρά ότι ο στρατός των τραμπούκων ποτέ δεν κινείται «εξ ιδίας βουλήσεως» ή «παρορμητικά», αλλά πάντοτε εκτελεί εντολές.

Η αντιπεριφερειάρχης κεντρικού τομέα της Αθήνας Ερμίνα Κυπριανίδου, που σήκωσε το βάρος από πλευράς παράταξης Δούρου, επιστράτευσε το... αποστομωτικό επιχείρημα ότι από τον Εβρο μέχρι την Κρήτη και από τη Λευκάδα μέχρι τα πέρατα της χώρας, όλος ο κόσμος ζητάει να γίνει το γήπεδο! Ε, αφού «όλος ο κόσμος» ζητάει

να γίνει το γήπεδο, ας πάει στα κομμάτια μια ολόκληρη πόλη, ένας παραδοσιακός οικισμός, ένα άλσος κτλ. Η γνώμη των κατοίκων της Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας δεν μετράει. Ο «κόσμος από τον Εβρο μέχρι την Κρήτη και από τη Λευκάδα μέχρι τα πέρατα της χώρας» είναι, φυσικά, μια κατασκευή. Αντίθετα, ο κόσμος της Φιλαδέλφειας, της Χαλκηδόνας, της Νέας Ιωνίας δεν είναι κατασκευή. Και σ' ένα θεσμικό όργανο, όπως είναι το Περιφερειακό Συμβούλιο, θα έπρεπε να λαμβάνεται υπόψη η έκφραση γνώμης αυτού του κόσμου. Τυχαίο είναι ότι σε όλα τα όργανα του δήμου Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας, από τα τοπικά συμβούλια μέχρι την επιτροπή διαβούλευσης και από την επιτροπή ποιότητας ζωής μέχρι το δημοτικό συμβούλιο, δε βρέθηκε ούτε μία θετική ψήφος υπέρ της υπογειοποίησης;

Όμως, όταν η γνώμη του κόσμου και των τοπικών θεσμικών οργάνων δε συμφωνεί με τις απαιτήσεις ενός καπιταλιστή, τόσο το χειρότερο για τον κόσμο. Όταν η κυκλοφοριακή μελέτη του δήμου (που έχει γίνει από την προηγούμενη δημοτική αρχή και ως τώρα περίμενε τη χρηματοδότησή της από την περιφέρεια για να εφαρμοστεί) δε συμφωνεί με τις απαιτήσεις της κυκλοφοριακής μελέτης που έφτιαξε η εταιρία του Μελισσανίδη, τόσο το χειρότερο για την κυκλοφοριακή μελέτη. Όπως είπε η αντιπεριφερειάρχης, «δεν πείθει» η κυκλοφοριακή μελέτη του δήμου! Λογικά! Μια ολόκληρη πόλη πρέπει να προσαρμοστεί σε ένα ιδιωτικό γήπεδο.

Ο Σγουρός άρχισε την πίεση στη διοίκηση Δούρου: Η υπογειοποίηση, «ως αυτονόητο αναγκαίο συνοδό έργο υποδομής, θα πρέπει να έχει ολοκληρωθεί πριν την κατασκευή του γηπέδου στη Ν. Φιλαδέλφεια». Δηλαδή, η περιφέρεια θα πρέπει να εξασφαλίσει κονδύλια για να χρηματοδοτήσει την υπογειοποίηση, όπως τη θέλει ο Μελισσανίδης, και να του δώσει και τα 20 εκατ. για το γήπεδο. Αλήθεια, πώς θα δοθούν λεφτά για ένα έργο που έχει ως συγκύριο έναν ιδιώτη;

ΥΓ. Για την ιστορία, τη ΜΠΕ υπερψήφισαν η πλειοψηφία της παράταξης Δούρου και οι παρατάξεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Καταψήφισαν οι παρατάξεις του Περισού, της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η Ανάσα για την Οικολογία και οι ανεξαρτητοποιηθέντες από την παράταξη Δούρου.

Κόψε φάτσα, βγάλε συμπέρασμα...

Κουίζ: ποιος πολιτικός έκανε τη δήλωση που ακολουθεί και πότε; «Οι εκπρόσωποι της διαπλοκής, με σύμμαχό τους το βαθύ κράτος που υπάρχει σε όλες τις δομές της κρατικής εξουσίας, χρησιμοποιήσαν και προσπαθούν και τώρα να χρησιμοποιήσουν τη Δικαιοσύνη για τους άνομους σκοπούς της. Χαλκεύτηκαν κατηγορίες, σχηματίστηκαν δικογραφίες, ασκήθηκαν ποινικές διώξεις, εκτελώντας συμβόλαιο πολιτικά και επιχειρηματικά. Αυτά έχουν τελειώσει πια».

Για να μην κουράζεστε και ψάχνετε σε ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, σας λέμε ότι αυτή τη δήλωση την έκανε ο αναπληρωτής υπουργός Δικαιοσύνης Δ. Παπαγγελόπουλος πριν από δεκατρείς μήνες. Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα του Μαρινάκη «Ελευθερία του Τύπου» στις 22 Μάρτη του 2017 και αναφερόταν στην αθωωτική απόφαση του Εφετείου για το σκάνδαλο του Βατοπεδίου. Για τον Παπαγγελόπουλο, δεν υπήρξε σκάνδαλο. Όλα ήταν μια σκευωρία του ΠΑΣΟΚ, που χρησιμοποίησε τον δικαστικό μηχανισμό.

Καταρχήν, λοιπόν, δεν μπορούν να απορριφθούν οι σημερινές καταγγελίες των εμπλεκόμενων στο σκάνδαλο Novartis πολιτικών, ότι όλα είναι μια σκευωρία στημένη από τον ΣΥΡΙΖΑ, που χρησιμοποίησε τον δικαστικό μηχανισμό (με ενορχηστρωτή τον Παπαγγελόπουλο). Αυτά τα πράγματα γίνονται, όπως μας έχει πει ο Παπαγγελόπουλος αναφερόμενος στο σκάνδαλο του Βατοπεδίου, επομένως οι καταγγελίες του Σαμαρά και των υπόλοιπων είναι -τουλάχιστον- ερευνητέες.

Σ' εκείνη τη δήλωσή του ο Παπαγγελόπουλος έκανε και μια... πολιτική σύνδεση η οποία σήμερα, ενόψει των εξελίξεων γύρω από το σκάνδαλο Novartis, αποκτά ξεχωριστό ενδιαφέρον. Είπε: «Εχω πει πολλές φορές ότι τους λαοπρόβλητους ηγέτες τους τα ντόπια και ξένα συμφέροντα οι νταβατζήδες της διαπλοκής, οι λακέδες και τα γιουσουλφάκια της ενημέρωσης προσπαθούν να εξουδετερώσουν με κάθε τρόπο. Αυτό συνέβη με τον Κώστα Καραμανλή αυτό συμβαίνει και σήμερα με τον Αλέξη Τσίπρα. Δυστυχώς όλοι αυτοί δέσμοι της υλιστικής προσέγγισης των πραγμάτων και της τεχνοκρατικής αντίληψης υστερούν σε πνευματικότητα και αγνοούν την Ιστορία και τα διδάγματά της. Τα δημόσια πρόσωπα όσο περισσότερο τα αδικεί τόσο περισσότερο ισχυροποιούνται. Ο Αλέξης Τσίπρας και ο Κώστας Καραμανλής επειδή δεν είναι παιδιά του εργαστηριακού σωλήνα της διαπλοκής είναι απρόσβλητοι στους ιούς της»!

Αν δεχτούμε ότι ο Παπαγγελόπουλος είναι «χωμένος» στην εισαγγελική έρευνα για το σκάνδαλο Novartis, θα κατανοήσουμε εκείνο το σημείο της κατάθεσης ενός από τους προστατευόμενους μάρτυρες, που λέει ότι ο Αβραμόπουλος τα πήρε χοντρά για τα εμβόλια και κατάφερε να πείσει τον Καραμανλή, ο οποίος δεν είχε ιδέα για τη λοβιτούρα. Ο «λαοπρόβλητος ηγέτης» που τον πολέμουσαν «τα ντόπια και ξένα συμφέροντα οι νταβατζήδες της διαπλοκής, οι λακέδες και τα γιουσουλφάκια της ενημέρωσης», πώς θα μπορούσε να εμφανιστεί ότι «τ' άρπαζε» από τη Novartis; Ενώ οι υπόλοιποι δεν ανήκουν στην κατηγορία των «λαοπρόβλητων ηγετών», στην οποία -σύμφωνα με την κατάταξη Παπαγγελόπουλου- ανήκουν μόνον ο Καραμανλής και ο Τσίπρας.

Μη βιαστείτε να πείτε ότι ο Παπαγγελόπουλος αισθάνθηκε την ανάγκη να βγάλει την υποχρέωσή του απέναντι στους ευεργέτες του, τον Καραμανλή που τον έκανε διοικητή της ΚΥΠ και τον Τσίπρα που τον έκανε υπουργό. Τη «γραμμή Μαξίμου» εξέφρασε, χρωματίζοντάς την με προσωπικό τόνο. «Χρυσό» τον έκαναν τον Τζανακόπουλο οι πολιτικοί συντάκτες στο «μπρίφινγκ» της ίδιας μέρας, όμως δεν καταφεραν να πάρουν ούτε ίχνος υπαινιγμού -έστω- σε βάρος του Καραμανλή. «Η θέση της κυβέρνησης σε ό,τι αφορά μια δικαστική απόφαση είναι ότι, ανεξαρτήτως της ορθότητάς της, δεν μπορεί παρά να είναι δεσμευτική», ήταν η αρχική του δήλωση. Όταν τον ρώτησαν αν ήταν σκάνδαλο ή όχι, άρχισε να πουλάει... τρελίτσα: «Εγώ βρίσκομαι εδώ ως εκπρόσωπος της ελληνικής κυβέρνησης και γνωρίζετε ότι η ελληνική κυβέρνηση δεν μπορεί να πει τίποτα περισσότερο σε ό,τι αφορά μια δικαστική απόφαση, πέρα από το γεγονός ότι είναι δεσμευτική. Και αυτό δεν έχει να κάνει με τη νομική μου εκτίμηση εάν ήταν σωστή ή λανθασμένη»!

Βέβαια, όταν οι δικαστικές αποφάσεις δεν είναι σύμφωνες με την κυβερνητική βούληση (π.χ. η απόφαση του ΣτΕ για το νόμο Παππά για τις τηλεοπτικές άδειες) δεν έχουν πρόβλημα να την κατακεραυνώσουν. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, το Μαξίμου άφησε τον Καραμανλή να ζησει τον θρίαμβό του και τον υπουργό Παπαγγελόπουλο να του κάνει αέρα με το φτερό, σαν γιουσουλφάκι. Κι ας έβγαζε κοροϊδευτικές ανακοινώσεις το ΠΑΣΟΚ, μιλώντας για «επίσημα αποκαλυπτήρια της Φιλικής Εταιρίας Τσίπρα - Καμμένου με την καραμανλική πτέρυγα της Δεξιάς».

Σχολιάζαμε τότε από τις στήλες της «Κ»: «Δεν μπορούμε, φυσικά, να γνωρίζουμε το ακριβές “αντίτιμο” της διαπλοκής Τσιπραίων-Καραμανλήδων. Πολύ εύκολα, όμως, μπορεί κανείς να σκεφτεί πώς ο έλεγχος του δικαστικού μηχανισμού (έστω ενός σημαντικού τμήματός του), στον οποίο είχαν πάντοτε σημαντικές προσβάσεις οι Καραμανλήδες, μπήκε στη ζυγαριά. Αλλωστε, δεν είναι δύσκολο να κατανοήσει κανείς πώς ο Τσίπρας “ανακάλυψε” τον Παπαγγελόπουλο, έναν καραδεξί, που πάντοτε ήταν άνθρωπος “ειδικών αποστολών” των Καραμανλήδων και της ΝΔ».

Αυτοκόλλητοι με τον Καμμένο

Τρία σε ένα για τον Τσίπρα. Πήγε στη Σκύρο με την οικογένειά του για το τριήμερο της Καθαράς Δευτέρας, έκανε μια επίσκεψη στην εκεί αεροπορική βάση (για να μη λένε οι στραταίοι ότι πήγε μόνο στο Λιμενικό και τους έδωσε συγχαρητήρια για τη στάση τους στα Ιμια) και με την ευκαιρία έκανε -μετά από καιρό- κοινή εμφάνιση με τον Καμμένο.

Η εντολή από το Μαξίμου ήταν σαφής: όχι στρατιωτικές στολές, για να μη μας πάρουν στο ψιλό οι Τούρκοι. Ετσι, αναγκάστηκε και ο Καμμένος να αποχωριστεί το αγαπημένο δερμάτινο μπουφάν με τα διάσημα των ιπτάμενων, που φορά όταν επισκέπτεται αεροπορικές μονάδες, και να περιοριστεί σε σπορ ντύσιμο, ασορτί μ' αυτό του Τσίπρα. Ελιωσαν, όμως, οι πάγοι μεταξύ τους; Δύσκολο να το πει κάποιος.

Πριν από ένα χρόνο, σε μια χαμηλότερης έντασης αψιμαχία στην περιοχή των Ιμίων, απαντώντας σε δηλώσεις του Μεβλούτ Τσαβούσογλου, ο Καμμένος έλεγε με τη γνωστή εθνικιστική ψευτομαγκιά του: ««Αν θέλουν να πατήσουν τα Ιμια, να δούμε, θα φύγουν από εκεί! Να δούμε πώς θα φύγουν μετά. Να θυμίσουμε στον κ. Τσαβούσογλου ότι πρωθυπουργός δεν είναι ο Σημίτης αλλά ο Τσίπρας, υπουργός Εξωτερικών δεν είναι ο Πάγκαλος που είχε τη θεωρία για τις σημαίες που τις έπαιρνε ο αέρας, αλλά ο Κοτζιάς και υπουργός Αμυνας είμαι εγώ. Δεν υπάρχει λοιπόν θέμα να πατήσει ελληνικό νησί ο κ. Τσαβούσογλου ή οποιοσδήποτε λάβει τέτοια εντολή. Θα αντιμετωπιστεί άμεσα και αυτό είναι ξεκάθαρο τόσο προς την τουρκική πλευρά όσο και προς τους συμμάχους μας».

Στο πρόσφατο επεισόδιο, η εμπλοκή δεν ήταν μεταξύ πολεμικών σκαφών αλλά μεταξύ δύο χωρών. Το τουρκικό σκάφος διεμβόλισε το ελληνικό και ο Τσίπρας μοίρασε συγχαρητήρια με τη δήλωση ότι «η ψυχραιμία είναι γενναιοδωρία». Η εντύπωση που επικράτησε ήταν ότι η ελληνική πλευρά έβαλε την ουρά στα σκέλια, κατά το κοινώς λεγόμενο. Χρειάζοταν λοιπόν ο Τσίπρας μια κίνηση και προς την πλευρά των ένοπλων δυνάμεων και ιδιαίτερα της αεροπορίας που είναι αυτή που έχει καθημερινές εμπλοκές με τουρκικά μαχητικά πάνω από το Αιγαίο.

Από την άλλη, ο Καμμένος έδειξε αξιοσημείωτη... ψυχραιμία. Ούτε έσπευσε να μπει στη μέση με εθνικιστικές κορόνες, ούτε διαμαρτυρήθηκε για τον παραγκωνισμό του τις μέρες της κρίσης. Ετυχε να βρίσκεται στις Βρυξέλλες και περιορίστηκε σε τυπικές συναντήσεις

ενημέρωσης με τον Στόλτενμπεργκ (γενικός γραμματέας ΝΑΤΟ) και τον Μάτις (υπουργός Πολέμου ΗΠΑ). Όταν η ένταση αποκλιμακώθηκε μέσω διπλωματικών διαύλων (που δεν περιελάμβαναν τον Καμμένο), πήρε κι αυτός εντολή να ανεβάσει κάπως τους τόνους, στο πλαίσιο της συνόδου των υπουργών Πολέμου του ΝΑΤΟ. Κατόπιν εορτής, λοιπόν, δήλωσε ότι «η Τουρκία πρέπει να το πάρει απόφαση ότι δεν μπορεί να παίζει παιχνίδια με την Ελλάδα» και τόνισε ότι «η Τουρκία προκαλεί, παραβιάζει τα ελληνικά και τα ευρωπαϊκά χωρικά ύδατα, προχωρεί σε πράξεις παραβίασης κάθε έννοιας ναυτικού δικαίου και φτάνει πολύ κοντά σε ένα “ατύχημα” στο Αιγαίο».

Ο Στόλτενμπεργκ, όταν ρωτήθηκε σχετικά στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε μετά την ολοκλήρωση της συνόδου, έμεινε στη γνωστή γραμμή των ίσων αποστάσεων, τονίζοντας όχι το κρισιακό γεγονός που συνέβη και τις ευθύνες γι' αυτό, αλλά τη διευθέτηση που ακολούθησε: «Χαιρετίζω το γεγονός ότι οι δύο πρωθυπουργοί συνομιλήσαν στο τηλέφωνο και απευθύνω έκκληση να συνεχιστούν οι επαφές έτσι ώστε να αποφευχθούν τέτοια περιστατικά στο μέλλον, να μειωθούν οι έντασεις και να αποφευχθεί νέα κλιμάκωση». Αφού χαρακτήρισε Ελλάδα και Τουρκία «πολύτιμους συμμάχους», κατέληξε: «Θέλουμε να κάνουμε ό,τι είναι δυνατό προκειμένου να αποφευχθούν πραγματικά προβλήματα και η κλιμάκωση της διαμάχης και της έντασης μεταξύ τους».

Φυσικά, όλοι ξέρουν πως δεν επρόκειτο για «ατύχημα». Το υπουργείο Εξωτερικών της Τουρκίας το είχε καταστήσει σαφές σε γραπτή του ανακοίνωση: «Η αλήθεια είναι πως ο γενικός γραμματέας του υπουργείου μας χθες το βράδυ κάλεσε τον γενικό γραμματέα του ελληνικού υπουργείου Εξωτερικών και τον ενημέρωσε πως στα Καρντάκ (Ιμια), τα οποία ανήκουν στη χώρα μας, υπάρχει έντονη παρουσία των ελλη-

νικών ενόπλων δυνάμεων στον αέρα και στη θάλασσα. Του ανέφερε πως δεν θα ανεχθούμε τέτοιες συμπεριφορές, πως δεν συμφέρει η ένταση τις δύο χώρες και ζήτησε να σταματήσει αυτή η επικίνδυνη στάση». Και ο Ερντογάν συμπλήρωσε μιλώντας σε βουλευτές του κόμματός του, ότι το ελληνικό σκάφος παραβίαζε τουρκικά χωρικά ύδατα (!), το κάλεσαν να αποχωρήσει, δεν αποχώρησε και «οι στρατιώτες μας έκαναν το καθήκον τους». Παραδέχτηκε δηλαδή ότι ο εμβολισμός υπήρξε σκόπιμη ενέργεια.

Πρέπει να σημειωθεί ακόμα ότι ο Ερντογάν αντιμετώπισε ως πακέτο το Αιγαίο με την κυπριακή ΑΟΖ, λέγοντας στους βουλευτές του: «Δε διαφεύγουν την προσοχή μας οι έρευνες για το φυσικό αέριο ανοικτά των ακτών της Κύπρου και οι καιροσκοπικές πρωτοβουλίες στις βραχονησίδες του Αιγαίου. Προειδοποιούμε όσους ξεπερνούν τα όρια στην Κύπρο και στο Αιγαίο να μην κάνουν τη λάθος κίνηση. Οι δυνάμεις μας παρακολουθούν με την εντολή να κάνουν οποιαδήποτε επέμβαση όταν το απαιτήσουν οι εξελίξεις στην περιοχή». Ως γνωστόν, στο Οικόπεδο 3 της κυπριακής ΑΟΖ το γεωτρήπανο της ιταλικής Ενί παραμένει ακόμα μπλοκαρισμένο από στολίσκο τουρκικών πολεμικών σκαφών και μάλλον θ' αποχωρήσει άπρακτο (αρχές Μάρτη πρέπει να βρίσκεται για έρευνες στη Λιβύη).

Είναι φανερό, λοιπόν, ότι η Τουρκία έκανε μια διπλή επίδειξη στρατιωτικής δύναμης. Στην κυπριακή ΑΟΖ με το μπλοκάρισμα του γεωτρήπανου της Ενί και στο Αιγαίο με τον διεμβολισμό του ελληνικού περιπολικού. Και πέτυχε τον σκοπό της και στα δυο μέτωπα. Χρειάζοταν, λοιπόν, μια «τόνωση ηθικού» από ελληνικής πλευράς, για να μη φανεί η αδυναμία αντιπαράθεσης στην τουρκική επίδειξη δύναμης. Αυτή την τακτική υπηρέτησαν οι κατόπιν εορτής «περήφανες» δηλώσεις του Κοτζιά (η Τουρκία «έφτασε στην

κόκκινη γραμμή και με κάποια έννοια την προσπέρασε», αλλά αυτό «δεν θα το ξανακάνει») και η επίσκεψη Τσίπρα-Καμμένου στην αεροπορική βάση της Σκύρου.

Αυτά φαίνεται πως είναι ανεξάρτητα από τις σχέσεις Τσίπρα-Καμμένου, που βρίσκονται στο ναδίρ από τότε που ο Καμμένος ξανάνοιξε το «Μακεδονικό», αλλά και τη κυβέρνηση θα έκανε μερικές τέτοιες κινήσεις. Είναι ένα είδος πρωτοκόλλου για τη διαχείριση των αποτελεσμάτων πολεμικών κρίσεων. Αν θέλουμε να διερευνήσουμε τις σχέσεις Τσίπρα-Καμμένου, δε θα πρέπει να πάρουμε υπόψη μας μόνο τις εθνικιστικές «καγκουριές» του Καμμένου στο «Μακεδονικό», αλλά και τη δικογραφία για την υπόθεση της πώλησης βλημάτων στη Σαουδική Αραβία, η οποία έχει φτάσει στη Βουλή και δεν ξανάφυγε για την Εισαγγελία Διαφθοράς, όπως απεγνωσμένα ζήτησε ο Καμμένος (γράψαμε αναλυτικά στο προηγούμενο φύλλο μας).

Η ΝΔ έχει έτοιμη την πρόταση για σύσταση κοινοβουλευτικής επιτροπής που θα διενεργήσει προκαταρκτική εξέταση. Θα την είχε ήδη καταθέσει, αν δε μεσολαβούσε η κρίση γύρω από τα Ιμια. Αυτό δεν είναι εκτίμηση, είναι επίσημη ανακοίνωση της ΝΔ. Η σχετική πρόταση θα κατατεθεί -εκ των πραγμάτων- και ως αντιπερισπασμός προς τους κυβερνητικούς χειρισμούς για το σκάνδαλο Novartis. Είναι πολύ πιθανό, λοιπόν, να «ψηφνεται» ή να έχει ήδη κλείσει ένα νέο «ντιλ» μεταξύ Τσίπρα και Καμμένου, μεταξύ ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ. Ο Τσίπρας να αναλάβει και πάλι την υπεράσπιση του Καμμένου, δηλώνοντας και πάλι ότι δεν υπάρχει κανένα σκάνδαλο, ο συριζαϊκός κοινοβουλευτικός λόχος να ψηφίσει συντεταγμένα κατά της νεοδημοκρατικής πρότασης και ο Καμμένος να κάνει μια ακόμα θεαματική κωλοτούμπα στο «Μακεδονικό», ψηφίζοντας τη συμφωνία που εντατικά προετοιμάζουν ο Κοτζιάς με τον Ντιμιτρόφ.

Δεν έχουμε καμιά πληροφορηση. Σκέψεις κάνουμε, γνωρίζοντας πώς λειτουργεί ο θυμαστός κόσμος της πολιτικής. Ο Τσίπρας έχει ήδη εισπράξει το πολιτικό κόστος για τις «περιπέτειες» του Καμμένου με τον «μεσάζοντα της Αραβίας». Λίγο θα του κοστίσει πολιτικά μια ακόμα άρνηση, όταν οι άλλοι έχουν στην καμπούρα τους κοτζάμ σκάνδαλο Novartis. Κι ο Καμμένος έχει επιδειξει και άλλοτε ευλογισία αθλητή της ενόργανης γυμναστικής. Γιατί να μην το ξανακάνει, όταν και την καρέκλα θα κρατήσει και το σκάνδαλο θα ξεφορτωθεί;

Πυρετώδες παρασκήνιο για το «Μακεδονικό»

Το σκάνδαλο Novartis, πέραν των άλλων, δημιούργησε και έναν πυκνό καπνό παραλλαγής, πίσω από τον οποίο διεξάγεται ένα πυρετώδες διπλωματικό παρασκήνιο, με πρωταγωνιστές τους υπουργούς Εξωτερικών Ελλάδας και Μακεδονίας, Κοτζιά και Ντιμιτρόφ. Ενα παρασκήνιο από το οποίο εκπέμπονται μηνύματα αισιοδοξίας για λύση, όμως είναι πολύ ωρίς να ειπωθεί κάτι τέτοιο, γιατί η διπλωματία περιλαμβάνει και τη μπλόφα, η οποία υπηρετεί το blame game. Αυτό κυρίως από ελληνικής πλευράς, που σε περίπτωση ναυαγίου θα ήθελε να ρίξει την ευθύνη στην κυβέρνηση Ζάεφ, ισχυριζόμενη ότι αυτή έκανε ό,τι μπορούσε αλλά προσέκρουσε σε τοίχο αδιαλλαξίας.

Κοτζιάς και Ντιμιτρόφ συναντήθηκαν τρεις φορές την περασμένη εβδομάδα στη Βιέννη, μόνοι τους και παρουσία του ειδικού μεσολαβητή Νίμιτς, ενώ ακολούθησε και νέα συνάντησή τους στη Σόφια (στο περιθώριο του Ατυπου Συμβουλίου των υπουργών Εξωτερικών της ΕΕ). Ανακοινώσεις δεν έγιναν, όμως ο Ζάεφ, απαντώντας σε ερωτήσεις δημοσιογράφων κατά την επίσκεψή του στην κομμόπολη Νεγκότινο δήλωσε ότι τρία από τα επτά θέματα που έχουν τεθεί στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και σχετίζονται με το σύνολο του ονοματολογικού έχουν κλείσει. Όταν ρωτήθηκε ποια είναι αυτά τα τρία ζητήματα, απάντησε πως είναι «τα ευκολότερα», χωρίς να δώσει λεπτομέρειες. Δεν παρέλειψε, πάντως, να επαναλάβει ότι αναζητείται μια «αξιοπρεπής» λύση που θα παίρνει υπόψη της «ζητήματα που αφορούν την εθνική ταυτότητα». Σε ό,τι αφορά το σχέδιο συμφωνίας που ετοιμάζει ο Κοτζιάς, ο Ζάεφ φρόντισε να υποβιβάσει τη σημασία του, χαρακτηρίζοντάς το ως ένα από τα εργαλεία της διαπραγμάτευσης,

ένα από τα σχεδιαγράμματα που γίνονται για πιθανές λύσεις: «Ενα από αυτά τα σχεδιαγράμματα είναι και το σχέδιο-εκδοχή διεθνούς συμφωνίας μεταξύ των δύο χωρών, η οποία στο τέλος ελπίζουμε ότι θα κυρωθεί από το κοινοβούλιο. Να μην ξεχνάμε όμως πως, ό,τι και να συζητείται σε διμερές επίπεδο, υπουργικό ή πρωθυπουργικό, επιστρέφουμε στον κ. Νίμιτς, επειδή η διαδικασία τελεί υπό την αιγίδα του ΟΗΕ και στο τέλος πρέπει να έχει νομικά-τυπικά επακόλουθα στον ΟΗΕ».

Ο Κοτζιάς δεν έδειξε την ίδια αισιοδοξία με τον Ζάεφ. Είπε χαρακτηριστικά ότι «είναι μια αισιόδοξη έκφραση του κ. Ζάεφ, αλλά κάθε αισιοδοξία είναι θετική», ενώ όταν ρωτήθηκε αν συμμερίζεται την αισιοδοξία του απάντησε ότι «θα ήθελε να είναι έτσι». Σε συνέντευξή του στο Reuters το 'ριξε στην... ποίηση (επιπέδου Κοτζιά, φυσικά): «Σήμερα δεν πάμε να βαφτίσουμε αυτό το κράτος. Αυτό το κράτος εμπεριέχει τη λέξη Μακεδονία και μάλιστα για 140 κράτη χωρίς επιθετικό προσδιορισμό. Σήμερα, αυτό που κάνουμε είναι ο γάμος. Είναι σαν μια ωραία κυρία που έρχεται στο γάμο και αναρωτιέται εάν στο επίθετό της

θα προσθέσει το επίθετο του ανδρός της!».

Στη γραμμή αυτή είχε κινηθεί και ο Τσίπρας μιλώντας στην ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ, όπου είπε μεταξύ των άλλων: «Ούτε αυτή ούτε οποιαδήποτε άλλη κυβέρνηση δεν αντιμετωπίζει τέτοιο δίλημμα. Το όνομα Μακεδονία η Ελλάδα το έχει αποδεχθεί εδώ και πολλά χρόνια. Το αποδέχθηκε με την αποδοχή της ονομασίας τους ως ανεξάρτητο κράτος μετά τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Της προσωρινής ονομασίας πΓΔΜ. Αυτό που καλείται μέσα από διαπραγμάτευση η χώρα δεν είναι να δώσει κάτι που έχει δοθεί από κάποιους άλλους, αλλά να πάρει πίσω. Να σταματήσουν οι γείτονες να χρησιμοποιούν τον όρο Μακεδονία χωρίς προσδιορισμό. Να τους πείσει να δώσουν πίσω σύμβολα και ονόματα που δεν τους ανήκουν. Και έγιναν σημαντικά βήματα, όπως με την μετονομασία του αεροδρομίου. Και να σταματήσουν τις αλυτρωτικές αναφορές. Δεν θα είναι εύκολη η διαπραγμάτευση, είναι όμως ο μόνος δρόμος».

Ο Μητσοτάκης από τη μεριά του, στο περιθώριο της Διάσκεψης Ασφαλείας του Μονάχου, έδωσε συνέντευξη στο Politico, στην οποία δήλωσε:

«Θα πρέπει να υπάρξει λύση πακέτο. Όλα τα ζητήματα θα πρέπει να λυθούν ταυτόχρονα. Δεν είναι μόνο το όνομα, είναι ο αλυτρωτισμός, είναι το ζήτημα της αλλαγής των σχολικών βιβλίων, και είναι εν τέλει και η συνταγματική αναθεώρηση, ώστε να διασφαλίσουμε πως ό,τι συμφωνηθεί θα αποτυπώνεται στο Σύνταγμα της χώρας». Και συμπλήρωσε: «Αν δεν προτίθενται να αλλάξουν το Σύνταγμα τους τώρα, εμείς, ως κόμμα, δεν πρόκειται να μπούμε σε συζητήσεις».

Η στάση του Μητσοτάκη δεν αποτέλεσε έκπληξη. Εκπληξη ήταν η διαρροή του Μαξίμου, σύμφωνα με την οποία ο Τσίπρας είπε στη Μέρκελ (με την οποία επικοινωνήσε τηλεφωνικά ενόψει της επίσκεψης Ζάεφ στο Βερολίνο) πως δεν πρόκειται να υπάρξει συμφωνία αν οι γείτονες δεν αλλάξουν το Σύνταγμά τους. Αυτό είναι στροφή σε σχέση με την τοποθέτηση Κοτζιά «το Σύνταγμα στην ώρα του», που έπαιρνε υπόψη την αδυναμία της κυβέρνησης Ζάεφ να αλλάξει το Σύνταγμα της χώρας της. Είτε πρόκειται για στροφή της κυβερνητικής πολιτικής (στην κατεύθυνση που υποδεικνύουν ΝΔ και Περισσός) είτε πρόκειται για προπαγανδιστική μπλόφα, το γεγονός είναι πως η Μέρκελ υποδέχτηκε τον Ζάεφ ως «πρωθυπουργό της Μακεδονίας» και επανέλαβε πολλές φορές τη λέξη «Μακεδονία» και το επίθετο «μακεδονικός-ή-ό» στις δηλώσεις της.

Εχουμε και τον Καμμένο που στη μεταμεσονύχτια ομιλία του στη Βουλή για το σκάνδαλο Novartis διαβεβαίωσε τον Λεβέντη ότι θα κάνει τα πάντα για να σταματήσει τη συμφωνία, όμως προεξόφλησε ότι δε θα υπάρξει συμφωνία, γιατί «για να κάνουν τις συνταγματικές αλλαγές αυτοί θέλουν δέκα χρόνια!» Ξέρει κάτι ή να το αποδώσουμε στο... τσακίρ κέφι που φανερά βρισκόταν;

Οι ομάδες της αστικής Δικαιοσύνης στα χαρακώματα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3

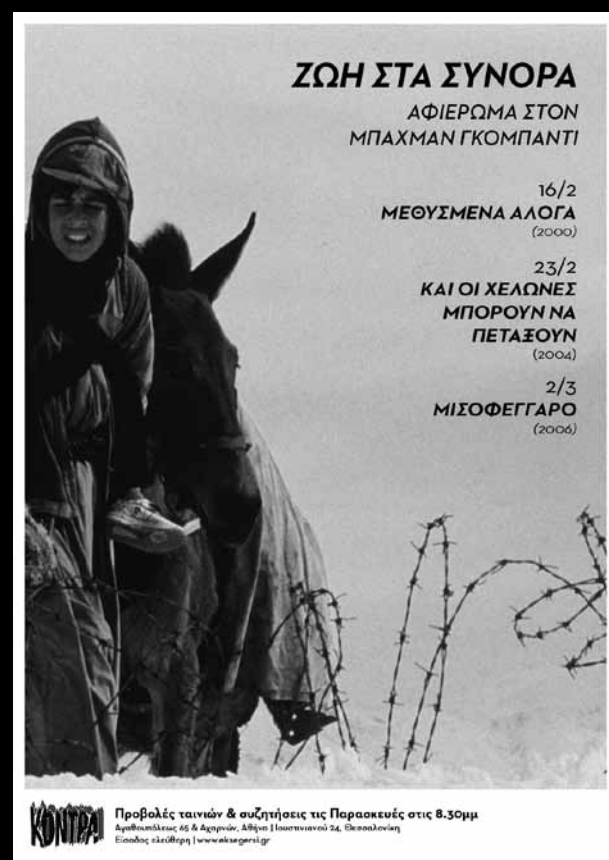
σύγκλησής της» (για το τελευταίο θυμισε ότι στην υπόθεση της Χρυσής Αυγής «το Εφετείο όρισε ειδικό εφέτη-ανακριτή, ενώ αρχικά την ανάκριση διεξήγαγε ανακριτής Διαφθοράς του Πρωτοδικείου Αθηνών»). Η ΕΔΕ επιτέθηκε και σε «μερίδα του Τύπου» (την ΕφΣυν δηλαδή), χαρακτηρίζοντας «εντελώς ακατανόητες και στερούμενες κοινής λογικής τις αναφορές περί απόπειρας συγκάλυψης της υπόθεσης εάν αυτή ανατεθεί σε εφέτη-ανακριτή». Και κατέληξε: «Σε κάθε περίπτωση η αποκλειστική κρίση για ένα τέτοιο ζήτημα ανήκει στους δικαστές του Εφετείου και κανείς δεν δικαιούται να προβαίνει σε υποδείξεις για την άσκηση ή μη του δικαιοδοτικού τους καθήκοντος».

Καταλαβαίνοντας τη «χοντράδα» της Θάνου, η οποία σίγουρα εξερέθισε αρκετούς εφέτες και ήταν βούτυρο στο ψωμί της αντίπαλης παράταξης, το Μαξίμου προσπάθησε να κατεβάσει τους τόνους, με τον Τζανακόπουλο να βγαίνει στο κομματικό ραδιόφωνο και να δηλώνει ότι «δεν προβλέπεται κάτι τέτοιο από τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας» (ορισμός εφέτη ανακριτή), αλλά «από εκεί και πέρα, ο τρόπος με τον οποίο ο κάθε δικαστής επιλέγει να κινηθεί στο εσωτερικό του Δικαστικού Σώματος, είναι δικό του θέμα».

Μάλλον, όμως, ήταν αργά. Ισως τη στιγμή που μιλάμε οι απαραίτητες υπογραφές να έχουν μαζευτεί. Και μάλλον αυτοί που μαζεύουν τις υπογραφές έχουν εξασφαλισμένη την πλειοψηφία στην Ολομέλεια του Εφετείου Αθηνών, ώστε να πάρουν την υπόθεση από τον ανακριτή Διαφθοράς (κομμάτι του δικαστικού μηχανισμού που φαίνεται πως ελέγχει ο Παπαγγελόπουλος) και να τη δώσουν σε εφέτη ειδικό ανακριτή, δηλαδή σε μηχανισμό που ελέγχουν οι γαλαζοπράσινοι. Ετσι, αν οι Τσιπροκαμμένοι κλείσουν άρον-άρον τις διαδικασίες στην «προανακριτική» της Βουλής, στέλνοντας τη δικογραφία στον δικαστικό μηχανισμό, για να ερευνήσει και το αδίκημα της δωροληψίας, η δικογραφία θα πάει στα χέρια ανακριτών που δεν ελέγχονται από τον Παπαγγελόπουλο.

Θα δούμε σίγουρα αρκετά ακόμα επεισόδια, στα οποία θα πρωταγωνιστούν τα στρατόπεδα του δικαστικού μηχανισμού. Προς το παρόν σημειώνουμε την εμφάνιση αυτών των στρατοπέδων, με τους διακριτούς ρόλους. Οχι τίποτ' άλλο, αλλά για να μην υπάρχουν άνθρωποι που τρώνε το παραμύθι της «ανεξαρτησίας». Θυμηθείτε ότι αυτός ο ίδιος μηχανισμός έστειλε τον «τελειωμένο» Τσοχατζόπουλο στη φυλακή, αλλά έκρινε ότι δεν υπήρξε σκάνδαλο του Βατοπεδίου!

Προβολές και συζητήσεις

«Στη γειτονιά μου, υπήρχαν τρία κορίτσια που ονομάζονταν Σε-νούρ (σύνορο). Και πάντοτε αναρωτιόμουν γιατί το όνομά τους ήταν Σύνορο. Αργότερα κατάλαβα ότι ήταν μέρος της κουλτούρας μας». Με αυτά τα λόγια, ο κουρδοϊρανός σκηνοθέτης Μπαχμάν Γκομπαντί ξεκίνησε να περιγράφει την ιδιαίτερη σχέση του λαού του με τα σύνορα σε συνέντευξή του στο περιοδικό Offscreen, το 2009.

Γεννημένος το 1968 στο ιρανικό Κουρδιστάν, κοντά στα σύνορα με το Ιράκ, ο Γκομπαντί είναι ο πρώτος κινηματογραφιστής που σύστησε στο ευρύ κινηματογραφικό κοινό τον κουρδικό λαό, δημιουργώντας για πρώτη φορά ταινίες στην κουρδική γλώσσα. Ενα λαό σπαρμένο σε τέσσερις χώρες της μέσης Ανατολής, χωρίς αναγνωρισμένη πατρίδα, εγκλωβισμένο σε ορατά και αόρατα σύνορα, υφιστάμενο συνεχείς διώξεις από τους κυρίαρχους κρατικούς εθνικισμούς, αγωνιζόμενο με υποσχέσεις και προδοσίες από όψιμους και πρόσκαιρους «ευεργέτες».

Μέσα από τις ταινίες του Γκομπαντί προβάλλουν οι συνθήκες ζωής των συμπατριωτών του στις επικράτειες των χωρών που κατοικούν (π.χ. Ιράν, Ιράκ) αλλά και στη συνεχή αναμέτρησή τους με τα παντός είδους σύνορα (πολιτικά, εθνικά, θρησκευτικά κτλ.) που τους περιτριγυρίζουν. Ο σκηνοθέτης καταφέρνει να παρουσιάζει τις σκληρότερες ιστορίες με τρόπο καθημερινό. Η φρίκη και η καταπίεση, που αποτελούν γροθιά στο στομάχι για τον δυτικό θεατή, αποτελούν καθημερινότητα για τους περισσότερους ήρωες των ταινιών του.

Οι τρεις ταινίες του αφιερώματος στο Ιράν έχουν υποστεί λογοκρισία ή και απαγόρευση, ενώ έχουν βραβευτεί σε διεθνή κινηματογραφικά φεστιβάλ (Κάννες, Σικάγο, Σαν Σεμπαστιάν κ.ά.).

-Παρασκευή 02/03/2018-

ΜΙΣΟΦΕΓΓΑΡΟ

(Nîwe Mang, Ιράν-Ιράκ-Αυστρία-Γαλλία, 2006, 106')

Σκηνοθεσία, σενάριο: Μπαχμάν Γκομπαντί

Φωτογραφία: Νάιτζελ Μπλακ, Κράιτον Μπόουν

Μουσική: Χοσεΐν Αλιζαντά

Παραγωγή: Μπαχμάν Γκομπαντί, Σάιμον Φιλντ, Αμπάς Γκαζαλί, Κιθ Γκρίφιθς, Μπιέρουζ Χασεμιάν, Χέντιε Τεράνι

Ηθοποιοί: Ισμαήλ Γκαφαρί, Αλά-Μοράντ Ραστιάν, Φαρζίντ Σαμπούνι, Χέντιε Τεράνι, Γκολσίφτε Φαραχανί

Παρασκευές στις 8:30

Είσοδος ελεύθερη

Αθήνα:

Αγαθούπολεως 65

Θεσσαλονίκη: Ιουστινιανού 24

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαοχτώ
παρόν και μέλλον: σκότος πηχτό

Ηταν 24 Φλεβάρη του 1948 όταν έφτανε στην Αθήνα ο αμερικανός στρατηγός Βαν Φλιτ, για «να βοηθήσει τις κυβερνητικές δυνάμεις στην αντιμετώπιση των ανταρτών». Κι εκείνες, δουλικές όπως πάντα, τον προσκύνησαν και του είπαν «στρατηγέ ιδού ο στρατός σας».

Μη ξεχάσουμε (μύζα χάσουμε): Τη Δευτέρα (26 Φλεβάρη) κλείνει τα 64 χρόνια του ο κουμπάρος του Βούδα της Ραφήνας, ο πολυχρονεμένος σουλτάνος της γείτονας, ο εκκαθαριστής δικαίων τε και αδικιών.

Με την προσήκουσα επισημότητα και με παρελάσεις (ποια κατάργηση ρε;) σε όλη τη χώρα, απουσία των πεφωτισμένων πολιτικών ταγών του έθνους και όχι μόνον και ω χειμώνων, εορτάσθηκε το καρναβάλι εις την μακάρια Μπανανία. Καθιστώντας και πάλι επίκαιρη την έτσι κι αλλιώς διαχρονική Κεφαλογιάνναιο ρήση «είμαστε όλοι καραγκιόζηδες».

Ανεβασμένη σ' ένα πολεμικό-καρναβαλικό άρμα η λαϊκή μούσα, γράφει δίστιχα και τετράστιχα σε απλή, μπερδεμένη γλώσσα και τα πετάει ως ξεχασμένες σερπαντίνες και κομφετί:

Πέρασαν οι αποκριές, πάει το καρναβάλι
και ο ερίδατος γυρνά πάντα στο ίδιο χάλι.
Ούτε μεταμφιέστηκε. Αλλά και τι πειράζει;
Αν είσαι πάντα μασκαράς καθόλου δεν σε νοιάζει.

Τέτοια ανεξάντλητη συλλογή κι ούτε μία στολή δεν έβαλε ο Πάνος! Ούτε ένα τζάκετ ο Αλέξης! Ούτε ένα ντεκολτέ ή μια μαντίλα η Μπέτυ! Ούτε ένα φωσφορίζε συνολάκι η Ζωή! Μα να μη δίνουν το καλό παράδειγμα στο ποίμνιο;

Κι ύστερα ήρθε η Σάρα, Κωστή. Κι ύστερα ήρθε η σαρακοστή. Κι ύστερα ήρθαν οι μέλισσες. Και οι χριστιανοί νηστεύουν, όπως άλλωστε όλο το χρόνο πια, πρόθυμοι σε νηστείες και στερήσεις για να έχουν τα πάντα οι πεφωτισμένοι ηγέτες και να μη δυσραστηθούν.

«Αιώνες δεν απόστασες να γέρνεις σαν το νωθρό το βόδι στο ζυγό / να σου θερίζουν άλλοι ό,τι εσύ σπέρνεις, αργούς να τρέφεις στάζοντας ιδρώ; / Να χύνεις αίμα αυτούς για να πλουταίνεις, να τους υψώνεις σκύβοντας στη γη / κι εσύ να λαχταράς, να μη χορταίνεις και το πικρό σου το ξερό ψωμί (Κ. Χατζόπουλος - «Ένα παραμύθι»).

Το πρόβλημα δεν είναι μόνο οι μισθοφόροι του κεφαλαίου αλλά -περισσότερο- οι άμισθοι υπηρέτες και χειροκροτητές του. Οι εθελοντές γενίτσαροι, οι «πλανημένες» μάζες, ανέκαθεν πλανημένες, αφημένες, αδιάφορες και με μια μεταφυσική αγάπη προς ό,τι τους προξενεί βλάβη και βολική αφορμή να τα φορτώνουν όλα εκεί...

Ποιος είδε τέτοιο πόλεμο, να πολεμούν τα λόγια
ώσπου στο τέλος να γενούν χάντρες για κομπολόγια.
Φεύγει ο κουτσοφλέβαρας και έρχεται ο Μάρτης
ζέστη, φαί δεν έχουμε, μα έχουμε «Novartis».

Επανέρχεται η αναπάντητη απορία: γιατί λέγεται «δήμος Αθηναίων» κι όχι Αθήνας, όπως οι άλλοι λέγονται Θεσσαλονίκης, Κοζάνης και όχι Θεσσαλονικέων ή Κοζανιτών. Λαοκρατία έχετε εκεί;

Έχει πάντως μια μανία με τους «αυτοαποκαλούμενους αναρχικούς» ο αυτοαποκαλούμενος «Ριζοσπάστης», εφημερίδα του αυτοαποκαλούμενου «κομμουνιστικού» κόμματος που απευθύνεται σε μερίδα αυτοαποκαλούμενων «αριστερών» και επαγγέλλεται την αυτοαποκαλούμενη «επαναστατική ανατροπή» του πολιτικού σκηνικού!...

«Οι άνθρωποι δείχνουν αυξανόμενο πάθος για τα υποκειμενικά πράγματα κι έχουν χάσει κάθε έννοια σύνδεσης μεταξύ της προσωπικής τους ζωής και της ευρύτερης κοινωνίας. Η προσωπική εμπειρία και μόνο δίνει νόημα στη ζωή τους και θεωρούν την προσωπική ζωή σαν ένα τελείως υποκειμενικό φαινόμενο που έχει έννοια μόνο για το άτομο» (Eli Zaretsky - «Καπιταλισμός, οικογένεια και προσωπική ζωή»).

Κάποια (ακρο)δεξιά και φιλο-μιλιταριστικά μέσα «ενημέρωσης» διοχέτευσαν την «εϊδήση» ρίχνοντας λάδι στη φωτιά, κάποιοι πρόθυμοι «τσίμπησαν» και το όργιο της παραπληροφόρησης για τουρκική άσκηση στον Εβρο απλώθηκε έντεχνα και ενορχηστρωμένα. Μόνο που η άσκηση έγινε στα τουρκοβουλγαρικά σύνορα. Και όχι στον Εβρο, αλλά λίγο πιο μακριά και σε λίμνη...

Ο πλάτανος θέλει νερό κι η λεύκα θέλει αγέρα
και οι φασίστες τις κλοτσιές δέκα φορές τη μέρα.

Υπουργός άνευ αρτοφυλακείου γίνεται; Δεν γίνεται. Ναι, βέβαια, καταλαβαίνουμε, η δέουσα εξασφάλιση για τα γεράματα.

Κοκκινοσκουφίτσα

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Να τσακίσουμε το αυγό του φιδιού

Η συντριπτική πλειοψηφία όσων ασχολούνται με το ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο συμφωνεί αφενός ότι η πορεία απαξίωσής του συνεχίζεται και αφετέρου ότι η αλλαγή ηγεσίας στην Ελληνική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία (ΕΠΟ), όχι μόνο δεν καλυτέρεψε την εικόνα του αλλά αντίθετα χειροτέρεψε την κατάσταση, αφού όξυνε τις αντιθέσεις και τις αντιπαράθεσεις ανάμεσα στα αντιμαχόμενα στρατόπεδα που συγκρούονται για να αποκτήσουν τον έλεγχο της ποδοσφαιρικής «παράγκας».

Ασορτί με την κατάσταση απαξίωσης του ελληνικού επαγγελματικού ποδοσφαίρου είναι η παρουσία του Κούγια στα ποδοσφαιρικά δρώμενα. Με αφορμή τις δηλώσεις του, μετά το τέλος του αγώνα της ομάδας του με τον Παναθηναϊκό, στον οποίο οι πράσινοι κατάφεραν να πετύχουν την πρώτη εκτός έδρας νίκη τους στο πρωτάθλημα, μπορούμε να έχουμε μια εικόνα για την πορεία της σύγκρουσης των αντίπαλων στρατοπέδων που ερίζουν για να αποκτήσουν την κηδεμονία στο παρασκήνιο. Ο ιδιοκτήτης της Λάρισας για μια ακόμη φορά κατάφερε να συγκεντρώσει επάνω του τα φώτα της δημοσιότητας με τις δηλώσεις του, ικανοποιώντας αφενός την ανάγκη του για προβολή και στέλνοντας αφετέρου τα «μηνύματα» που ήθελε.

Αρχικά επιτέθηκε στην πράσινη ΠΑΕ, γιατί στην ανακοίνωσή της πριν τον αγώνα τόνιζε ότι θεωρεί προσβολή για την ιστορία της Λάρισας την παρουσία του Κούγια στο τιμόνι της. Επίσης, επιτέθηκε και στον προπονητή των πράσινων Μαρίνο Ουζουνίδη για τις δηλώσεις του στην αναμέτρηση των δυο ομάδων στον πρώτο γύρο του πρωταθλήματος (ο Ουζουνίδης είχε τότε πει ότι η νίκη των πράσινων ήταν δίκαιη). Στη συνέχεια, αφού έκανε μια μίνι ιστορική αναδρομή στην ιστορία της ΑΕΛ και την οικονομική και διοικητική κατάσταση που βρισκόταν όταν ανέλαβε την ηγεσία της, ανακοίνωσε ότι στις 27/2 θα μιλήσει με ονόματα για όλους αυτούς που έχουν αποφασισει να υποβιβάσουν την ΑΕΛ. Προς το παρόν, αρκέστηκε να τονίσει ότι είναι αρκετοί αυτοί που δε θέλουν να ασχολείται με το ποδόσφαιρο και ότι ο στόχος του είναι με τη βοήθεια της διαιτησίας να μην κάνουν κακό στη θεσσαλική ομάδα, ενώ ταυτόχρονα φωτογράφησε τον ισχυρό παράγοντα που κινεί τα νήματα εναντίον του.

Το απόσπασμα από τις δηλώσεις του είναι χαρακτηριστικό: «Ξέρω τι έχουν στο μυαλό τους και θα συναντήσουμε ξανά δι-

αιτητή σαν το σημερινό. Ομως τα πράγματα θα είναι καλύτερα και είμαι βέβαιος πως όλοι θα καταλάβουν ότι υπάρχει ένας άνθρωπος που χωρίς να κάνει λαθρεμπόριο καυσίμων, τσιγάρων και παράνομες πράξεις, που εργάζεται 44 χρόνια ως κορυφαίος δικηγόρος και διαθέτει τα εισοδήματά του για το ποδόσφαιρο, χωρίς να υπάρχει μια βρωμιά, είναι πολύ σκληρός για να υποκύψει». Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Κούγιας παρεμβαίνει στα δρώμενα του ελληνικού ποδοσφαίρου με δηλώσεις που ξέρει ότι θα προκαλέσουν. Αυτό το κάνει συνειδητά για να στείλει μηνύματα προς τα αντιμαχόμενα στρατόπεδα. Εχοντας περάσει από αρκετές ομάδες (Αρης Πετρούπολης, Ηρακλής, ΠΑΣ Γιάννενα, Παναχαϊκή) και έχοντας διαχρονικά ενεργό ρόλο στις διεργασίες για τον έλεγχο της ποδοσφαιρικής «παράγκας», για τη συντριπτική πλειοψηφία των φιλάθλων αποτελεί μέρος του προβλήματος και όχι μέρος της λύσης. Μπορεί σήμερα να βρίσκεται στο στρατόπεδο των χαμένων ή απλά να μην έχει βρει διαύλους επικοινωνίας με αυτούς που κινούν τα νήματα και καθορίζουν τις εξελίξεις και

γι' αυτό το λόγο να «ζορίζεται», όμως υπήρχαν εποχές που ήταν με την πλευρά των νικητών και απολάμβανε τα «προνόμια» που τώρα αναπολεί.

Δεν έχουμε τα δεδομένα για να μπορούμε να πούμε με σιγουριά αν ο στόχος του είναι να παίξει το ρόλο του «λαγού» και μιλάει εξ ονόματος του στρατοπέδου του ή αν επιχειρεί να στείλει το μήνυμα ότι είναι πρόθυμος να «αυτομολήσει» και παζαρεύει ως αντάλλαγμα την εξασφάλιση της παραμονής της ομάδας του στη μεγάλη κατηγορία. Από τις δηλώσεις του αυτό που θα πρέπει να κρατήσουμε είναι ότι πλησιάζοντας προς το τέλος της αγωνιστικής περιόδου, η διαμάχη στην κορυφή του ποδοσφαίρου ο οικοδομήματος ανάμεσα σε Σαββίδη, Μελισσανίδη και Μαρινάκη έχει «κατέβει» προς τα κάτω και επηρεάζει τους υποστηρικτές της κάθε πλευράς. Αν θυμηθούμε την περσινή χρονιά, η Λάρισα από το πουθενά βρέθηκε ένα βήμα πριν τον υποβιβασμό και σώθηκε κυριολεκτικά την τελευταία στιγμή. Ο Κούγιας είναι χρόνια στο κουρμπέτι και μπορεί να καταλάβει τι του ετοιμάζουν. Προσπαθεί, λοιπόν, κάνοντας

θόρυβο, να ανατρέψει τη δυσμενή κατάσταση που βρίσκεται η ομάδα του. Στα υπέρ του, εκτός από το «ειδικό βάρος» που έχει στο ποδοσφαιρικό οικοδόμημα η θεσσαλική ομάδα, θα πρέπει να συνυπολογίσουμε ότι το έμφυχο δυναμικό που διαθέτει είναι καλύτερο και πιο ποιοτικό σε σχέση με τις ανταγωνιστικές της ομάδες, καθώς και το σχετικά εύκολο αγωνιστικό πρόγραμμα, αφού η Λάρισα θα υποδεχτεί Πλατανιά, Παναιτωλικό, Λαμία και Κέρκυρα.

Εν αναμονή των «αποκαλύψεων» του, θα κλείσουμε σχολιάζοντας τη συνέπεια λόγων και έργων του Κούγια. Στις δηλώσεις του έκανε ειδική μνεία και κάλυψε πλήρως τον προπονητή της ομάδας από κριτικές για κακή διαχείριση και λάθη στον αγώνα με τον Παναθηναϊκό: «Ίσως σήμερα φοβηθήκαμε το παιχνίδι πολύ περισσότερο, ίσως ο Ουζουνίδης διάβασε καλύτερα το παιχνίδι από το δικό μας προπονητή. Αυτό είναι κάτι που το συζητάμε μεταξύ μας και δεν κρυβόμαστε. Έχουμε ένα παιδί που είναι καθαρό. Κι ο Ηλίας Φουντάνης καταλαβαίνει κι ο ίδιος όταν κάνει λάθος. Έχουμε εξαιρετικά παιδιά στα αποδυτήρια. Κι ευτυχώς έχουν γνώση οι φύλακες. Η ΑΕΛ είναι σε καλά χέρια». Δυο μέρες μετά, ο Ηλίας Φουντάνης έμαθε από το Internet την απόλυσή του και ενώ λίγο πριν είχε γευματίσει παρά με τον Κούγια συζητώντας θέματα που αφορούσαν την αγωνιστική κατάσταση της Λάρισας!

Κος Πάπιας

rapias@eksegersi.gr

ΥΓ. Στο προηγούμενο φύλλο αναφερθήκαμε στην έντονη κινητικότητα που υπάρχει στις τάξεις των οπαδικών στρατών και στον προβληματισμό των μπάτσων για την έξαρση της οπαδικής βίας εκτός των γηπέδων. Την περασμένη Τετάρτη, με αφορμή τον αγώνα βόλεϊ Εθνικός Πειραιώς-Παναθηναϊκός, ομάδα περίπου 100 κρανοφόρων επιτέθηκε πετώντας μολότοφ, πέτρες και άλλα αντικείμενα στο σύνδεσμο του Ολυμπιακού στην Καλλιθέα (ο συγκεκριμένος σύνδεσμος θεωρείται από τους πιο δυναμικούς), προκαλώντας υλικές ζημιές στο κτίριο και στα αυτοκίνητα που ήταν παρκαρισμένα στην περιοχή των επεισοδίων. Η επίθεση θεωρείται απάντηση στην ενέδρα που είχαν στήσει οι ερυθρόλευκοι οπαδοί στους οπαδούς του Παναθηναϊκού στο Μετς, στον αγώνα του πρώτου γύρου ανάμεσα στους πράσινους και τον Εθνικό, και στα οπαδικά στέκια κυκλοφορούν φήμες για πιο δυναμική αντιπαράθεση των δυο πλευρών προσεχώς.

Αποθραυσμένοι από το φούντωμα του εθνικισμού και τις αβάντες που τους κάνουν οι μπάτσοι, οι φασίστες αποφάσισαν να κάνουν αισθητή την παρουσία τους. Το Σάββατο 17/2 επιτέθηκαν σε παίχτες και οπαδούς της αυτοοργανωμένης ερασιτεχνικής ομάδας Προοδευτική Εκρηξη Τούμπας, λίγο μετά τη λήξη του αγώνα με τις Ελπίδες Σταυρούπολης. Στην επίθεση συμμετείχαν 30-40 φασιστικά καθάρματα, που απωθήθηκαν από τους παρευρισκόμενους (υπήρξαν και δύο τραυματίες), ενώ μόλις έγινε γνωστό το περιστατικό στο γήπεδο της Σταυρούπολης μαζεύτηκαν αρκετοί αλληλέγγυοι που αποχώρησαν μαζί με την ομάδα. Στην ανακοίνωση της Προοδευτικής τονίζεται ότι η επίθεση έγινε με αφορμή το «Μακεδονικό» και ήταν προσχεδιασμένη και στοχευμένη, γιατί η ομάδα της Τούμπας έχει αντιφασιστικά, αντιρατσιστικά και αντισεξιστικά χαρακτηριστικά και έντονη πολιτική δράση. Επίσης, με αφορμή κάποιες ιστοσελίδες που ανέφεραν ότι οι φασίστες είχαν διακριτικά του ΠΑΟΚ, από την ομάδα της Τούμπας ξεκαθαρίστηκε ότι ακόμα και αν υπάρχει οπαδική ιδιότητα των επιτιθέμενων, η επίθεση ήταν ξεκάθαρα φασιστική και ως τέτοια θα πρέπει να αντιμετωπιστεί.

Η απάντηση στους φασίστες ήταν άμεση. Το βράδυ του Σαββάτου πραγματοποιήθηκε πορεία διαμαρτυρίας στους δρόμους της Σταυρούπολης. Την επόμενη μέρα (Κυριακή 18/2) έγινε αντιφασιστική πορεία στην Κάτω Τούμπα και οι συμμετέχοντες (περισσότεροι από 100 άτομα) κατέληξαν στο κλειστό του Αγίου Θεράποντα όπου πραγματοποιήθηκε φιλικός αγώνας βόλεϊ με την αυτοοργανωμένη ομάδα της Λάρισας, τον Μαρίνο Αντύπα (η φωτογραφία είναι από το συγκεκριμένο παιχνίδι). Με αυτό τον τρόπο έγινε ξεκάθαρο ότι η πολιτική και αντιφασιστική δράση των μελών και των φίλων της Προοδευτικής θα συνεχιστεί και η οποιαδήποτε φασιστική απειλή θα αντιμετωπιστεί δυναμικά.

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

**Δεν πρέπει να ξεχνάμε
Οτι η συνηθισμένη απαισιοδοξία ως
Προς τους δεσμούς μας με τη μάζα
Σκεπάζει πολύ συχνά σήμερα αστικές
Ιδέες σχετικά με το ρόλο του προλεταριάτου
Στην επανάσταση («Δύο τακτικές...»)**

**Un LEXIQUE MACEDONIEN DU XVIe SIECLE par CIRO GIANELLI avec la collaboration de
ANDRE VAILLANT - PARIS INSTITUT D' ETUDES SLAVES DE L' UNIVERSITE DE PARIS - 1958 (η
γλώσσα ενός «ανύπαρκτου» έθνους...)**

**«Οι δολοφονικές σφαίρες των τρομοκρατών είχαν στόχο τη δημοκρατική ομαλότητα, την
κάθαρση της δημόσιας ζωής και την απαραίτητη λαϊκή ομοψυχία». Η ΑΥΓΗ, 27/9/1989**

► «Την Παρασκευή 23 Φλεβάρη... θα περιοδεύσει η Γιούλη Αγγελοπούλου, μέλος της Τ.Ε. Μενιδίου - Φυλής του ΚΚΕ και δημοτική σύμβουλος Αχαρνών, στις 10 π.μ.... στο Α.Τ. Αχαρνών». Αδέρφια τους - μπάτσοι, πουλιά... (ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 21/2/2018, ΠΟΛΙΤΙΚΗ). Επίσης, «Τετάρτη, στις 9 π.μ., η Διαμάντω Μανωλάκου, μέλος της Κ.Ε. του ΚΚΕ και βουλευτής, θα επισκεφτεί τα ναυπηγεία Σκαρμαγκά για να συζητήσει με τους εργαζόμενους. - Στις 10 π.μ., στο Α.Τ. Ανω Λιοσίων». Οι «εργαζόμενοι» των σωμάτων ασφαλείας ή και «λαός κι αστυνομία, η δύναμη είναι μία»...

► Τα «στελέχη» των ενόπλων δυνάμεων αφορά η «αγάπη» του Περισσού (και η αγωνία του για τον συνδικαλισμό τους...) (βλέπε και άρθρο στο δισέλιδο του ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ (7-18/2/2018: «Για τους ένστολους»).

► Στις ιταλικές εκλογές, για τη Γερουσία, δικαίωμα ψήφου έχουν ΜΟΝΟ οι άνω των 25 ετών (το καθολικό εκλογικό δικαίωμα εν έτει 2018 πάει περίπατο...).

► «Ένα από τα θέματα είναι το θέμα των δασών, για το οποίο η ΠΕΕΑ έδωσε λύση με την πράξη 35 περί προστασίας, διοίκησης, διαχείρισης δασών και δασικών βοσκοτόπων. Η βασική σκέψη της ΠΕΕΑ ήταν όχι απλώς η διατήρηση των δασών, αλλά και η ανάπτυξη του δασικού πλούτου. Ο ρόλος αυτός ανατέθηκε στην Τοπική Αυτοδιοίκηση σύμφωνα με την πάγια θέση του κινήματος για τον αυξημένο ρόλο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης - που είναι όπως έλεγε η εισηγητική έκθεση, "και ο άμεσος ενδιαφερόμενος και δίνουμε το δικαίωμα στο λαό να ικανοποιεί τις ανάγκες του σε δασικά προϊόντα πάνω σε σχέδιο που θ' αποβλέπει στην ανάπτυξη των δασών και όχι στην καταστροφή τους". Με τη μεταρρύθμιση αυτή η ΠΕΕΑ δημιούργησε σοβαρή οικονομική βάση, χωρίς ουσιαστικά να παραβλάπτονται τα συμφέροντα του κράτους, αφού με τη ρύθμιση

αυτή αυξάνονταν τα έσοδα από τα οποία το δημόσιο θα έπαιρνε αυξημένο ποσοστό. Με την ίδια ρύθμιση η ΠΕΕΑ ταυτοποίησε και το δασοτεχνικό προσωπικό αναβαθμίζοντάς το από χωροφύλακα που ήταν και ερχόταν σε καθημερινή αντίθεση με τους αγρότες, σε επιστημονικό τους καθοδηγητή για την προστασία και την εκμετάλλευση του δάσους». (Θανάσης Τσουπαρόπουλος, «Οι λαοκρατικοί θεσμοί της Εθνικής Αντίστασης - ιστορική και νομική προσέγγιση», 1989).

► Θράσος χιλίων πιθήκων: «Αυτή η κυβέρνηση βάζει το καθήκον πάνω από τον εαυτό της. Δεν την κρατά κανείς». Κοτζιάς. Οι προσοχές που χτυπάει μπροστά στους «επιτροπείς» (και όχι μόνο) κινεζοποιώντας κι άλλο την αβάσταχτη οικονομική αιμορραγία της εργατικής τάξης, των πλατιών λαϊκών μαζών, φανερώνει πως ναι! το έργο εφ' ω ετάχθη το διεκπεραιώνει και με ιδιαίτερο ζήλο, μάλιστα.

► «Ζητώ εγγράφως να δικαστώ» - Μπουμπούκος σε έξαρση - κάτι σαν ιλαρά...

► Ενώ ο εκ της ΠΟΘΑ Κ. Κεχαγιόγλου δήλωσε στην ΑΥΓΗ πως επρόκειτο για «μια πρώτη καλή συνάντηση και αρκετά ελπιδοφόρα», η κυβερνητική εφημερίδα έδωσε τη «μετάφραση» της: «Κανόνες στις εργασιακές σχέσεις των θεάτρων» - προκοπές, όχι παίξε - γέλασε...

► Σαλμάς: «καθαρά χέρια». Μας θύμισε κάποιον Λαδά...

► Ο Γκουκλίδης δηλώνει: «Πε-

Η Αλήθεια για τους Σλαβομακεδόνας
Ο ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΣ ΑΝΕΛΗΤΟΣ ΔΙΟΓΜΟΣ ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ

τύχαμε τους δημοσιονομικούς μας στόχους για τρίτη συνεχή χρονιά». Ανευρυθρίαστα, στο φως χιλιάδων νεόφτωχων και κατάφτωχων. Μ'λάρ ου γάι-δαρς...

► Με φανφάρες η «Στέγαση και εργασία για τους αστέγους» από την κυρία με τα γεμιστά και τον Χουλιαράκη. Οι φονείς συμπάσχουν...

► Τέτοια tempo, τέτοια mores!

► Να υπενθυμίσουμε στον Περισσό ότι οι ΕΠΟΝίτες και οι ΕΠΟΝίτισσες αγωνίστηκαν με το όπλο στο χέρι (και παρά πόδα) για το διώξιμο των χιτλεροφασιστών από τη χώρα σε συνθήκες ασφυξίας...

► Κάποιοι άνεργοι/ες θα μπορέσουν να δουν την (γούσου!) γενική δοκιμή του «Ρωμαίου και Ιουλιέττας» του Γκουνώ. Προσοχή! Όχι στις παραστάσεις! Στη δοκιμή... Καθαράματα.

► Για το άλμα επί κοντώ επαίρεται η ΑΥΓΗ: κοινώς πήδημα (άνευ σιέλου...).

► Και να τα αφιερώματα για τη «διάσπαση του ΚΚΕ» το 1968. Η πρώτη, αυθόρμητη ερώτηση που μας έρχεται στο νου είναι: τι ήταν αυτό που διασπάστηκε;

► Φιδέλ, ο γευσινγώστης (βλέπε www.monde-diplomatique.gr/?p=1683). Εις υγείαν του κουβανικού λαού...

► Ή όπως εύχεται ο Σπ. Παπαδόπουλος στον εαυτό του και τους συνδαιτυμόνες του σε κατάσταση ευθυμίας: Στην υγεία μας...

► Κι εμείς κυτάμε.

► Τι τους κυτάμε;

► Παλούκι και στουπί!

► Εντάξει, εντάξει! Υπερβολές!

► Όχι και πολύ...

► Αμάν! Γιαβρίμ'!

► Τι είπε ο στόμας του Μπουμπούκου; «Δεν θα κρυφτώ πίσω από παραγραφή» - Τσαμπουκάς εκ του ασφαλούς...

► Δηλαδή, ρε λεμέδες, οι κουκουλομάρτυρες όταν

δικάζονται μέλη και ένοπλες οργανώσεις λαϊκής αντιβίας ήταν Ο.Κ.;

► Σιχάματα!

► «Ως "πρωθυπουργός της Μακεδονίας" προσφώνησε τον Ζόραν Ζάεφ, η Μέρκελ». Προσέξτε «γλωσσική πράξη» από www.tovima.gr/world/article/?aid=944891.

► Τι car lóλη - δεσ είναι: ΕΦΚΑ και οι πωλητές της Σχεδίας. Οδοστρωτήρας δίκιου...

► Κάλπες στη Βουλή (πρόκριμα για τις κοινοβουλευτικές κάλπες;).

► «Υπό αστυνομική επιτήρηση 24 συμβολαιογραφικά γραφεία» - Το ΠΑΜΕ διοργάνωσε διαμαρτυρίες. Μπροστά στους «εργαζόμενους» των σωμάτων ασφαλείας; Αλλά είπαμε, λαός κι αστυνομία η δύναμη είναι μία...

► Fake.

► Τι κουμάσι ήταν ο Χρήστος Λαδάς που εκτελέστηκε το 1947; «Ο νόμος 509/1947, που εισηγήθηκε ο υπουργός Δικαιοσύνης Χ. Λαδάς, προέβλεπε τη διάλυση των οργανώσεων ΕΑΜ, ΚΚΕ και Εθνική Αλληλεγγύη, και το κλείσιμο των γραφείων τους... Επίσης επισημειώνταν βαριές ποινές (ισόβια και θανατική ποινή) για όσους προσπαθούσαν "διά βιαιών μέσων την ανατροπή του πολιτεύματος ή την απόσπασιν μέρους εκ του όλου της επικρατείας". Απαγορεύονταν οι συγκεντρώσεις όσων προπαγάνδιζαν τις παραπάνω ιδέες ή πρακτικές και η δημοσιοποίηση, διάδοσή τους από τον Τύπο. Οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι στρατιωτικοί και οι άνδρες των Σωμάτων Ασφαλείας που "προπαγανδίζουν κομμουνιστικές αρχές" απολύονταν οριστικά από την υπηρεσία τους... Η ενίσχυση του νομικού οπλοστασίου συνοδεύτηκε από αύξηση των συλλήψεων και των καταδικαστικών αποφάσεων εναντίον των οπαδών της Αριστεράς. Έτσι, το πρώτο εξάμηνο του 1948 οι καταδικασμένοι από έκτακτα Στρατοδικεία έφτασαν τους 1.547...» («Ελλήνων Ιστορικά», 19 - πολιτικές δολοφονίες).

Βασιλίας

οι τοίχοι έχουν φωνή

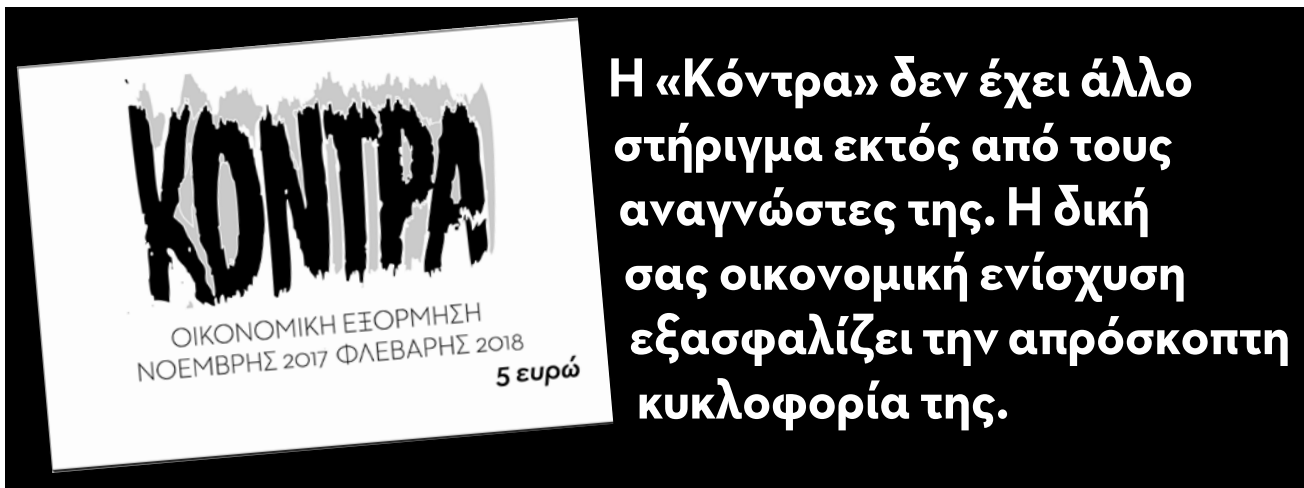
◆ Όσο ο Κόκκαλης και μετά ο Μαρινάκης ήλεγχαν την «παράγκα» στο ποδόσφαιρο, οι οπαδοί του Ολυμπιακού ήταν «Παναγίες». Μόνο «θρύλε θεέ μου» και τα παρόμοια. Καμιά κουβέντα ενάντια στις κυβερνήσεις, ό,τι χρώμα και να είχαν αυτές. Ο Μαρινάκης, μάλιστα, καθιέρωσε και το δόγμα no politica, για να μην παρεισφρύσουν στις κόκκινες κερκίδες τίποτα ομάδες που κάνουν αντιφασιστική ζύμωση. Μια χαρά τα είχε με τη Χρυσή Αυγή, δεν ήθελε να του τα χαλάσουν τίποτα «μυστήριον» αντιφασίστες οπαδοί (έχει και ο Ολυμπιακός τέτοιους, φυσικά). Με το που η «παράγκα» άλλαξε χέρια και πέρασε σε «ρωσικά», άρχισαν να βγαίνουν τα αντικυβερνητικά πανό στις κόκκινες εξέδρες. Αμα οι οπαδοί αρχίσουν να βρίζουν την κυβέρνηση, δε θα βρίζουν τον Μαρινάκη. Να τους πούμε ότι κυβέρνηση δε βγάζουν οι Ολυμπιακοί (ούτε οι οπαδοί καμιάς άλλης ομάδας); Μάλλον σε ότα μη ακούντων θα μιλήσουμε.

◆ Πρόκειται για ένα εικαστικό αριστούργημα σε τοίχο των Εξαρχείων. Φτιαγμένο έτσι που να το βλέπει κάθε περαστικός και όχι μόνο οι επισκέπτες ενός μουσείου ή μιας γκαλερί για χοντρά πορτοφόλια. Ούτε μπορεί να το πάρει κάποιος πλούσιος «συλλέκτης» και να το κλειδώσει σε μια καλά φρουρούμενη σάλα της έπαυλής του. Λυπούμαστε μόνο που το ασπρόμαυρο της έκδοσής μας δεν επιτρέπει να μεταφερθεί το έργο όπως ακριβώς έχει αποτυπωθεί στον τοίχο (έγχρωμο μπορείτε να το δείτε στην ιστοσελίδα μας). Και βέβαια, δε θα λεπτολογήσουμε από άποψη θεωρητικής πληρότητας το σύνθημά του (Poverty is the parent of revolution and crime = Η φτώχεια είναι ο γονιός της επανάστασης και του εγκλήματος).

◆ Τα πάντα εκσυγχρονίζονται. Μαζί και η τεράστια επιχείρηση «Εκκλησία». Προσέξτε πόσο σοφά προνοεί για το Σαββατοκύριακο των πελατών της, ώστε να μην τους φέρνει στο δίλημμα της επιλογής ανάμεσα σε διαφορετικά μαγαζιά. Σάββατο βράδυ κατά τις 10 πας αγρυπνία. Σχολάς κατά τις 12:30 και χωρίς τύψεις τραβάς όπου διψά η ψυχούλα σου. Ρέμο-Τάμτα, Κιάμο-Φουρέιρα ή σε όποιο άλλο από τα δίδυμα που προσφέρουν τα πολιτιστικά κέντρα. Κατά τις 6:30 φεύγεις, προλαβαίνεις την πρωινή λειτουργία και μετά πας για ύπνο. Κι αν αργήσεις δεν τρέχει τίποτα, προλαβαίνεις τη δεύτερη παράσταση.

Ο... μέγας φιλέλληνας επίτροπος Μοσκοβισί είχε προειδοποιήσει κατά την τελευταία επίσκεψή του στην Ελλάδα: «Εγώ μιλάω για την κατάλληλη μεταπρογραμματική εποπτεία και αυτή πρέπει να διασφαλίζει ότι, από τη μια πλευρά οι ελληνικές Αρχές θα είναι ελεύθερες να κάνουν τις επιλογές τους και, από την άλλη, ότι οι δεσμεύσεις που έχει αναλάβει η Ελλάδα θα υλοποιούνται. Σε ό,τι αφορά το ερώτημά σας περί καθαρής εξόδου ή ασφαλούς εξόδου, προτιμώ να

που δεν έχουν απορροφηθεί (πρόκειται κυρίως για το περρίσσευμα από την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών), ώστε να μπορούν να επιβληθούν και όροι (το περιβόητο conditionality).

Σ' αυτό το σχέδιο μάλλον δε θα έχει αντίρρηση και ο Ντράγκι, αφού θα πρόκειται για μια παραλλαγή της «προληπτικής γραμμής πίστωσης», στην οποία επιμένει η ΕΚΤ, χρησιμοποιώντας σαν ντουντούκα τον Στουρνάρα.

Ολ' αυτά ήδη συζητούνται

Προειδοποιητική τιμωρία από το Eurogroup

Προς γνώση και συμμόρφωση

χρησιμοποιήσω τον όρο επιτυχής ολοκλήρωση. Η Ελλάδα δεν βγαίνει από κάπου, ολοκληρώνει το πρόγραμμα». Μ' άλλα λόγια, δεν υπάρχει κάποια τομή ανάμεσα στη μνημονιακή και τη μεταμνημονιακή περίοδο. Ολοκληρώνεται ένα πρόγραμμα και συνεχίζεται η πολιτική που διαμορφώθηκε στη διάρκεια αυτού του προγράμματος.

Η Κριστίν Λαγκάρντ το είπε πιο ωμά, δείχνοντας κοροϊδευτικά τη γλώσσα της στην κυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ: «Υποθέτουμε ότι τον Αύγουστο το τρέχον πρόγραμμα θα τελειώσει. Μπορώ να αντιληφθώ το ότι η ελληνική κυβέρνηση θέλει να το γιορτάσει ως χειραφέτηση, αλλά η χώρα θα παραμείνει υπό επιτήρηση, θα πρέπει να τηρηθούν οι συμφωνημένοι κανόνες. Οι Ευρωπαίοι επένδυσαν πολλά χρήματα στην Ελλάδα και γι' αυτό έχουν δικαιολογημένο συμφέρον στο να συνεχίσει η Αθήνα τις μεταρρυθμίσεις και να υλοποιήσει όσα υποσχέθηκε». Μ' άλλα λόγια, ο Τσίπρας και η παρέα του θέλουν να στήσουν πανηγύρια, όμως αυτό αφορά τους ίδιους και τη σχέση τους με τους έλληνες ψηφοφόρους. Εμάς μας ενδιαφέρει να εξασφαλίσουμε

ότι τίποτα δεν πρόκειται ν' αλλάξει μετά τον Αύγουστο.

Κάποια έγγραφα των δανειστών, που αποκάλυψε η ιστοσελίδα Euro2day.gr κινούνται στην ίδια κατεύθυνση. «Προτιμούμε να αναφερόμαστε σε επιτυχημένη ολοκλήρωση του προγράμματος και δεν πρέπει να χρησιμοποιούμε την έκφραση "έξοδος", που μπορεί να δώσει την εντύπωση (και στις αγορές) ότι το πρόγραμμα διακόπτεται πριν από την ολοκλήρωσή του».

Τα έγγραφα γίνονται πιο συγκεκριμένα αναφέροντας: «Τέσσερις παράμετροι θα παίξουν σημαντικό ρόλο στη λήψη αποφάσεων.

1. Η ερώτηση που πρέπει να απαντηθεί είναι τι πιθανώς θα αποδεχθούν τα κράτη-μέλη, δεδομένου ότι δεν επιθυμούν τέταρτο πρόγραμμα, όμως η "καθαρή έξοδος" όπως έγινε στην Ιρλανδία και την Πορτογαλία δεν θα είναι επιλογή για την Ελλάδα.

2. Πρέπει επίσης να αναγνωριστεί ότι χρειάζεται να διασφαλίσουμε στις αγορές ότι θα δώσουμε τα απαραίτητα κίνητρα (incentives) στην Ελλάδα, ώστε να παραμείνει εντός στόχων και τα επόμενα χρόνια.

3. Εάν δεν επιθυμούμε νέο

πρόγραμμα αλλά στενότερη παρακολούθηση, που θα πείσει τόσο τις χώρες-μέλη όσο και τις αγορές, θα ήταν λογικό να κρατήσουμε την Ελλάδα υπό επιτήρηση, χρησιμοποιώντας τα «εργαλεία» (provisions) που προβλέπει η νομοθεσία του two-rack.

4. Οι χώρες-μέλη πρέπει να συμφωνήσουν πότε και πώς η Ελλάδα θα ενταχθεί στο «ευρωπαϊκό εξάμηνο». Η χρονική στιγμή του εαρινού πακέτου (Μάιος/Ιούνιος 2018) μας επιτρέπει να ξεκινήσουμε τις παρασκευαστικές συζητήσεις για την εποχή μετά την ολοκλήρωση του μνημονίου. Θα ήταν καλή ιδέα να τεστάρουμε αυτές τις επιλογές με τα κράτη-μέλη».

Είναι φανερό ότι επεξεργάζονται μια καινούργια φόρμουλα για τη μεταμνημονιακή περίοδο, επειδή δεν έχουν εμπιστοσύνη στο ελληνικό αστικό πολιτικό σύστημα. Αυτό είναι το περιβόητο «υβριδικό» μοντέλο για το οποίο κάνουν συχνά λόγο αξιωματούχοι των Βρυξελλών. Δε θα υπάρξει με τη μορφή της «προληπτικής γραμμής πίστωσης», όμως το περιβόητο «μαξιλάρι ρευστότητας» θα συμπληρωθεί με κεφάλαια του τρίτου Μνημονίου,

στο EuroWorkingGroup, που διεξάγει τεχνική συζήτηση για το ζήτημα της νέας αναδιάρθρωσης του χρέους (η σχετική παρουσίαση ήταν να γίνει την 1η Μάρτη, αλλά αναβλήθηκε). Στις 26 Φλεβάρη, πάντως, θα καταφθάσουν στην Αθήνα οι επικεφαλής του κουαρτέτου (Πίτερ Ντόλμαν- ΔΝΤ, Ντέκλαν Κουτέλο- Κομισιόν, Φρανσέσκο Ντρουίντι- ΕΚΤ και Νικόλα Τζιαμαρόλι- ESM), για να ξεκινήσουν τη δουλειά με τα 88 προαπαιτούμενα της τέταρτης αξιολόγησης.

Και για να μην παίρνουν αέρα ορισμένοι στην Αθήνα (όπως ο Τσακαλώτος που αυθαδίασε όταν μιλούσε ο Ντράγκι και τα «έχωνε» για τους πλειστηριασμούς), το Eurogroup δεν ενέκρινε την εκταμίευση της τρέχουσας δόσης, μέχρι το ΣτΕ να αποφασίσει θετικά για το Ελληνικό και οι συμβολαιογράφοι να ξεκινήσουν τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς. Είναι μια σαφής υπόμνηση προς το πολιτικό προσωπικό της Ελλάδας: «δεν σας εμπιστευόμαστε». Υπόμνηση που μας δίνει μια πρόγνωση για τις απαιτήσεις τους ενόψει του μετα-μνημονιακού καθεστώτος.

βαθύ κόκκινο

Πινακοθήκη

Η συζήτηση στη Βουλή για τη δημιουργία «προανακριτικής» για το σκάνδαλο Novartis είχε μπόλικο καραγκιοζιλίκι. Όπως αναμενόταν, τα ΜΜΕ που στηρίζουν την αντιπολίτευση εστίασαν σ' εκείνα που στηρίζουν τον αντιπολιτευτικό τους λόγο, ντύνοντας με μπόλικη ηθικολογία τις αναφορές τους.

Εγγραφαν για παράδειγμα για τον Πολάκη, που κόντευε να ξεκαρδιστεί όταν μιλούσε ο Πικραμμένος. Ο Πολάκης αυτός είναι κι εμείς έχουμε ουκ ολίγες φορές στηλιτεύσει την πολιτική του συμπεριφορά, που αποτελεί την επιτομή της χυδαιότητας, του κουτσαβακισμού, του χυδαίου λαϊκισμού. Γιατί όμως ήταν «συγκλονιστική» η ομιλία του Πικραμμένου, όπως προσπαθούν να μας πείσουν τα παπαγαλάκια της αντιπολίτευσης;

Δεν ξέρουμε αν έπαιζε θέατρο ή αν απλώς φορτίστηκε καθώς αισθάνθηκε ότι βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο, όμως δε δεχόμαστε να παρουσιάζεται σαν αδάμαντας πολιτικής εντιμότητας και ηθικής ακεραιότητας ένας αστός δικαστής, που έφτασε στα ύπατα αξιώματα του «δικαστηρίου του μονάρχη» (ΣτΕ) και που σήμερα ασκεί καθήκοντα άτυπου συμβούλου του Μητσοτάκη. Γιατί είναι διαφορετικός ο Πικραμμένος από τη Θάνου, για παράδειγμα, την οποία τα ίδια Μέσα στηλιτεύουν σε καθημερινή βάση;

Εγγραφαν ακόμα για το «άι στο διάολο» που ξεστόμισε η Χριστοδουλοπούλου κατά του Αθανασίου. Η εν λόγω κυρία του ΣΥΡΙΖΑ τους έδωσε την αφορμή να την κρεμάσουν στα μανταλάκια. Οχι τόσο με την (όχι και τόσο βαριά) βρισιά όσο με τη διαχείριση που έκανε. Παρέστησε την έκπληκτη, προσπάθησε να ισχυριστεί ότι κάποιος άλλος το είπε (τη διαψεύδει το βίντεο της Βουλής) και στο τέλος -αντί να δώσει μια έντιμη εξήγηση- έβγαλε και ανακοίνωση για να πει ότι κάποιοι της την έχουν στημένη! Πάλι καλά που δεν είπε ότι έγραφαν ψέματα οι πρακτικογράφοι της Βουλής...

Η Χριστοδουλοπούλου είναι επίσης η επιτομή της αλαζονείας της εξουσίας. Με το ειρωνικό ύφος και τις τάχα μου τσουχτερές ατάκες, ένα κράμα σουσουδισμού και ψευτομαγκιάς, νομίζει ότι κάνει πολιτική αντιπαράθεση, αλλά στην πραγματικότητα δείχνει στον αριστερό κόσμο το πρόσωπο του εξουσιαστή που του έκατσε η ευκαιρία και δε λέει να την αφήσει.

Αλλά μήπως είναι καλύτερος ο Αθανασίου, που από συνδικαλιστής δικαστής βρέθηκε εν μια νυκτί στην αστική πολιτική, προφανώς έχοντας δώσει «δείγματα γραφής» ως δικαστής και κυρίως ως συνδικαλιστής στη δικαστική κάστα; Και τι να πεις για τον μέντορά του, τον Σαμαρά, που εμφανίστηκε και πάλι με το γνωστό ύφος του ακροδεξιού κουτσαβάκη, φτάνοντας στο σημείο να χαρακτηρίσει τους πρόσφυγες από τη Συρία «ενάμισι εκατομμύριο λαθρομετανάστες»;

Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε με παραδείγματα απ' όλες τις πλευρές. Το αστικό κοινοβούλιο πάντοτε προσφέρει μια τεράστια πινακοθήκη ανθρώπων με «ιδιαιτέρα χαρακτηριστικά». Η πλάκα είναι πως όσο αυτά τα χαρακτηριστικά στηλιτεύονται από τους πολιτικούς τους αντιπάλους τόσο αυτοί φροντίζουν να τα τονίζουν γιατί... τονώνουν την αυτοπεποίθηση της δικής τους κομματικής πελατείας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, ένα καθαρόαιμο αστικό κόμμα που έχει δώσει γην και ύδωρ στην κεφαλαιοκρατία και σ' όλο το φάσμα των ιμπεριαλιστών πατρώνων της, δε θα μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση. Ακόμα και στο στίλ έχει απομακρυνθεί από τα πρότυπα των παλιών ψευτοαριστερών και ρεφορμιστών πολιτικών, που κουβαλούσαν σαν ρούχο (αδειανό κατά τα άλλα) την παλιά αριστερή κουλτούρα, και έχει να προσφέρει τη δική του πινακοθήκη «ιδιαιτερων χαρακτήρων», από Πολάκη μέχρι Αυλωνίτου, από Πάντζα μέχρι Χριστοδουλοπούλου και από Μάρδα μέχρι Καραγιαννίδη.

Προσοχή, όμως, στον κίνδυνο να υπερ-ασχολούμαστε μ' αυτά τα απεχθή χαρακτηριστικά, με τις «ιδιαιτερότητες» του ενός και του άλλου, και να χάσουμε την ουσία. Όλοι οι αστοί πολιτικοί βρίσκονται στον κοινό παρονομαστή: στην υπηρεσία του καπιταλισμού.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξαμηνια συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση